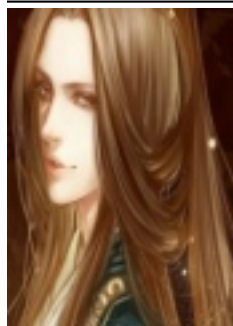

Xà Phược

Contents

Xà Phược	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18: Phiên Ngoại - Làm Bạn Cả Đời	45

Xà Phược

Giới thiệu

Ý nghĩ mãnh liệt trong đầu khiến cho hắc liễu linh giấy dựa, cổ tay bị sợi xích ma sắt chảy máu. CỬA

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-phuoc>

1. Chương 1

Trắng và đen phối hợp thành một phong cách đơn giản, các đồ dùng trong phòng lại vô cùng sắc sảo, khắp phòng tràn ngập hơi thở lạnh lùng của chủ nhân. Chính giữa là một chiếc giường lớn, bên trên đang có một người lẩn lộn thống khổ.

Cổ tay Chung Hạo bị một sợi dây xích mảnh nhưng chắc như thép trói buộc, một đầu sợi xích khóa chặt trên đầu giường kiên cố. Làn da toàn thân hần lộ ra màu phấn hồng khác thường, nóng bỏng, ngay cả hơi thở phun ra cũng nóng rực. Cho dù không có dây xích ràng buộc, có lẽ Chương Hạo cũng không thể rời khỏi giường.

Cảnh vật trước mắt lơ mơ, ý nghĩ cũng trở nên rối loạn không thể suy xét được gì. Hắn không biết vì sao lại bị đưa đến nơi này. Hắn chỉ là một nhân viên bảo vệ bình thường ở câu lạc bộ đêm. Chỉ uống một ly rượu do tiểu V đem tới, lúc đưa còn lắc đầu ra hiệu về phía quầy bar. Ánh mắt hắn đảo qua bắt gặp một nữ nhân vô cùng gợi cảm, cổ áo cổ tình kéo trễ xuống lộ ra bộ ngực căng tròn mê người. Ở trong này, có đủ loại người, bất thành hình bất gặp cảnh tượng này cũng không khiến Chung Hạo cảm thấy phản cảm.

Như những trường hợp bình thường, nữ nhân mời lên phòng nàng, Chung Hạo đương nhiên không phản đối. Sau đó dạn dò đồng nghiệp vài câu, một đêm tình, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Dùng chìa khóa nữ nhân để lại mở cửa phòng, phía sau đầu liền bị đập mạnh đến bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, toàn thân lại tỏa ra một luồng nhiệt kỳ quái. Ly rượu kia nhất định có bỏ thêm chút gì đó, hẳn xác định không hề quen biết nữ nhân kia, vì sao lại lập kế bẫy hắn?

Dùng sức giãy dụa cổ tay, ngoại trừ tiếng xích vang lên lang! Lang! thì không hề có gì thay đổi.

Chiếc đồng hồ trên tường tích tắc kêu, trời đã muốn hừng sáng. Dưới câu lạc bộ chắc chắn đang vô cùng náo nhiệt. Hoa huyết giữa hai chân chảy ra dịch thể ấm nóng. Toàn thân Chung Hạo toát mồ hôi lạnh, làm thế nào chính mình lại không nghĩ đến lý do này. Bí mật thân thể tuyệt đối không thể cho người ta phát hiện, phải trốn ngay.

Ý nghĩ mãnh liệt trong đầu khiến cho hắn liều lĩnh giãy dụa, cổ tay bị sợi xích ma sát chảy máu.

Cửa đột ngột mở ra khiến Chung Hạo sợ tới mức đình chỉ mọi cử động.

Khẽ nâng mắt lên nhưng bị mồ hôi phủ mờ nên cũng không nhìn thấy rõ.

Người vào là một nam nhân. Mặc quần áo tây trang, đôi chân thẳng tắp thon dài, hướng lên phía trên nhìn, tướng mạo quả thực... Chung Hạo do dự một chút, dùng xinh đẹp để hình dung có vẻ cũng không đủ. Nam nhân này so với số ca sĩ trang điểm kỹ lưỡng còn đẹp hơn.

“Người là ai?” Chung Hạo phát hiện âm thanh chính mình rất khàn. Lộ ra nồng đậm tình dục: “Là người đem ta tới nơi này sao?” Khó khăn chống đỡ khuỷu tay, thân thể trần trụi hoàn toàn phơi bày trước mặt nam nhân. Theo bản năng liền khép hai chân lại, may mắn trên người còn có chăn bông bao phủ.

Nam nhân không nói gì, ánh mắt lạnh như băng tựa như đang xem xét bộ phận nào của con mồi ngon miệng hơn.

Chung Hạo bắt đầu cầu xin: “Nếu ta có đắc tội gì, người có thể đánh ta hay trách cứ cũng được. Hay là, ta có thể xin thôi việc.” Hắn không hề suy xét xem loại từ ngữ cầu xin này có thể khiến nam nhân kia nghi ngờ hay không, chỉ cần có thể thoát khỏi gian phòng này, cái gì hắn cũng có thể làm.

“Chung Hạo?” Nam nhân tiến tới sát bên cạnh, Chung Hạo dường như bị khí thế của y ép đến không thể thở được. Chắc chắn là người có địa vị rất ới có thể có được loại khí thế này.

Ngây ngốc gật đầu, Chung Hạo liếm liếm môi, chậm chạp lui thân thể về phía sau: “Thưa, đúng vậy...”

Cầm bị nắm ép quay đầu về phía nam nhân: “Lẽ vật hôm nay không tôi.” Khóe môi mỏng cong lên vẽ thành một nụ cười hoàn mỹ, nhưng trong mắt Chung Hạo, hiện tại nam nhân này chính là ác ma. “Nam nhân hay nữ nhân, với ta mà nói đều như nhau. Bất quá...” Y cố ý dừng một chút, tầm mắt hướng về phía vị trí giữa hai chân Chung Hạo đang cố gắng che giấu: “Cơ thể người làm ta thực vừa lòng.”

Không đợi Chung Hạo phản ứng lại, ngón tay thon dài liền đem chân sốc lên, Chung Hạo cố gắng khép lại hai chân đang phơi bày trước mặt nam nhân.

“Không, tránh ra.” Cảm giác vô cùng tồi tệ, Chung Hạo vung một quyền về phía mặt nam nhân.

Dễ dàng chụp lấy tay Chung Hạo, trong mắt nam nhân xuất hiện một chút vui vẻ: “Móng vuốt thật sắc bén, bất quá ta lại rất thích.” Y cởi bỏ xích trên tay Chung Hạo, lui về sau một chút bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Chung Hạo lập tức bắt lấy cơ hội này, lập tức xoay người nhảy xuống giường phóng về phía cửa, hần rất vội vã vì thể trên đường làm đổ vỡ không ít đồ vật.

Mau, mở cửa nhanh lên một chút.

Dùng sức vặn tay cầm cánh cửa đóng kín, bị ai phát hiện, toàn bộ cửa nơi này đều sử dụng khóa mật mã. Tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, Chung Hạo tuyệt vọng đập vào ván cửa.

“Người còn không hiểu được sao, tối nay, người chính là lễ vật của ta.” Đôi môi nam nhân dán sát vào lỗ tai Chung Hạo, hơi thở nóng rực làm cơ thể hần khẽ run rẩy, “Ngoan ngoãn, đừng chọc ta nổi giận. Người muốn cái gì, ta cũng sẽ thỏa mãn người.”

Chung Hạo cắn môi, dùng sức nện khuỷu tay về phía sau: “Cút.”

Phần eo bị nắm chặt, thân thể bị một cổ lực lớn ném mạnh lên té ngã trên giường.

Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, trong mắt toát lên một ngọn lửa giận: “Thực không ngoan.” Y áp lên người Chung Hạo, hai chân cuốn lấy đầu gối hần, dùng sức tách ra hai bên.

“Đừng làm như vậy.” Môi Chung Hạo run rẩy, lời nói giống như không thể kiềm nén được mà vỡ vụn.

Chung Hạo cảm giác được huyết động bí mật mà hần cố gắng che dấu đã bị bại lộ.

“Đã muốn ứt rồi.” Ngón tay nam nhân dút vào bên trong dò xét, rút ra, đầu ngón tay có dính một chút chất lỏng trong suốt. “Xem ra được của Mị Cơ rất có hiệu quả.” Hô hấp của nam nhân dần trở nên gấp gáp.

Chung Hạo kinh ngạc nhìn chăm chăm y, nam nhân cười khò: “Xem ra, bỏ hơi nhiều một chút. Nhức đầu thật, ta còn định ôn nhu một chút. Xem ra...”

Chung Hạo hoảng sợ trừng lớn hai mắt, cơ thể nam nhân xinh đẹp dần dần biến đổi, lộ ra một đôi đồng tử trắng đục. Cái này rõ ràng là ánh mắt của dã thú, rốt cuộc người này là yêu quái a!

Chung Hạo kêu lớn một tiếng, dùng sức đẩy nam nhân ra, lần này quả thực đẩy ra được. Nhưng mà toàn thân hần cũng mềm nhũn, cố gắng lắm cũng chỉ có thể lăn sang một bên.

“Nhớ kỹ, tên ta là Lưu Sa.” Nam nhân chăm chú nhìn Chung Hạo, từ trong miệng gằn ra từng tiếng. Tiếp theo thân thể nam nhân bắt đầu biến hóa, cơ thể sôi sục, thân mình dài hơn. Chớp mắt một cái, nam nhân đã biến mất, trên giường chỉ còn một con măng xà hoàng kim cực lớn.

Chung Hạo sợ hãi hét lên: “Đừng, đừng ăn ta!” Cự xà cúi thân mình xuống, đầu lưỡi phun ra nút vào liếm liếm lên mặt hần.

Run rẩy lui về phía sau, tới mép giường lăn xuống đất. Thân thể xà rất dài, Chung Hạo rút xuống vừa vặn chạm vào. Hông bị quấn chặt, cơ thể dần dần bị nâng lên trên không.

Dùng sức đá động hai chân, lại không cẩn thận đá trúng thân xà. Cự xà quay đầu lại, ánh mắt hoàng kim chăm chú nhìn Chung Hạo.

“Không, không.” Sợ hãi bị ăn thịt, cảm giác kinh hoàng này khiến dự vọng nóng rực trong thân thể cũng tan biến đi mất.

Lưỡi xà liếm lên toàn thân hần, lớp vảy lạnh như băng ma xát lên làn da trần trụi, Chung Hạo cảm thấy mình sắp chết.

Đột nhiên phần gáy cảm thấy đau xót, bị răng nanh sắc nhọn của cự xà đâm xuyên qua. Cơ thể bắt đầu phình to, cảm giác được nọc độc đang được truyền vào.

Miệng Chung Hạo vô tình phát ra tiếng rên rỉ, trước mắt cũng mờ mịt.

Đợi đến khi cự xà rút răng nanh ra, nam nhân đáng thương đã không thể nhúc nhích. Lúc này xà mới thả lỏng thân mình, tùy ý hắt té ngã trên mặt đất.

Nếu không phải ngực vẫn còn pháp phòng nhẹ, Chung Hạo cũng không khác xác chết là mấy.

Một vài phút sau, Chung Hạo bắt đầu mở to hai mắt.

Hoa huyết giữa hai chân bắt đầu ngứa ngáy khó chịu, làn da đã biến thành màu đỏ mê người, Chung Hạo vừa lăn lộn trên mặt đất, vừa rên rỉ.

“Người, người hạ độc gì cho ta.” Cảm giác quá mãnh liệt, vừa đau khổ lại vừa khoái hoạt, so với việc lên giường với nữ nhân còn mạnh mẽ hơn. Ngón tay không tự giác vói vào bên trong cửa huyết, dùng sức cắm vào.

“A a, thật thoải mái.” Chung Hạo vặn vẹo cơ thể, đôi mắt khẽ khép lại tràn ngập tình dục, hắn không hề để ý tới cự xà đang ở bên cạnh, cũng không biết tư thế của hắn có bao nhiêu xấu hổ, hiện tại chỉ muốn có người hung hăng cắm vào cơ thể mình, làm cho hắn cảm giác được sung sướng.

Hai chân giang ra thật lớn, ngón tay đã không thể thỏa mãn được hắn. Ngón chân vì hưng phấn mà co rút lại, khoe miệng chảy ra nước bọt: “A, mau, ô ô, cứu.. cứu ta.” Đôi chân duỗi ra đụng phải một vật thể, bóng loáng lạnh như băng. Hắn lập tức chụp lấy, cả người bò lên cố gắng nhét thứ kia vào cơ thể.

Cự xà thở ra một hơi sau đó cuộn người lại, đuôi rắn ôm lấy chân Chung Hạo khiến hắn bày ra tư thế quỳ dưới đất. Lưỡi xà đỏ tươi liếm vào phần bắp đùi non mịn, dần dần trượt vào bên trong hoa huyết khiến người ta cảm thấy yêu thương.

“A, không...” Chung Hạo ngẩng cao cổ, bị dị vật tiến vào gây ra kích thích mạnh mẽ khiến hắn thiếu chút nữa bật khóc. “Nhanh lên, a a, chính là như vậy.” Có vật gì đó liếm láp, dài nhỏ lạnh như băng, mỗi vị trí trong hoa huyết đều được cẩn thận chăm sóc, bên trong non mịn tham lam quấn chặt vật nhỏ kia, chỗ sâu nhất không ngừng tiết ra dịch thể trong suốt. “Mạnh một chút, ô ô.” Nhếch mông lên, cố gắng nhét vật kia vào cơ thể sâu hơn, nhưng mà vẫn chưa đủ, hắn cần nhiều hơn, thô to hơn...

Ngón tay tự giác tách đóa hoa ra, Chung Hạo nghiêng đầu, lông mi dài ẩm ướt nước mắt, cầu xin nói: “Tiến vào, xin người, tiến...”

Đồng tử cự xà co rút một chút, chút ý thức nhân loại cuối cùng còn sót lại cũng bị đánh về mặt hoặc của nam nhân đánh tan.

Mạnh mẽ quấn chặt người nam nhân, Chung Hạo sợ hãi kêu lên một tiếng, hai chân bắt giắc quăn quanh thân mình cự xà, hai chân mở ra thật to mới miễn cưỡng vòng qua được thân mình đặc biệt khổng lồ. Phần đùi non mịn bị lớp vảy lạnh như băng ma sát tạo thành một trận run rẩy nhỏ.

Nóng quá, có vật gì đó đặt ngoài miệng hoa huyết, vật dài nhỏ lúc này không thể sánh được.

Cúi đầu, mơ hồ nhìn thấy một cây trụ thịt đỏ như máu cực lớn, hung hăng để ngay lối vào.

“Không.” Quả thực hắn rất sợ hãi, nhưng đồng thời khát vọng tình dục trong lòng lại dâng lên mãnh liệt, gần như ốm ở ngằm đồng ý vật to lớn kia.

Đóa hoa mỏng manh bị tách ra, miệng huyết bị kéo căng. Chung Hạo phát ra tiếng rên rỉ: “A a, đau.” Miệng nói đau, nhưng hoa huyết lại quấn chặt cự vật xâm nhập nhanh hơn.

Chậm rãi xâm nhập, bông hoa từng chút từng chút nuốt trọn tới tận cán. Cảm nhận rõ rệt được mạch máu trên cự vật đang nảy lên dồn ép lớp thịt mịn màng bên trong, thúc ép hắn tiết ra nhiều dịch lỏng hơn. Cảm giác bị xâm nhập không thể phản kháng khiến hắn vô cùng sung sướng, chất lỏng tiết ra ngày càng nhiều, dường như trong một lúc không thể dừng lại, chảy đến miệng huyết lại bị cự vật chặn lại. Mặt trong bông hoa nóng rực, ma sát với cự vật phát ra âm thanh kết kết khiến mặt Chung Hạo đỏ rực, hai gò má áp sát vào lớp vảy, cố gắng nâng thắt lưng, tựa như hít phải thuốc phiện mê mẩn hôn lên thân rắn lạnh như băng.

2. Chương 2: Chương 2

Nếu nói nọc độc của xà là mị được, như vậy thì nó chính là nguyên nhân Chung Hạo có biểu tình mê hoặc như vậy.

Ban đầu cự xà còn có thể khống chế tốc độ xâm nhập, hiện tại dường như là sắp phát cuồng, mãnh liệt đâm xuyên vào.

Chung Hạo hét to một tiếng, cả thân thể tựa như vừa lao vào trong nước, run rẩy bầy. Mà hoa huyết đáng thương đã không còn vẻ phẫn nộ mà biến thành trắng bệch không chút máu.

“Không không.” Ngay cả thời gian thở dốc cũng không có, thân thể bị cự xà quấn chặt, cường ép nằm sấp xuống. Chung Hạo cảm thấy hần đang ngồi trên một thanh đao nóng như lửa, lưỡi đao sắc bén không ngừng xé rách thân thể hần: “Ngừng lại, sẽ rách ra mất. A a, không không.” Lớn tiếng hét to, hai chân lại càng quấn chặt lấy thân thể cự xà.

Sau cảm giác đau đớn ban đầu, nọc độc bắt đầu phát huy tác dụng. Cơ thể nóng dần lên, hoa huyết rõ ràng bị tàn phá cực kỳ đáng thương lại bắt đầu không cảm thấy thẹn mà nuốt trọn hung khí đang xâm lược chính mình.

Cự xà phát ra âm thanh tê tê, càng quấn chặt lấy cơ thể Chung Hạo, nó bắt đầu cảm thấy hưng phấn. Cơ thể nam nhân nóng bừng như lửa, cùng với lớp vảy lạnh như băng của nó hoàn toàn khác biệt, một cự vật khác ẩn giấu trong thân thể bắt đầu chậm rãi nhô đầu ra.

Đây là loại khoái cảm gần như khiến hần tiếng sát đến bờ vực cái chết, Chung Hạo khó khăn hít thở, ngực bị áp bức đến mức cơ hồ sắp trương nứt ra. Đầu óc quay cuồng, miệng hét to, hai chân bị mở đến mức lớn nhất, vô lực tùy ý cự xà lắc lư cơ thể.

Nơi duy nhất có cảm giác là hoa huyết bị xâm lăng.

“A a.” Không đúng, phía sau có vật gì đó. Chung Hạo miễn cưỡng mở to mắt, nhưng hần không thể nhìn tới. Rất nguy hiểm, nóng rực hết như cự vật đang sáp nhập hoa huyết phía trước, đang bắt đầu rục rịch ở miệng tiểu huyết phía sau. “Sao vậy...” Thân thể bị nhấc lên cao, tính khí của cự xà chậm rãi rút khỏi hoa huyết. “A, không!” Hần kẹp chặt hai chân, muốn giữ lại vật đang gây ra khoái cảm, nhưng bông hoa non mềm vẫn bị kéo căng, vật thể còn to hơn một cánh tay em bé từ từ rời khỏi hoa huyết.

Chung Hạo bị đặt trên mặt đất, hần chăm chú nhìn thân mình to lớn của cự xà trước mặt, lớp vảy vàng óng ánh dưới ngọn đèn sáng bóng xinh đẹp. Hai chân hần không thể khép lại, chất lỏng ấm áp không ngừng chảy ra, giữa hai chân toàn là dịch lỏng, thấm ướt cả sàn nhà.

“Làm... cái gì...”

Tầm mắt hạ xuống, thấy được nơi bí ẩn kia của cự xà, thể nhưng lại có hai cái tính khí giống hệt nhau, tựa như cự long, phía đỉnh có một chút dịch thể trắng đục ứa ra.

Không, sẽ bị giết chết mất.

Gót chân Chung Hạo cọ vào sàn nhà, liều mạng lui về phía sau.

Nhưng cự xà dễ dàng phong tỏa đường lui của hần, dùng cái đuôi quất vào mông hần, bức bách hần bày ra tư thế bốn chân.

Vừa lúng túng lại vừa xấu hổ, Chung Hạo ngẩng đầu, phát hiện trên tường đều là gương. Trên mặt kính bóng loáng là một hình ảnh vô cùng dâm mỹ. Thân rắn cực lớn nhưng mềm dẻo đang ma sát cơ thể nam nhân, đầu lưỡi đỏ tươi không ngừng liếm miệng hai tiểu huyết.

Đầu óc Chung Hạo ong một tiếng, bức họa này đã vượt xa đường biên đạo đức của hần. Hần bắt đầu điên cuồng giãy dụa, miễn cưỡng thoát được trói buộc của cự xà nhưng trong chớp mắt lại bị bắt trở về, hơn nữa lại bị ép buộc bày ra tư thế phơi bày rõ ràng nơi bí ẩn hơn. Hai chân bị mở thật to, hoa huyết vừa rồi bị chà đạp chảy máu thành một màu đỏ tươi hiện rõ mồn một trong gương, hần muốn dùng tay che đậy lại, nhưng lại bị thân rắn trói buộc, cơ thể hần, ngoại trừ đầu và hạ thân, tất cả còn lại đều rơi vào tầm kiểm soát của cự xà.

Hắn đang bị mạnh mẽ khống chế, bị dã thú lẳng nhục.

Muốn quay đầu đi không nhìn cảnh tượng này, cự xà lập tức phát ra âm thanh tê tê uy hiếp.

Hoa huyết ướm ất, ngay cả lông mao bên cạnh cũng dính ướt dịch lỏng, mà bên trong, lại còn không ngừng chảy ra.

Chẳng lẽ... muốn đem hai vật kia đồng thời...

Khiếp đảm nhìn qua hung khí như hổ rình mồi phía dưới, Chung Hạo run rẩy vươn ngón tay về phía tiểu huyết, cẩn thận trừu sáp.

Hắn không muốn chết, ngửa cổ, âm thanh phát ra không rõ là rên rỉ dâm dăng hay đáng thương.

Hoa huyết vừa nóng lại ảm ướt, ngón tay vừa vói vào bên trong, cả thân thể sẽ không chịu được mà rùng mình một cái.

“Ồ ô.” Hoa huyết nho nhỏ bị khuếch trương đến cực hạn, ngay cả bàn tay đều luồn vào, ngón tay khép lại, lúc thì nhẹ nhàng bên ngoài, lúc thì mạnh mẽ vói sâu vào, khiến cho vách tường thịt bên trong không ngừng run rẩy. Không khí tràn ngập một làn hương khí kỳ dị, đợi đến khi hắn phát hiện ra mùi hương này phát ra từ giữa hai chân mình, Chung Hạo cắn môi càng chặt hơn.

Cự xà vẫn chăm chú nhìn hắn, nam nhân cường tráng đang nằm trong lồng ngực mình thủ dâm, cơ thể tạo thành một đường cong duyên dáng, đây là một loại mỹ thái khiến bất cứ sinh vật nào cũng phải phát điên.

Hắn sắp lên đến cao trào. Bắp đùi run rẩy ngày càng kịch liệt, hô hấp càng dồn dập, tính khí đang giương cao bất ngờ phun ra một cỗ chất lỏng đặc sệt, đồng thời một vài giọt trong suốt cũng chảy ra từ khe hở giữa hai chân.

Cự xà hé miệng, ngậm lấy cánh tay Chung Hạo, khiến cho nam nhân đang uể oải không còn sức lực đem ngón tay hắn rút ra. Vật thể ngăn chặn vừa mất đi, chất lỏng tràn ngập trong hoa huyết lập tức ồ ạt chảy ra. Tốc độ cực nhanh, quả thực giống như là phun ra. Chung Hạo nửa khép nửa mở mắt nên không nhìn thấy, nhưng cự xà đang áp sát đầu vào hai chân hắn lại thấy rất rõ ràng. Đóa hoa nho nhỏ khẽ run rẩy, phun ra chất lỏng trong suốt hết như một suối nước nóng.

Đương nhiên y sẽ không để lãng phí, cự xà hé miệng, chiếc lưỡi thật dài co ra rụt vào, hút chất lỏng ảm nóng kia vào miệng.

Nam nhân vừa mới đạt được cao trào sao có thể chịu được loại kích thích này, hét to một tiếng định chạy trốn.

Nhưng cự xà lại dùng ánh mắt vàng rực nhìn chòng chọc vào hắn, khiến hắn không thể cử động được.

Run rẩy quỳ xuống hướng về mặt gương, lộ ra hoa huyết đã được chuẩn bị tốt.

Thân thể vừa chạm vào lớp vảy, đóa hoa đã bị tách ra. Động tác của cự xà thô bạo hơn lúc nãy rất nhiều, cơ hồ đem nam nhân đóng dính trên mặt đất. “Chậm một chút, chậm một chút.” Chung Hạo bị thấm rên rỉ, mỗi lần va chạm, phần đỉnh nhỏ hẹp của hoa huyết đều gắt gao kẹp chặt tính khí cự xà, rồi mới tham lam đem nó nuốt vào sâu hơn. Sau vài lần như thế, hắn lại bắt đầu cảm thấy sung sướng, thậm chí còn thấy động tác của cự xà còn không đủ thô bạo. Hắn đưa tay luồn về phía trước, chơi đùa với vật nam tính không được ai hỏi thăm.

Một lúc sau, ngay khi Chung Hạo sắp đạt đến đỉnh điểm, cự xà lại đột ngột ngừng luật động. “Ngô.” Mê mang quay đầu lại, thấy cự xà lộ ra cái tính khí khác. Vật thể trắng kiện đáng sợ đó, lại để ở miệng tiểu huyết phía sau.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được cự xà muốn làm gì. Chung Hạo tựa đầu vào hai cánh tay, cảm thấy vô cùng xấu hổ khi nhận lấy sự đối đãi này.

Muốn làm hắn kích thích, cự xà thăm dò tiểu huyết vài lần, cuối cùng mở ra được một khe nhỏ, lập tức bắt lấy cơ hội đem phần đỉnh đâm vào. Khô khốc, kéo căng, mỗi lần tiến vào đều gây ra vô cùng đau đớn.

Chung Hạo bật khóc, nhưng tiếng khóc của hắn ngoại trừ kích thích cự xà thì không còn tác dụng nào khác.

Cuối cùng tất cả đều đi vào, hoa huyết và tiểu huyết của nam nhân đều được lấp đầy bằng tính khí của dã thú, cách một lớp da mỏng, hai vật thể cảm thụ được mạnh máu của đối phương đang nảy lên thành thạch.

“Không không, sẽ chết mất.” Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, bàn tay bất giác vươn xuống xoa nhẹ lên dương vật đang xâm nhập tiểu huyết. Nó rất to, vẫn còn một khúc ở bên ngoài ” Rút, rút ra, xin người.” Vật thể trong lòng bàn tay nóng đến đáng sợ, giống hệt như một ngọn lửa.

Tia lý trí cuối cùng của nam nhân bị sự đụng chạm của Chung Hạo đánh tan, nó nhấc thân mình lên quần lấy người hấn, ép hấn phải duy trì tư thế mở rộng hai chân, dùng tính khí, dùng vảy, dùng mọi bộ phận trên cơ thể nó để giãy vò nam nhân.

3. Chương 3

Thân thể kịch liệt giao hợp, Chung Hạo chỉ có thể tùy ý cự xà luật động mà lắc lư cơ thể, hấn không biết mình đã lên đỉnh điểm khoái cảm bao nhiêu lần, chỉ biết là mỗi lần tỉnh táo lại cảm giác được tính khí to lớn của cự xà không ngừng ra vào hai tiểu huyết đáng thương.

Kéo dài suốt một đêm, sau đó mệt lả ngủ một giấc đến tận tối hôm sau Chung Hạo cuối cùng cũng mở mắt tỉnh dậy.

Xuất hiện trước mắt là một mảnh da thịt bóng loáng, ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang bị một nam nhân xinh đẹp ôm vào lòng. ”Người...” Đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ, toàn thân giống như bị xé rách đau đớn không chịu nổi, đến khi phát ra âm thanh, mới phát hiện giọng nói chính mình khàn như bị ốm.

Đùng đưa bàn tay trong không trung, hấn chợt nhớ lại cơn ác mộng tối hôm qua.

Là y.

Hoảng sợ trừng lớn hai mắt, nam nhân đang ngủ vô cùng điềm tĩnh này, kỳ thật không phải là nhân loại.

Cự xà kia, thiếu chút nữa là giết chết mình.

Cẩn thận từ trong ngực nam nhân chui ra, đôi chân vừa đặt xuống giường liền trở nên run rẩy, xém chút té ngã trên mặt đất.

“Muốn đi đâu?”

Một âm thanh lười biếng bất ngờ vang lên bên tai hấn. Chung Hạo vô cùng sợ hãi, tên quái vật này tính lúc nào lại có thể không một tiếng động tiến sát đến sau lưng hấn.

Bàn tay Chung Hạo còn đang đặt trên tay nắm cửa, chỉ cần kéo một cái, hấn có thể thoát ra ngoài. Lúc này, một bàn tay to mạnh mẽ bao trùm lên tay hấn: “Muốn đi sao?”

Đôi môi ấm áp ngậm lấy vành tai hấn, cảm giác tê dại lan truyền khắp cơ thể khiến dục vọng tình dục rất nhanh nổi dậy. Chung Hạo bị ai phát hiện, hoa huyết đâm đang kia lại bắt đầu chảy ra dịch lỏng.

Nam nhân khẽ nở nụ cười, ngón tay lăn xuống khoảng giữa hai chân hấn, đặt lên hai cánh hoa nho nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân thể Chung Hạo lập tức mềm nhũn. “Ừm.” Hấn chụp lấy cánh tay nam nhân cầu xin: “Tối hôm qua người đã muốn...” Những lời này quả thực hấn không thể nói ra được.

Nam nhân không hề để ý tới phản ứng của hấn, đem ngón tay thon dài cắm vào bên trong hoa huyết. Bên trong nóng rực còn lưu lại chất lỏng tối hôm qua, trộn lẫn giữa dịch trơn của Chung Hạo và tinh dịch trắng đục cự xà phun vào. “Ướt nhiều như vậy, ta chỉ mới chạm nhẹ.” Hấn vừa nói, đồng thời cũng đút ba ngón tay vào phía dưới, ở phía trong hoa huyết đùa bỡn vẽ loạn: “Nghe thấy không, nước của người nhiều đến mức ngón tay của ta cũng không thể chặn lại được.”

“Khốn...khốn nạn...” Nghe thấy âm thanh tầm tã, mặt Chung Hạo đỏ như máu, thân thể không ngừng run rẩy. “Người... người rốt cuộc muốn thế nào. Ta...ta không hề đắc tội người.” Cơ thể hấn quả thực rất đáng chết, hoa huyết bị xâm phạm mà ngọc hành phía trước lại nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Kêu tên của ta.”

Chung Hạo ngơ ngác một chút, quái vật cũng có tên sao.

“Quả nhiên không có ghi nhớ.” Nam nhân hừ một tiếng, ôm chặt lấy, áp hẳn vào mặt cửa: “Phải hảo trường phật mới được.”

“Không không, không thể chịu nổi nữa...” Chung Hạo còn chưa nói xong, cự vật tra tấn hẳn suốt một đêm liền hung hăng đâm vào.

Cơ thể có cả hai bộ phận của nam và nữ nhân, loại dư thừa xấu xí này lại khiến cho nam nhân cực kỳ thích thú.

“Tên ta là Lưu Sa, mau, gọi tên ta.” Lưu Sa cố gắng đâm thật sâu đồng thời dùng ngón tay kẹp chặt cầm Chung Hạo, y thích nhìn thấy hẳn rơi vào ngọn lửa dục vọng. Rõ ràng có gương mặt giống hệt người kia, nhưng lại có nhiều biểu cảm sinh động hơn. Thân thể xinh đẹp như vậy, biểu tình vô cùng quyến rũ, tất cả chính là hẳn.

“Lưu...Lưu Sa...” Chung Hạo khó khăn kêu tên nam nhân, đôi môi hẳn khô khốc, hơi thở phun ra đều nóng rực như lửa.

“Kêu lại một lần.” Lưu Sa ra lệnh, càng dùng sức đâm vào nơi nhỏ hẹp tận cùng. Nga, thân thể này cực kỳ nguy hiểm, đang hút chặt lấy y: “Đừng kẹp chặt như thế.” Một chưởng đánh lên hông đối phương, lưu lại một vết hồng hồng.

Chung Hạo run rẩy một chút, bị đau đớn kích thích, hoa huyết không tự chủ lại càng co rút chặt hơn: “Lưu Sa...” Tiếng kêu khàn khàn phát ra cơ hồ đều là tên của nam nhân.

Khóe miệng nam nhân cong lên mỉm cười, tựa hồ rất hài lòng. Bắt lấy hông Chung Hạo, nhẹ nhàng vuốt vòm đùi bên vẽ thành nửa vòng tròn. Ngón tay thỉnh thoảng lại động tới tiểu huyết nhỏ bé ẩn giấu giữa hai cánh hông.

Nơi này cũng thật khiến người ta mất hồn, đêm qua chỉ cần y cắm xuống nơi này, nam nhân lại bị kích thích hưng phấn mà run rẩy mộng. Nhưng vẫn khẩu thị tâm phi, miệng luôn nói không cần mà nơi này lại càng siết chặt và nóng hơn.

Vốn chỉ muốn nhìn người nọ sau khi đầu thai sẽ có bộ dáng như thế nào, không ngờ Mị Cơ lại hiểu sai ý mình, hạ loại độc được này khiến cho y thấy được bộ mặt khác của nam nhân. Trước đó, căn bản sẽ không thể tưởng tượng được loại cảm xúc hỗn tạp pha lẫn giữa thống khổ và sung sướng là như thế... vô cùng đậm đắng...

Ngay cả một người luôn tự chủ như y cũng không thể kiềm chế được, biết rõ đây là lần đầu tiên của nam nhân, vẫn hiện nguyên hình, ép buộc hẳn giao hợp.

Bàn tay đang vuốt ve đôi hông nam nhân chậm rãi đi về phía trước, xuôi theo thắt lưng, tới trên bụng hẳn vuốt ve chân chày không muốn rời.

Nơi này....chắc đã lưu lại con trai của y đi...

Làn mi nhú lại, quả thực rất yếu, chưa có bất kỳ biến đổi nào.

Cúi đầu, mãnh liệt hôn lên đôi môi nam nhân.

Không hề gì cả, y còn rất nhiều cơ hội để làm loại sự tình này với hẳn, nhất định y sẽ làm cho nam nhân này sinh con trai ỉnh.

Trong mắt bỗng lóe lên một tia sáng, phải nhanh chóng định ra kế ước, y muốn cho kẻ không biết điều này biết, chỉ có mình là giống đực duy nhất của hẳn.

Phụ thân...

4. Chương 4

Chung Hạo đáng thương bị Lưu Sa lấy cớ trừng phạt hung hăng tra tấn một lần, nga, không, trên thực tế, đầu óc hắn rối loạn, thân thể mềm nhũn ra khiến hắn không thể nhớ rõ số lần nữa. Lúc tỉnh lại, đã không biết đã xảy ra chuyện gì, con yêu tinh biến thành nguyên hình gắt gao cuốn chặt lấy hắn lại không thấy đau.

Vội vàng đứng lên, run rẩy mặc quần áo, lão đảo chạy ra ngoài cửa.

“Yo, anh Chung, tối hôm qua dữ dội thật nha, thắt lưng cũng mềm hẳn.”

Phía sau bất ngờ bị đánh một chưởng, Chung Hạo suýt chút nữa quỳ rạp trên mặt đất. Quay đầu lại thì ra là tiểu V, suy nghĩ một chút sau đó cũng ôm lấy bắp vai người nọ: “Anh gần đây có gặp một số rắc rối, có thể cho anh trọ lại nhà một vài hôm không?”

Tiểu V cùng Chung Hạo trước giờ cảm tình rất tốt, trêu ghẹo nói: “Có phải anh gặp được người đẹp nào không? Diễm phúc a, ta ước còn không được!”

Chung Hạo cười khổ, đúng là mỹ nhân, bất quá nếu còn gặp lại vài lần, hắn nhất định sẽ tinh tấn nhân vong a! Ngô, nghe nói yêu tinh rất thích hấp thụ dương khí. Chung Hạo càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi: “Người rốt cuộc có cho không?”

Tiểu V cười ha hả: “Anh vội cái gì, ừ, chìa khóa nè, anh biết chỗ tôi chưa, cần tôi mang đồ phụ không?”

“Cũng không nhiều đồ lắm.” Chung Hạo nói. Có trời mới biết yêu tinh kia có biết hắn ở chỗ nào hay không, dù sao căn nhà ọp ẹp kia cũng không có gì đáng giá, tất cả tài sản dành dụm được đang nằm trong túi áo.

Tiểu V là người quen của hắn, hắn ở đông khu, tiểu V ở tây khu, chính giữa là một tòa nhà cao cấp. Mở cửa, căn phòng không khác chuồng heo chút nào, tất thối cùng quần áo quăng đầy mặt đất.

Đàn ông là thế! Bất quá....

Chung Hạo nhăn nhu mày, mùi vị kia quả thật tồi tệ.

Cẩn rằng, nhịn. Ai bảo hắn ở nhờ nhà người khác!Coi như đây là nghĩa vụ lao động đi.

Xắn tay áo lên, đem tất và quần áo bỏ vào máy, mở nước, đổ xà bông vào, sau đó nằm trên sofa xem tạp chí, để mặc máy giặt tự mình hoạt động.

Với tay cầm lấy cuốn tạp chí trên cùng, ngoài bìa là hình một mỹ nữ tóc vàng đang xích lôa. Bình thường Chung Hạo rất thích xem loại tạp chí này. Tuy hắn nhiều hơn nam nhân bình thường một bộ phận, nhưng vẫn rất thích làm tình với cơ thể mềm mại của nữ nhân xinh đẹp. Chỉ là hôm nay hắn lật qua lật lại cuốn tạp chí, xem từ đầu đến cuối vẫn không thể có một chút hứng thú nào nổi dậy. Nhìn mô hình minh họa đầy màu sắc bên trong, cuối cùng lại làm hắn nhớ đến cái đêm điên cuồng tràn ngập dâm mĩ kia. Bị đặt dưới thân cự xà, hai tiểu huyết đều bị tính khí cực lớn của cự xà hung hăng cắm vào.

Tiếng gào, tiếng nước phát ra khi ma sát, lại còn không biết xấu hổ dùng tay tách ra hai cánh hoa, vênh cao mông bày ra tư thế mời mọc.

Chết tiệt!

Hung hăng ném cuốn tạp chí sang bên cạnh, ngồi trên sofa thở phì phò, suốt nửa ngày không hề nhúc nhích.

Chỗ kia...

Ngón tay bắt giắc tiến tới giữa hai chân, cách lớp quần, dễ dàng chạm phải hoa huyết sưng đỏ. Vẫn còn rất đau đớn, đụng vào một chút liền khe khẽ co giật.

Đinh....

Âm thanh từ máy giặt phát ra báo hiệu hoàn tất. Chung Hạo cố gắng lấy lại tinh thần, kéo hai chân mềm nhũn đi về phía máy giặt, cố sức lấy quần áo ra giũ. Quần áo được vắt sạch nước, phóng lên chứa đầy chậu rửa mặt. Nhìn mặt trời bên ngoài, có thể hong khô được trong vài giờ.

Tiểu V quên đem sào phơi quần áo trên bang công vào, vừa lúc lại thuận tiện cho hắn. Phần chấn tinh thần, đang định bước ra ngoài thì đột ngột phát hiện bầu trời hôm nay có chút khác ngày thường.

Trong không trung bất ngờ xuất hiện một đám mây ngũ sắc, rất sáng, tựa như khe nứt của mặt trời khiến người ta không thể nhìn thẳng vào.

Đám mây hình tròn chậm rãi khuếch tán ra xung quanh, mà chính giữa hình như có thứ gì đó đang xoay tròn. Giống như... một thông đạo đi sang thế giới khác.

Thế nhưng... ánh mắt lại bị luồng sáng rực rỡ kia hấp dẫn, vươn tay...

Rất gần a! Duỗi tay ra có thể chạm tới...

Đột nhiên, tất cả biến mất trong nháy mắt. Chung Hạo sửng sốt một chút, cúi đầu, nửa thân mình đã muốn chồm ra khỏi ban công.

Vội vàng lui về phía sau, quả thực rất nguy hiểm.

Quay đầu lại nhìn lên không trung, ngoại trừ đám mây mờ mịt kéo dài theo vầng thái dương đang dần biến mất, làm sao có đám mây ngũ sắc được.

Chung Hạo cắn răng, đều do tên yêu tinh kia, khiến cho lão tử bị tẩu hỏa nhập ma.

Phơi quần áo xong, Chung Hạo lại làm một việc tốt cuối cùng, chuẩn bị sẵn bữa ăn tối cho tiểu V, dù sao hắn cũng cần phải ăn cơm a. Tủ lạnh chỉ còn một ít trứng gà và cà chua, ừ, còn có một ít sườn heo. Thế là có thể nấu được canh trứng và sườn chua ngọt.

Đồ ăn vừa dọn lên bàn, tiểu V cũng vừa trở về.

“Yêu, anh Chung, đảm đang quá a!” Tiểu V ít khi vào về nhà lại thấy được một bàn cơm nóng hổi hấp thơm ngon, cơ hồ cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

“Rửa tay rồi ăn cơm.” Chung Hạo không hề lưu tình lấy dũa khê vào tay tiểu V, trong lòng nói thầm, tên nhóc này canh giờ chuẩn thật, lão tử vừa dọn đồ ăn lên bàn thì liền trở về.

Tiểu V nhanh chóng rửa tay sạch sẽ, ngồi xuống bàn gấp một khối sườn. Sườn vừa mới xào xong vẫn còn nóng hổi, tiểu V vừa thổi vừa nói: “Ngô, tài nghệ của anh giỏi quá, ngô, ăn ngon.”

Chung Hạo cũng cảm thấy đói bụng, hai ba dũa đã ăn hết chén cơm. Mãi đến chén thứ ba, mới cảm thấy no một chút.

“...anh Chung, cơm hôm nay nấu không đủ ăn.” Tiểu V nâng cái nôi lên, ngập ngừng nói. Vừa rồi mãi lo ăn thức ăn, đợi đến khi muốn xới thêm cơm, mở nôi ra đã thấy gần hết.

Chung Hạo có chút xấu hổ: “Ta bình thường ăn không nhiều lắm.” Rất nhanh sau đó hắn liền tìm được lý do biện hộ ỉn: “Tại hôm nay ta phải giặt rất nhiều quần áo, nếu không thì, số cơm còn lại ta nhường người?”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Xin lỗi, ta nghe điện thoại cái đã.” Chung Hạo nhìn nhìn màn hình điện thoại, là số lạ. Nhưng công việc của hắn cơ bản mỗi ngày phải giao tiếp với nhiều người khác nhau, cho nên không hề để phòng. Đi đến bên cửa sổ ấn phím nghe.

“Xin chào, xin hỏi là ai?”

“Lưu Sa.”

Qua điện thoại, âm thanh đối phương trở nên trong đến kỳ lạ, tựa như tiếng thủy tinh chạm nhẹ vào nhau. Thế nhưng qua tai Chung Hạo lại trở thành âm thanh của ác ma dưới địa phủ. Ngay cả điện thoại cũng cảm không xong: “Người, sao người biết số của ta...”

Đối phương khẽ cười, tựa hồ hắn đang hỏi một vấn đề cực kỳ ngu xuẩn: “Xuống đây, ta ở dưới lầu chờ người.”

“Cái, cái gì?” Chung Hạo cẩn thận vén lên một góc rèm cửa sổ, dưới lầu, không hề nhìn thấy bóng người nào. Can đảm nói: “Ta, sao ta phải nghe lời người. Ta với người không hề có quan hệ gì.”

“Không có quan hệ?” Đối phương chậm rãi lặp lại lời hắn nói, giọng điệu vô cùng bình ổn thậm chí có phần ôn hòa, nhưng lại làm cho Chung Hạo sợ hãi run lập cập.

“Xuống mau.” Đối phương im lặng một chút: “Nếu không ta sẽ đi lên.”

“Người...” Chung Hạo quay đầu lại liếc nhìn tiểu V đang ăn cơm ở nhà bếp. Cắn chặt môi, rõ ràng... vừa này còn không có chuyện gì..

Đều là đàn ông.

Vì sao cứ tiếp cận hắn.

“Được rồi, ta xuống.” Không còn lựa chọn nào khác, nếu chọc giận y, không biết y lại có thể làm ra việc gì nữa.

Cúp điện thoại, nói với tiểu V mình có việc phải đi. Về mặt tiểu V vô cùng kinh ngạc: “Anh Chung, sao lại đi muộn vậy?”

Chung Hạo cúi đầu nói: “Àn, có chút việc gấp.”

Hắn nói thế, tiểu V cũng không hỏi thêm gì. Chung Hạo lấy một ít quần áo, một vài thứ linh tinh bỏ vào vali sau đó đi vào thang máy.

Đi xuống lầu, chỉ thấy một người nam nhân đang đứng dưới tàn cây chờ hắn.

Ánh trăng xuyên thấu qua nhánh cây, loang lổ chiếu sáng gương mặt xinh đẹp: “Lại đây.”

Chung Hạo chần chờ một chút, sợ hãi vừa quên được lại từ đáy lòng mãnh liệt dâng lên.

Nam nhân vươn tay, Chung Hạo liền cảm thấy thân thể mình bị một lực rất lớn kéo đến lòng ngực y.

“Dám chạy trốn sao?” Nam nhân liếm lên vành tai hắn, răng nanh sắc nhọn cắn nhẹ.

Chung Hạo cố gắng quay đầu đi, bàn tay nam nhân trên lưng bắt ngờ siết chặt khiến hắn vô cùng đau đớn: “Vì sao không buông tha ta.” Liên tiếp mấy ngày chịu ủy khuất khiến cho đôi mắt hắn trở nên phàm hồng.

Nam nhân hừ một tiếng, đồng tử màu vàng bắt ngờ lóe sáng khiến kẻ khác sợ hãi: “Dám chạy trốn, to gan ở chung một chỗ với giống đực khác, còn muốn ta buông tha người.”

Chung Hạo hoảng sợ trừng lớn hai mắt, chỉ thấy mặt đất ngọt ngọt nứt ra, hiện ra một cái hang thật to, trong nháy mắt nuốt chửng bọn họ.

5. Chương 5

“Khốn kiếp, người định đưa ta đi đâu?” Chung Hạo dùng hết sức vùng ra, thế nhưng cánh tay vòng quanh người hắn lại cứng như sắt thép, không hề động đậy, cuối cùng, hắn dùng tới cả răng nanh.

“Ngoan, đừng lộn xộn.” Lưu Sa vỗ mạnh lên mông hắn một cái, tên ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết nói như vậy rất dễ dàng khơi gợi vọng của nam nhân. Ánh mắt y tối sầm lại, thuận thế ngất nhéo mông hắn một phen. Nhưng mà, dù hắn làm gì đi nữa, bản thân mình lại luôn muốn đè hắn xuống mặt đất mà hung hắn trừu sấp.

Trong nháy mắt, đã tới thế giới bên kia.

Không hề có tiếng ồn ào cũng như phức tạp ở xã hội loài người, Lưu Sa thích thế giới này hơn. Đơn giản, ở đây dựa vào sức mạnh để xác định cấp bậc.

Chung Hạo không có thời gian để tranh cãi với Lưu Sa, toàn bộ tư tưởng hắn đã bị thế giới kì dị này hấp dẫn. Thứ đầu tiên đập vào mắt là bầu trời đỏ tươi màu máu.

“Huyết sắc...tà dương.” Trong đầu bất thành linh hiện lên bốn chữ này, lúc nói ra, Chung Hạo mới đột nhiên nhận ra, hắn thấy cảnh vật trước mắt rất quen thuộc, tựa hồ, đã từng thấy ở đâu đó. Cực kỳ quen thuộc, bầu trời màu đỏ, máu tươi nhuộm đỏ hai chân nam nhân, xung quanh xương cốt chất chồng như núi.

Lưu Sa liếc mắt nhìn Chung Hạo một cái, một tia kinh ngạc xẹt lên trong đôi mắt vàng. Đây... sắp thức tỉnh sao?

Ngón tay xẹt qua gương mặt Chung Hạo, xuôi theo phần gáy không vói vào bên trong cổ áo đã cảm nhận được da thịt rắn chắc của hắn, khiến y yêu thích không muốn rời: “Đang nghĩ cái gì?”

Chung Hạo chăm chú nhìn lại Lưu Sa, phiền não nhíu mày: “Đầu....có chút đau nhức...”

Lưu Sa không hề nói gì, ngón tay đặt lên huyết thái dương, nhẹ nhàng mát xa.

Lực đạo vừa phải khiến đau đớn dần tan biến, Chung Hạo thoải mái nhắm mắt lại, giống hệt một con mèo ba tư lười biếng duỗi thân nằm phơi nắng giữa trưa.

Lưu Sa cười cười, bế nam nhân lên, kiểu ôm công chúa này quả thực khiến hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Buông, ta tự đi được.” Chung Hạo hạ giọng, hắn cũng không dám dùng sức giãy dụa. Bởi vì ngoại hình của Lưu Sa quá xuất sắc, ngay từ đầu đã có rất nhiều người xung quanh lén lút nhìn trộm bọn họ.

“Đường còn rất xa.” Lưu Sa nói một câu, sau đó tăng nhanh tốc độ.

Lúc đầu Chung Hạo vẫn còn ngơ ngậy trong ngực Lưu Sa, nhưng bởi vì tốc độ y quá nhanh, cảnh vật xung quanh nối tiếp nhau vụt qua tạo thành một mảnh mơ hồ. Quả thực giống như đang đi máy bay, Chung Hạo nhớ rõ trước đây có đi xem thế giới động vật, những con rắn trong đó rất chậm chạp không có nhanh thế này. Hay Lưu Sa là xà biến dị? Cẩn cẩn môi dưới, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy nguyên hình của y. Cự xà hoàng kim, hoàng kim măng xà? Bất quá thân mình của nó lại rất mập mạp cồng kềnh...

Chẳng lẽ màu vàng là biểu tượng của xà vương? Nhớ lại hình như trên đầu y còn có một cái sừng. Bất giác đưa tay sờ sờ lên cổ mình, da dẻ vẫn trơn bóng như lúc đầu. Hắn không dám tưởng tượng, nếu bị xà vương cắn một ngụm thì còn có thể bình yên sống đến bây giờ a.

Thế nhưng...y muốn đem mình đi đâu?

Yêu tinh xung quanh hình như rất sợ y. Đợi đến khi chính mình rơi vào ổ của y, còn có thể chạy đi sao?

Càng nghĩ Chung Hạo càng cảm thấy tuyệt vọng, hắn chỉ là một bảo vệ nho nhỏ, sao lại gặp phải sự tình này a.

Lưu Sa đột ngột ngừng lại, không hề giảm bớt tốc độ, bất ngờ dừng lại tất cả động tác. Chung Hạo đang thất thần, bất giác đụng mạnh vào ngực Lưu Sa. Có chút đau, hệt như một lớp nhung được bao bọc bằng sắt thép.

“Tối rồi.”

Hang ổ của cự xà...

Chung Hạo nuốt nước miếng, sợ hãi ngẩng đầu liếc mắt nhìn tòa kiến trúc trước mặt. Một tòa cung điện phủ mái vòm trắng, tràn ngập cảm giác của thần điện Hy Lạp, các cánh cửa không biết dùng xương động vật nào điêu khắc thành, màu sắc giống như tòa nhà, thuần một màu trắng. Đến gần, mới phát hiện đó là một cái đầu rắn khổng lồ, bốn cái răng nanh đan lồng vào nhau, trên đầu có một cái sừng.

“Đây là?”

Lưu Sa vẫn không chịu buông Chung Hạo xuống, cứ như vậy ôm hắn bước vào: “Đây là tổ tiên của ta, cả tòa thần điện, đều là dùng xương cốt điêu khắc, đây là nguyện vọng của ông ta.” Cúi đầu liếc mắt nhìn Chung Hạo đang nằm trong ngực mình: “Ông ta muốn đời đời kiếp kiếp bảo vệ chúng ta.”

Chung Hạo chợt cảm thấy sợ hãi, cúi thấp đầu.

Xung quanh có rất nhiều người hướng Lưu Sa hành lễ. Chung Hạo không dám nhìn lên, bởi vì bị y ôm như nữ nhân quả thực rất mất mặt.

“Đi tắm một chút.” Đi đến trước một gian phòng, Lưu Sa buông hắt xuống.

Giọng điệu ôn nhu khiến cho Chung Hạo có chút kinh ngạc, dường như khi tới nơi này, Lưu Sa có chút gì đó khác.

Tỳ nữ đứng hai bên trái phải, trên người mặc trang phục cổ xưa, váy áo thật dài, trên mắt cá chân có đeo một chiếc chuông tinh xảo, mỗi bước đi, lại phát ra tiếng vang trong trẻo.

Chung Hạo khẽ run rẩy làn mi dài, nhìn sang hướng Lưu Sa.

Mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì, cảm giác lưu luyến này quả thực khiến y hài lòng. Hôn một cái lên trán Chung Hạo: “Đừng sợ, ta ở ngay bên cạnh.”

Đợi đến khi Lưu Sa rời khỏi, Chung Hạo mới như người trong mộng tỉnh lại. Chết tiệt, vừa rồi hắt rồi cuộc là làm cái gì a, mặt đỏ bừng hết như một đứa con nít mới lớn. Tên kia... siết chặt hai nắm tay, nếu không có tên khốn đó, hắt sao lại rơi vào tình cảnh này cơ chứ.

Bên trong là một bể tắm lớn, cả căn phòng tràn ngập hơi nước mịt mù, ngay cả cảnh vật trước mắt một thước cũng không thể nhìn thấy rõ.

Tỳ nữ cởi bỏ quần áo Chung Hạo, buông màn che. Vốn định giúp hắt chà lau thân thể, nhưng hắt lại liều chết không chịu. Có trời mới biết được số mệnh nữ này là do loài rắn nào biến hình a, hắt cũng không quên nơi này chính là hang ổ của yêu quái.

Nước thật nóng, Chung Hạo ngâm cả thân người mình vào nước, chỉ lộ ra cái đầu. Thoải mái thả lỏng cơ thể, mỗi lỗ chân lông đều giãn ra, đầu óc quay cuồng, mệt mỏi thả lỏng cơ thể. Tựa vào bên cạnh ao, cánh tay vươn ra nhẹ nhàng đùa giỡn với làn nước ấm áp.

Không biết là nước gì, có màu trắng như sữa, có phần giống suối nước nóng. Cánh tay nâng lên cao, chất lỏng trắng ngà hết như trân châu lăn dài rơi tòm xuống.

Màu sắc này...

Không biết nghĩ tới cái gì, hai má Chung Hạo có chút nóng lên.

Ngâm mình thật lâu, lâu đến mức Chung Hạo thiếu chút nữa chìm vào trong ao. Nửa mê nửa tỉnh quấy động tay chân muốn đi lên.

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng nước, tiếp theo đó có một đôi tay ôm lấy thắt lưng hắt, bàn tay thân mật nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo xương sống.

“Lâu như thế còn chưa lên, còn tưởng người ngủ quên.” Âm thanh gần trong gang tấc, vừa tinh tế ngọt lịm lại vừa trầm thấp, không cần quay đầu lại Chung Hạo cũng biết là người nào. Âm thanh này, trong cái đêm hắt bị tra tấn đến sống không bằng chết kia đã nghe không biết bao nhiêu lần.

“Buông ra.” Khuỷu tay chống về phía sau, người nọ cười ha hả giữ chặt lấy.

“Thoải mái không?” Lưu Sa hôn lên chiếc gáy cổ ướt sũng nước của hắt: “Nơi này thật mềm, quả thực muốn cắn một cái, mùi vị có vẻ rất ngon.” Y quả thực cắn lên đó.

Chung Hạo kêu lên một tiếng, thân thể theo bản năng co rụt về phía sau, lại càng rơi sâu vào cái ôm của nam nhân.

“Không biết những nơi khác, có ngon như vậy không.”

6. Chương 6

Một mặt vừa nói ra những lời hạ lưu, một bên áp lên môi Chung Hạo, ra sức cắn.

Không để hắn có một cơ hội nào để thở dốc, đầu lưỡi chui vào bên trong, liếm lem vòm miệng, uốn éo đầu lưỡi quần lấy hắn.

Chung Hạo mơ hồ phát ra âm thanh nức nở, chất lỏng trong suốt theo khước miệng không ngừng chảy xuống. Lưu Sa không lãng phí một chút nào, đôi môi y đuổi theo, đem số chất lỏng chảy ra liếm sạch sẽ. Cái này so với việc trực tiếp tiến vào cơ thể còn khiến hắn cảm thấy xấu hổ hơn.

“Không.” Nghĩ đến bên ngoài còn có tỳ nữ, cách một lớp màn che, rõ ràng có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo. Chung Hạo đẩy Lưu Sa ra khỏi ngực mình: “Đừng ở trong này, ngô...” Lưỡi hắn bị y kéo ra, quynh rữ đến bên miệng đối phương. Giống như hắn đang chủ động, cảm giác này thực kỳ lạ. Không thể phủ nhận, Chung Hạo bắt đầu hưng phấn, hoa huyết nhỏ bé ẩn dưới nước đã không chịu nổi mà bắt đầu hé ra hợp lại. Khoang miệng Lưu Sa rất nóng, đầu lưỡi có lúc cứng rắn, có lúc lại ôn nhu cùng hắn quần lấy nhau liếm hút. Chung Hạo ôm lấy vai Lưu Sa, muốn làm cho dục vọng của đối phương càng thêm mãnh liệt. Hắn bắt đầu học theo cách thức của y, nuốt số nước bọt đối phương chảy ra, chậm rãi nhấp nhấp đầu lưỡi của y.

Cảm giác mềm mại, hương vị ngọt ngào, khiến cho người ta bất giác chìm đắm vào trong đó.

Lưu Sa thích bộ dạng này của Chung Hạo, gương mặt anh tuấn nhiễm màu tình dục, lông mi thật dài ướt át nước mắt, run rẩy giữ lại chữ không rơi xuống.

Giống như đang vuốt ve một con mèo, Lưu Sa chậm rãi xoa lưng nam nhân. Quả thực là cực phẩm, từng bộ phận của hắn, tựa như được các vị thần ưu ái thiên vị. Làn da dính nước trơn bóng tựa như hút vào không muốn rời đi. Lưu Sa vừa đáp lại nụ hôn của Chung Hạo, một bên xuôi theo hõm lưng, gian xảo tiến đến hai cánh hông. Y còn nhớ rõ nơi đó rất chặt, dường như muốn cắn đứt y. Ngoài trừ lúc đầu áp bức đi vào, tiểu huyết của nam nhân sẽ từ từ trở nên mềm mại, cảm giác chinh phục này còn nhiều hơn hoa huyết phía trước.

Liếm liếm môi, nhưng mà mỗi cái lại có hương vị tuyệt vời riêng của nó!

Ngón tay tiến vào bên trong thăm dò, tiểu huyết nhỏ nhắn muốn cự một chút, sau đó liền dễ dàng nuốt trọn ngón tay y. Những nếp gấp bên ngoài thuận theo kẻ xâm lược mà co giãn.

Chặt như vậy, nếu thực sự tiến vào không biết còn hút hồn thể nào. Chỉ mới tưởng tượng đã khiến y hưng phấn đến không thể khống chế!

Tay trái đặt trên hông nam nhân, dùng sức xoa nắn.

Bộ phận bị lấp đầy bắt đầu co giãn, nếu dùng sức đâm vào thật mạnh, chắc hắn sẽ vô cùng xinh đẹp.

Hô hấp Lưu Sa bắt đầu dồn dập, nhẹ nhàng nâng chân nam nhân vòng qua thắt lưng, dẫn dắt nam nhân quần lấy mình.

Mặc dù chỉ lướt qua, nhưng Lưu Sa vẫn cảm giác được, ở giữa hai chân nam nhân, trong lúc thân mật kề sát bộ phận dưới bụng mình, có thứ gì đó mềm mại tựa như một đóa hoa.

Yết hầu giật giật, y cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa. Nam nhân này có thể dễ dàng đánh tan tự chủ của mình.

“Ngô?” Chung Hạo bị đau đớn làm bừng tỉnh, bất ngờ phát hiện cả người mình đang quần chặt lấy Lưu Sa, hai chân mở ra thật to, không hề che dấu lộ ra hoa huyết mềm mại, quả thực giống hệt như đang chờ đợi được nam nhân yêu thương. “Buông ra.” Hắn dùng sức quay đầu đi, con ngươi dựng thẳng vàng rực của Lưu Sa có thể khiến hắn vất bỏ hết tất cả quan niệm đạo đức, làm ra động tác vô cùng xấu hổ.

Thế nhưng lại không dám chống lại Lưu Sa, thật sự là quá khó a, y là quái vật, chỉ cần một ngụm có thể đem chính mình nuốt trọn.

Bàn tay bám trên vai Lưu Sa vừa rớt xuống, y sẽ lại dùng sức đánh hông hắn một cái, cơ thể lập tức co rút lại, càng kẹp chặt lấy ngón tay đang xâm nhập.

Chung Hạo giận dữ nhìn Lưu Sa, chính là trong làn hơi nước bốc lên mù mịt ánh mắt đó chỉ làm y tăng thêm tình dục chứ không còn chút tác dụng nào khác.

“Vừa rồi ngươi thực chủ động a.” Lưu Sa liếm lên cổ hắn: “Ngươi cần phải... chủ động thêm một chút...”

Động tác, vẻ mặt giống hệt.

Chung Hạo chợt nhớ đến đêm kia, Lưu Sa đã đối với mình như thế nào: “Không.” Hét lớn một tiếng, giọng cũng khàn hẳn đi, hẳn không muốn biến thành một người điên cuồng chìm đắm trong dục vọng.

Làn da chợt đau nhói, răng nanh sắc nhọn đã cắm sâu vào mạch máu.

Tay chân bủn rủn vô lực, sức lực giãy dựa dường như đã tan biến hết, cả thân thể mềm nhũn dựa sát vào Lưu Sa.

Chậm rãi rút răng nanh ra, Lưu Sa chăm chú nhìn nam nhân trong lòng mình. Có lẽ đã muốn thích ứng, không phản ứng mãnh liệt như lần đầu tiên. Mềm mại, ngoan ngoãn như một chú mèo con co người nằm trong ngực khiến y vô cùng yêu thương.

Ôm người hẳn lên đặt lên cạnh ao, im lặng chờ hẳn tỉnh táo lại.

Vài phút sau, Chung Hạo bắt đầu cảm thấy sức lực đang trở lại cơ thể. Thật nóng, nóng đến mức tựa hồ xương cốt cũng muốn tan rã.

So với lần trước còn mãnh liệt hơn, hẳn không thể đứng dậy, chỉ có thể chậm chạp co quắp cơ thể lại. Lưu Sa ở bên cạnh nhìn Chung Hạo, tầm mắt tựa như đang vuốt ve da thịt hẳn. Quá nhạy cảm, hẳn quả thật cảm nhận được ánh nhìn đam loạn của Lưu Sa chạy trên cơ thể mình.

Từ mắt cá chân hẳn, chậm rãi hướng lên trên, dừng lại ở hai cánh mông.

Cơ thể hẳn vì ánh nhìn của Lưu Sa bắt đầu run rẩy.

Ngửa cổ, nước bọt theo khoe miệng chảy xuống. Hẳn cố gắng mở mắt ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ.

Trước mặt hẳn có một hình ảnh mờ ảo, hai chân thon dài, thân hình cường tráng.

Chỉ có y, mới có thể an ủi mình.

Dục vọng mãnh liệt khiến hẳn không chịu nổi bò về phía nam nhân: “Cứu cứu...ta...” Hẳn vươn tay chạm phải một mảnh da thịt trơn bóng, mũi ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào làm thân thể mềm nhũn.

Trống rỗng!

Khó chịu!

Không biết từ lúc nào, hai chân đã bắt đầu mở ra thật to, chất lỏng trong suốt chảy xuôi xuống mặt đùi non, đọng lại trên mặt đất thành một vũng nước nhỏ.

“Cho ta, cho ta.” Hẳn cầu xin, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, thở dốc khàn khàn gọi tên y: “Lưu Sa, cầu người...”

“...” Vốn định tra tấn hẳn một chút, chỉ là nam nhân này thực sự rất giao hoạt, dùng biểu tình mê người này gọi tên của y, y làm sao có thể chịu nổi?

Xoay người ôm nam nhân lên, đặt trên đầu gối mình. Da thịt trần trụi nhẹ nhàng ma sát nhau, hai người đều cảm thấy dễ chịu thở dài một hơi: “Sao người lại như thế này, không hề giống người kia chút nào.” Lưu Sa xoa nhẹ vành tai, mới miễn cảm của hẳn, quả nhiên nam nhân run rẩy một chút, hơi thở phun ra ngày càng nóng hơn.

“Nói, thích ta.” Mặt Lưu Sa có chút đỏ, cái này nhất định phải thúc ép hẳn.

Chung Hạo bị dục hỏa tra tấn thống khổ đến không thể chịu nổi, cố gắng giữ chặt tay Lưu Sa, tiểu huyết không ngừng chảy ra dịch nhờn: “Cho ta, cho ta. Ngộ ngộ.”

Phần thịt non mềm ướt át bên trong dường như muốn đem ngón tay của Lưu Sa gói chặt lại, hết như miệng nhỏ nhắn của trẻ con, yếu ớt nhưng vô cùng tham lam cứ muốn nuốt trọn xuống.

Lưu Sa cảm thấy khó chịu, nắm lấy cằm Chung Hạo: “Nói, Người có cùng nam nhân kia làm sự tình này không?” Trong suy nghĩ của hẳn, chỉ có loại giống cái phẩm hạnh tồi tệ mới có hành động chạy đến bên giống đực khác. Rõ ràng buổi tối đó bị mình yêu thương đến chết đi sống lại, thế nhưng vừa tỉnh đã không

thấy tấm hơi. Hừm, y quả thực rất nhân từ, nhất định phải hạ chiến thư với nam nhân vô dụng kia. Hình như... kêu là tiểu V....

Càng nghĩ là càng cảm thấy tức giận, rút ngón tay ra, không hề để ý tới vẻ mặt bất mãn của Chung Hạo, chỉ tay về phía ngọc hành đang sưng đến phát đau của mình nói: “Liếm ta, làm cho ta cảm thấy thoải mái.”

7. Chương 7

Cự vật cao cao dựng thẳng không ngừng nhỏ ra chất lỏng trong suốt, Chung Hạo cũng sờ nhìn vật kia hệt như nhìn thấy một con quái vật nào đó, không biết nên làm thế nào.

“Liếm ta.” Lưu Sa nắm tóc Chung Hạo, cảm hơi ngứa lên, ra lệnh.

“Ta, ta...” Tuy rằng Chung Hạo hơn nam nhân bình thường một bộ phận, nhưng hắn vẫn thích nữ nhân mềm mại thơm mát, thích cùng nữ nhân làm tình. Tắt đèn thì ai biết được người có bộ dạng gì. Tuy là trong suốt quá trình có chút khó khăn, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn cũng đạt đến cao trào khoái cảm.

Hiện tại, hắn quỳ gối giữa hai chân Lưu Sa, nhìn vật thể tương tự của mình, nhưng kích thước so ra lại thô to hơn gấp đôi, hắn quả thật không biết nên làm gì.

Lấy lòng y, ngậm nó vào miệng, dùng cổ họng mút vào...

Ánh mắt Lưu Sa đã ra lệnh như thế.

Hơi thở dần ông mãnh liệt khiến hắn suýt ngất đi, đầu gối chậm chạp xê dịch, theo mỗi bước nhỏ lại có dịch thể trong suốt nhỏ xuống giữa hai chân. Hắn có thể cảm giác được chất lỏng dính vào da nhớp nháp, tê dại ngứa ngáy, dưới thân run rẩy một trận, suýt chút nữa đạt đến cao trào. Lúc này, hắn mở miệng chạm vào nam vật của đối phương ngay trước mặt.

“Đúng rồi, chính là như vậy.” Lưu Sa rên rỉ thở dài một hơi, nam nhân mơ màng quỳ gối giữa hai chân y, đôi mắt đen bị hơi nước thấm vào, lúc đem nó ngậm vào trong miệng, hai hàng lông mày gắt gao nhứ chặt lại.

Loại vẻ mặt này quả thực rất hợp với hắn, bị lãng nhục đến khuất phục...

Bàn tay đang giữ đầu nam nhân càng nắm chặt hơn, cơ hồ muốn ép đầu về phía háng y.

Nam nhân khó chịu phát ra tiếng nức nở, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Hắn bắt đầu giãy dụa, hai đánh đánh loạn xạ lên bụng Lưu Sa.

Lưu Sa nhếch đuôi chân mày, dùng yêu lực trói buộc hai tay nam nhân. Khiến cho cảnh ngộ của nam nhân càng thêm bi thảm, đầu gối quỳ trên mặt đất, chỉ có thể dựa vào khoang miệng và đầu lưỡi để liếm mút hầu hạ cự vật dữ tợn của y.

Dòng chất lỏng không kịp nuốt vào theo khóe miệng trào ra, Chung Hạo cảm thấy bản thân không thể nào thở được, khoang miệng bị nhét kín, trong mũi tràn ngập mùi vị nam tính của y. Tệ hơn nữa là hắn lại bị mùi vị kia kích thích, cơ thể càng trở nên bất thường, hoa huyết dường như có ý thức tự động hé ra hợp lại chờ đợi được yêu thương, dịch nhờn trong suốt lại như giọt nước mưa tí tách rơi xuống. Ngọc hành càng lúc càng khó chịu hơn, lúc này bởi vì không cam lòng, cảm thấy xấu hổ mà quên đi mất nhưng dần dần cảm giác này càng trở nên mãnh liệt. Hắn lui về phía sau một chút, đầu lưỡi liếm dọc theo cự vật chạm vào hai viên tinh hoàn.

Lưu Sa hít một hơi thật sâu, khóe mắt nhuộm một màu đỏ ửng xinh đẹp.

Y đột ngột đè nam nhân xuống, mạnh mẽ tách ra đôi chân thon dài rắn chắc, hung hăng đâm vào.

Chung Hạo hét lớn một tiếng, hắn cảm thấy bụng mình sắp bị Lưu Sa chọc thủng. Đóa hoa bị động tác kịch liệt của y ma sát trở nên đỏ tươi vô cùng dâm mỹ, bên trong tiết ra một lượng hoa dịch lớn thấm ướt vật thể xâm nhập.

“Tò quá...” Hai chân Chung Hạo bị đặt lên vai Lưu Sa, thân thể tùy ý lay động theo động tác của y. Nước mắt chảy ra, hai tay bị trói chặt phía trên đỉnh đầu: “Đi ra ngoài, ô ô, a a, ta sẽ chết mất, sẽ chết...”

Hắn cầu xin tha thứ lại kích thích thêm thú tính của Lưu Sa, hung hăng đâm thật mạnh sau đó bất ngờ rút ra, chỉ chừa lại phần đỉnh tròn bên trong hoa huyết mẩn cảm.

Chung Hạo bị y đùa giỡn liên tục kêu rên thống khổ, khoái cảm mãnh liệt dâng lên phía dưới bụng, nam hành đang dựng thẳng đã muốn đạt đến cao trào một lần, chỉ là âm huyết phía dưới vẫn chưa đủ để đạt đến đỉnh điểm. Lưu Sa luôn đùa giỡn hắn, khoảnh khắc hắn sắp đạt đến cao trào liền đem cự vật rút ra khiến hắn cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Bị tra tấn thống khổ, hắn không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì, theo bản năng bắt đầu vận vẹo thắt lưng, nhếch mông lên cao, dùng âm huyết của mình chậm chạp nuốt vào cự vật đang ngoan cổ không chịu tiến vào kia.

“Mau, nhanh lên...”

“Thực là không có biện pháp với người, vừa rồi rõ ràng không phải nói không cần sao.” Lưu Sa cắn cắn lỗ tai Chung Hạo cười nhẹ, bàn tay đặt lên ngực hắn vuốt ve. Cơ thể nam nhân thật rắn chắc, nụ hoa màu nâu nổi bật rõ rệt trên làn da màu mật ong. Y cắn bên trái, dùng đầu lưỡi liếm vòng tròn xung quanh nhiều lần.

“Đừng, đừng liếm chỗ đó... ta sẽ...” hai nụ hoa bị kích thích dựng thẳng, chỉ thêm một chút nữa sẽ đạt đến cao trào....

“Sao thế?” Không thể tưởng tượng được hắn lại mẩn cảm như vậy, hạ thân Lưu Sa đang làm càn như dã thú, mặc sức ở bên trong hoa huyết đầu đá lung tung. Bàn tay lại đang xoa nắn nụ hoa hắn, đột nhiên dùng sức ngắt véo một cái.

Một bên ôn nhu, một bên lại tàn khốc, trên dưới đối lập nhau, khoái cảm kịch liệt như một tia sét đánh vào người hắn. Chung Hạo run rẩy dữ dội, hai chân đột ngột mở rộng sang hai bên, co giật vài cái, sau đó vô lực cố gắng ôm lấy lưng Lưu Sa, hai chân mềm nhũn buông thõng xuống nương theo hành động cuồng vọng của Lưu Sa mà đong đưa.

Lưu Sa vừa tiến vào vừa ôm lấy người hắn lật lại, khiến cho hắn quỳ sấp trên mặt đất, sau đó nâng một chân hắn lên từ bên hông mãnh liệt đâm vào. Trong suốt quá trình, cự vật của y luôn đâm thật sâu vào bên trong hoa huyết của Chung Hạo. Nơi vô cùng mẩn cảm, lại bị nam nhân liên tục ma sát chung quanh, nhịn không được lại phun ra vài giọt nước trong suốt.

Tiếng nước dâm mỹ khiến cho Chung Hạo run rẩy nghiêng đầu sang một bên, nhưng lướt mắt qua vẫn không thể tránh khỏi thấy được hình ảnh hoa huyết đỏ bừng, một cây đồ hồng thô to đến mức khiến người ta sợ hãi đang điên cuồng đâm xuyên vào cơ thể hắn. Cảnh tượng kích thích thính giác khiến bụng dưới hắn đau xót. Lại bắt đầu ngã vào cơn sóng dục vọng, toàn thân chỉ có thể bất lực nằm trên mặt đất lạnh như băng, tùy ý y dùng cự vật nóng như lửa mà xâm phạm.

“Rất mẩn cảm.” Lưu Sa tán thưởng một tiếng, y đương nhiên biết nam nhân đã muốn lên đến cao trào. Chỉ là một kích thích nhỏ, đã phun ra nhiều nước như vậy, cọ sát vào nam căn khiến y có cảm giác tê dại. Cùng là mùi vị của giống đực như nhau, nhưng nam nhân này lại phát ra mùi vị hết như mị được kích thích y vô cùng mãnh liệt.

Rất thơm, trong không khí tràn ngập mùi hương của hắn.

Ngón tay vươn ra chạm đến bên cạnh hoa huyết, vuốt ve hai cánh hoa nho nhỏ.

“A a, không.” Nam nhân run rẩy, nhắm chặt hai mắt lại.

Lưu Sa nở nụ cười, ngón tay bắt đầu chơi đùa với hai cánh hoa mềm mại đồng thời mãnh liệt đâm xuyên vào: “Lại một lần, tới cao trào cho ta xem.”

Chung Hạo bị đùa giỡn đến bật khóc, đóa hoa mẩn cảm bắt đầu đau đớn vì bị hành hạ, nhưng mà khoái cảm sâu sắc lại càng thêm mãnh liệt khi cảm nhận được đau đớn, hắn sắp chịu không nổi: “Không, đừng

như vậy...” Khoái cảm vô tận bao quanh khiến hắn không chịu được, ngay khi vừa đến cao trào, Lưu Sa đột ngột rút ra cự vật, cường ngạnh cắm vào miệng hắn.

Ánh mắt hắn trở nên trống rỗng, dưới hạ thân mãnh liệt phun dịch lỏng, đồng thời từng ngụm từng ngụm nuốt xuống số tinh dịch Lưu Sa bắn ra.

Lưu Sa thở hổn hển nhìn Chung Hạo đem toàn bộ chất lỏng nuốt vào, nở nụ cười.

Thật lâu sau y mới bình tĩnh trở lại, rút cự vật đã khôi phục lại kích cỡ bình thường, cúi xuống hôn lên môi Chung Hạo. Trong miệng nam nhân vẫn còn lưu lại mùi vị của chính mình, y cuốn lấy đầu lưỡi hắn, ôn nhu đùa giỡn.

8. Chương 8

Không biết qua bao lâu, Chung Hạo mới chậm rãi tỉnh táo lại. Trên đầu là bầu trời có màu xanh biếc được điểm xuyến bằng vô số vì sao. Sống từ bé ở thành phố lớn, Chung Hạo không nhớ rõ chính mình đã bao lâu chưa nhìn thấy bầu trời đêm xinh đẹp như vậy. Bất quá khi hắn phát hiện ra mình đang trần trụi bị một nam nhân đồng dạng như vậy ôm chặt thì dù nằm dưới cảnh vật này cũng không hề cảm thấy có chút lãng mạn nào.

“Buông ra.” Yếu ớt quay đầu lại, trong ánh mắt vẫn còn sót chút dư âm tình dục.

Lưu Sa hôn lên môi hắn, môi của Chung Hạo rất mềm, y thích nhất là sau khi cùng nhau làm tình được ôm hắn nằm thế này: “Có ảo ảnh do ma lực tạo ra, sẽ không ai tới.”

Đây là đang an ủi hắn? Chung Hạo có chút ngập ngừng, bất quá im lặng một chút vẫn quyết định đẩy tay Lưu Sa ra.

“Ta muốn tắm.” Nghĩ gì đó lại nói thêm một câu: “Không cho phép người tiến vào.” Hắn không quên thời điểm lúc này đã xảy ra tình huống hoang đường gì, chỉ cần ở cùng một chỗ với Lưu Sa, cuối cùng đều biến thành như vậy.

Lưu Sa không hề ngăn cản, lưỡi biếng nằm trên giường nhìn hắn cười: “Người đi được sao?”

Chung Hạo cắn răng, không chịu khuất phục cố gắng bước xuống giường, nhưng mà chân vừa bước được một bước, cả cơ thể không thể điều khiển té ngã trên mặt đất. Không có đau đớn như dự đoán, cơ thể hắn giống như được một luồng sức mạnh nâng đỡ, nhẹ nhàng di chuyển lên phía trên Lưu Sa.

Từ trên cao nhìn xuống, Lưu Sa quả thật xinh đẹp đến kinh người, khỏe mắt, đôi môi đỏ mọng, tất cả đều tinh xảo khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

“Nhìn đến ngây người.” Lưu Sa nhẹ nhàng nở nụ cười, bàn tay xoa nhẹ thắt lưng Chung Hạo.

Bàn tay Lưu Sa rất lớn nhưng lại lạnh như băng, y chậm rãi vuốt ve thắt lưng nam nhân, nơi bị y chạm vào liền khẽ run rẩy: “Mẫn cảm thật.” Y ngồi thẳng dậy, hôn lên đầu nhũ của nam nhân: “Ta liếm ở đây, người sẽ hưng phấn mà chảy nước a.” Ngón tay y tách chân Chung Hạo ra, chậm rãi cắm vào bên trong hoa huyệt vẫn còn lưu lại dư vị tình dục: “Giống như thế này.” Tựa hồ như cố tình làm cho hắn nghe rõ, động tác của Lưu Sa rất chậm. Y chuyển động ngón tay, đùa giỡn với đóa hoa mềm mại. Quả thật là báu vật, rõ ràng vừa nảy phóng dâng như vậy, bây giờ lại thắt chặt hệt như xử nữ.

“Dừng lại.” Chung Hạo cắn môi: “Dừng làm vậy, ta...ta chịu không nổi.” Hắn muốn khép hai chân lại, nhưng lại bị Lưu Sa khống chế căn bản không có khả năng. Tư thế hiện tại của hắn vô cùng xấu hổ, hai chân mở lớn, trôi lơ lửng phía trên Lưu Sa, đem bộ phận bí mật của chính mình phơi bày ra cho nam nhân chơi đùa.

“Không thích sao?” Giọng nói có chút khiêu khích, tràn ngập trêu chọc. Lưu Sa giống hệt một tên thợ săn, bố trí sẵn cạm bẫy, chờ đợi con mồi ngốc nghếch tự sa chân vào: “Người thích như vậy.” Y chăm chú nhìn Chung Hạo, nhìn để mức nam nhân không chịu được phải xoay đầu sang hướng khác, bất quá không thể

che dấu được khoe mắt đã đỏ ửng, y biết hẳn thích kiểu đối đãi này, cơ thể đã bắt đầu thích ứng, chỉ là lòng tự trọng đáng thương trong nam nhân cố gắng ngăn cản.

Con người luôn phiền phức như vậy. Lưu Sa nhíu lông mày, nhưng như thế cũng rất có hứng thú, có thể kéo dài cảm giác thích thú khi đi săn.

“Không không.” Chung Hạo lú lú kêu lên, hẳn cảm thấy có một dòng chất lỏng ấm áp đang chảy ra. Sao lại biến thành như vậy, trước khi, rõ ràng chỉ có cảm giác với nữ nhân. Nhưng mà hiện tại, hẳn lại đang dùng cơ thể khiếm khuyết này để hưởng thụ cảm giác vui sướng của một nữ nhân.

Trong lòng hắn rối loạn thành một cục bông, uất ức không thể phát tiết.

“Đều là do người.” Chung Hạo khẽ gọi.

Ngón tay Lưu Sa càng thâm nhập sâu hơn, ban đầu chỉ có hai ngón giờ đã tăng lên thành bốn, cấp tốc trườn sát vào hoa huyết đã sưng tấy đỏ bừng. Y quan sát biểu tình của Chung Hạo, theo trí nhớ, chậm rãi tìm kiếm.

“Không không, buông ra, buông ra.” Đột nhiên bị chạm đến nơi kia, Chung Hạo kêu lớn một tiếng, nước mắt cũng chảy ra: “Là người, đều là lỗi của người.” Hoa huyết kẹp chặt, muốn quẩn lấy người xâm lấn. Nhưng Lưu Sa lại rất giảo hoạt, luôn tìm được điểm mẫn cảm của hắn: “Đừng đụng chỗ đó, a!”

“Nơi này sao.” Lưu Sa tăng thêm lực đạo một chút, chăm chú va chạm vào phần thịt mềm mại bên trong. Động tác y ngày càng điên cuồng, không hề để ý đến tiếng kêu gào của Chung Hạo: “Phóng ra, cho ta xem.” Nam căn của Chung Hạo đã dựng thẳng, y nhẹ nhàng xoa nắn đôi tinh hoàn. Ngón tay trong hoa huyết lại vận dụng hết tất cả kỹ xảo, xoay tròn, đâm mạnh, không hề chừa cho hắn một giây phút nào để thở dốc.

“Không, a a a a!” Miệng Chung Hạo hoàn toàn không thể khép lại, nước bọt trong suốt men theo khoe miệng chảy xuống. Tư thế của hắn vô cùng dâm dăng, chỉ cần Lưu Sa ngược mắt lên là có thể nhìn thấy toàn bộ xuân cảnh giữa hai chân hắn. Cúc huyết tinh tế, hai cánh hoa đỏ bừng, bởi vì hai chân mở rộng mà lộ ra âm huyết yếu ớt hấp dẫn nam nhân, bên trong có một dòng chất lỏng trong suốt chảy ra, thấm ướt bộ lông mềm mại xung quanh, lông lánh vô cùng xinh đẹp.

“Ướt sũng, thật đẹp.” Y rút ngón tay thon dài ra, bắt đầu vuốt ve cánh mông, cuối cùng cắm vào cúc huyết bị dịch lỏng thấm ướt đang long lanh ánh sáng.

Thân thể Chung Hạo bất ngờ siết chặt lại: “Đừng chạm vào.” Tiểu huyết khô khốc bị sáp nhập khiến cho khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

“Không cần sợ hãi, người là giống cái, cứ biểu lộ ra tư thái xinh đẹp nhất của người trước mặt giống đực đi!” Lưu Sa mê hoặc bạn đời, ngón tay ở tiểu huyết bắt đầu chuyển động, đến khi Chung Hạo đạt được khoái cảm lại rút trở ra.

“Không, đừng rút ra.” Chung Hạo siết chặt hai cánh mông, muốn kẹp lấy ngón tay y. Đến khi ý thức được mình vừa nói gì, hắn cơ hồ xấu hổ đến muốn ngất xỉu.

“Chính là như vậy, ngoan ngoãn nghe theo ta sẽ hưởng thụ khoái hoạt thỏa thích.” Ngón tay Lưu Sa xuôi theo kẽ mông tìm lên phía trên, đầu ngón tay tìm thấy hai cánh hoa mềm mại đang run rẩy, liên tục ngắt véo.

“A a a...không, Lưu Sa...” Chung Hạo run rẩy kịch liệt, hai chân duỗi thẳng, kích thích và khoái cảm vô cùng mãnh liệt khiến hắn dường như không thể chịu đựng nổi.

“Bắn cho ta xem.” Lưu Sa mỉm cười tiếp tục kích thích đóa hoa mẫn cảm, vuốt ve, chà sát, nhẹ nhàng ngắt véo cổ ý cho hắn đạt đến cao trào.

Hai bàn tay Chung Hạo đặt hai bên hông, dưới sự khống chế của khoái cảm, hắn bắt đầu vuốt ve cơ thể mình, học theo hành động của Lưu Sa bắt đầu ngắt véo hai đầu núm trước ngực.

“Rất thoải mái đi! Ân?” Lưu Sa cong khoe môi, bóp chặt lấy nam căn trước khi hắn kịp bắn ra chất lỏng.

“Không, để ta...a a!” Chung Hạo muốn đẩy tay Lưu Sa ra nhưng lại không đủ sức.

“Không được, ta muốn người dùng nơi này.” Lưu Sa hoàn toàn không thèm để ý tới sức lực yếu ớt như con mèo của Chung Hạo, y cúi đầu xuống, Chung Hạo kinh ngạc nhìn y liếm mút dịch lỏng đang tuôn trào như thủy triều ở hoa huyết: “Dùng nơi này, bắn ra.”

“A!” Giọng nói Chung Hạo khàn đặc, đầu óc choáng váng. Hắn chưa từng có cảm giác này, điện lưu xét qua toàn thân, dịch thủy phun trào mãnh liệt, hạ thân trường căn khó chịu, ngay cả cái mông cũng hưng phấn mà run rẩy.

“Kêu lớn một chút.” Lưu Sa ngẩng đầu, miệng dính một ít chất lỏng trong suốt: “Nói cho ta biết, người thích ta làm thế này không.” Vừa nói, ngón tay lại tiến tới ngắt véo hai cánh hoa.

“A a a... thích... rất thích...” Khoái cảm tích tụ ngày càng nhiều, Chung Hạo căng cứng toàn thân, giống như một quả bom phát nổ, khoái cảm như sét đánh chạy dọc cơ thể: “A a a a...” Hoa huyết nóng rực đột ngột phun ra một lượng lớn chất lỏng, mà hắn sau khi hét to một tiếng thì cái gì cũng không biết.

Y kiểm chặt hai cánh mông vững, cưỡng chế không cho hắn vận vẹo thân mình, đem toàn bộ quá trình hắn bắn tinh từ âm huyết thu vào mắt: “Đẹp thật, bắn ra nhìn rất đẹp.”

Một lượng lớn chất lỏng phun trào từ tiểu huyết nhỏ bé, rơi xuống giường, nhanh chóng thấm vào khăn trải giường. Chất lỏng trong suốt vẫn không ngừng chảy xuống, có thể nhìn thấy rõ hoa huyết của hắn đang run rẩy khép chặt lại, mỗi lần mở ra liền có một lượng lớn dịch thủy trào ra.

“Bắn lại một lần nữa.” Y dùng ngón tay thô to đút vào cục huyết tinh xoắn xoay tròn kích thích.

“Chỗ đó...a a a...đừng mà...” Cảm thấy được y đút ngón tay vào nơi xấu hổ nào, Chung Hạo sở hải muốn trốn tránh, không nghĩ tới nơi đó lại truyền tới một trận khoái cảm mãnh liệt, dịch nước vừa mới ngừng lại bắt đầu phun trào.

“Cúi xuống nhìn xem người bắn đẹp lắm.” Bàn tay y đề lấy sau đầu Chung Hạo, áp bức hắn phải nhìn xuống.

“Không.” Chung Hạo lúng ta lúng túng, hoa huyết đỏ bừng đang không ngừng tuôn ra dịch thủy, nhều như thể, mãnh liệt như thể...

“Sau này đều phải bắn như vậy.” Lưu Sa cúi đầu, ngậm lấy hoa huyết đang muốn khép lại, dùng sức mút vào.

Chung Hạo rõ ràng nhìn thấy cổ họng Lưu Sa nuốt xuống, y uống xuân dịch từ trong cơ thể hắn chảy ra...

“Ô ô, a...” Chung Hạo nhú chặt mi, lại một lần nữa bắn ra một lượng lớn xuân dịch. Đồng thời bàn tay đang nắm chặt nam căn cũng bắt đầu vỗ về chơi đùa, dịch lỏng trong âm huyết bị hút cạn sạch bắt đầu phun ra tinh dịch kiềm nén đã lâu.

Ôm lấy thân thể xụi lơ không còn chút sức lực của nam nhân, mềm mại, xinh đẹp hết như một bông hồng.

“Nơi đó... rất bắn, người...”

Chung Hạo thở hổn hển, muốn đẩy y ra..., lại bị Lưu Sa giữ chặt cầm.

“Không bắn chút nào.” Âm thanh của Lưu Sa rất ôn nhu, con người vàng rực ấm áp hết như mặt trời mùa xuân: “Nhớ kỹ, ta là giống đực của người, chỉ cần dựa vào ta.” Tay y nhẹ nhàng vờ về đóa hoa ướt sũng: “Món ngon như vậy, mặc kệ ít hay nhiều, ta đều có thể uống hết.”

Chung Hạo mím môi, không nói lời nào.

Lưu Sa hôn lên môi hắn, khẽ nói: “Ta sẽ đối xử tốt với người, vì thế đừng bao giờ phản bội ta, nếu không, ta sẽ giết người.”

9. Chương 9

Thực sự mệt mỏi, mí mắt không thể không chế sụp xuống, thân thể mềm nhũn dựa vào trước ngực Lưu Sa.

Lưu Sa có chút bất mãn, lay động hắn một chút: “Này, người nghe thấy không?”

Hắn khó khăn hé mở mí mắt nặng trĩu: “Nghe thấy.”

Lưu Sa lại càng không hài lòng, tên ngốc này, một chút biểu hiện cũng không có. Giống như muốn trút giận cúi xuống cắn nam nhân một cái, da thịt mềm mại lại rắn chắc, cảm giác thật tốt.

Chung Hạo sờ sờ phần cổ bị Lưu Sa cắn: “Àn, ta sẽ không phản bội ngươi.” Hắn hoàn toàn không biết chính mình đang nói cái gì, bàn tay vươn lên vỗ vỗ bờ vai Lưu Sa, giống như dỗ con nít: “Buồn ngủ, ngủ đi.”

Tuy rằng vẫn không hài lòng lắm, nhưng nhìn bộ dáng buồn ngủ của Chung Hạo, Lưu Sa cũng không muốn tiếp tục gây sức ép cho hắn. Dù sao cũng còn nhiều thời gian, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, hai tay ôm chặt nam nhân, bắt đầu ngủ.

Chung Hạo đi tới một nơi, dưới chân toàn là bùn đất đỏ tươi, trên đầu là bầu trời đỏ rực, mây ngũ sắc trôi nổi trên không trung tỏa ra quang mang xung quanh. Hắn nhớ rõ cảnh tượng này gọi là “huyết sắc tà dương”, là điềm báo trước thường xuất hiện cùng với sự tàn sát. Không biết là thời điểm nào, tinh thần và thể xác bị tách rời. Trôi nổi trên không trung, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lập tức bắt gặp một gương mặt giống hệt như mình, nhưng có lẽ hắn nhìn sai. Loại khí thế này, so với Lưu Sa còn mãnh liệt hơn.

Người kia lẳng lặng đứng đó, tựa hồ như không hề nhìn thấy gì, nhưng khi cùng ánh mắt người đó tiếp xúc, cơ thể lập tức có một cảm giác chết chóc bùng lên mãnh liệt.

Đó là ai vậy?

Vì sao lại ở chỗ này?

Chung Hạo nhũn mảy suy nghĩ, một giây cũng không muốn ở bên cạnh người này, loại không khí buồn bực, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi khiến hắn hít thở không được. Muốn rời khỏi, nhưng mà giống như bị trói chặt, không thể động đậy.

Đột nhiên không khí bắt đầu vặn vẹo, giống như sóng cuộn vào nhau, từ trong không trung xuất hiện một con chim thật to, xuyên qua cơ thể hắn đánh về phía nam nhân kia.

Hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, nhưng không hề có cảm giác đau đớn như dự đoán, đứng rồi, hắn hiện tại chỉ là một linh hồn. Nhưng mà, loại cảm giác bị xé toạc ra cũng không hề hay ho chút nào.

Nam nhân dễ dàng kẹp lấy con chim khổng lồ.

Tỷ lệ chênh lệch quá xa khiến cho hình ảnh này có chút quái dị. Cổ tay nam nhân nhẹ nhàng uốn éo, Chung Hạo nghe thấy âm thanh xương cốt bị trật ra khỏi khớp, con chim khổng lồ bị nam nhân kéo ra khỏi hư không, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Chung Hạo đột nhiên hiểu được tại sao bùn đất lại có màu đỏ, chính là bị máu tươi thấm vào. Hắn nhìn về phía ngọn núi xa xa... hít vào một ngụm lạnh khí, vốn chỉ nghĩ đó là một tảng đá lớn màu trắng, thật không ngờ đó là do vô số xương cốt chồng chất lên nhau mà thành.

Trên tay nam nhân bắt đầu nhô ra một thanh kiếm.

Chính xác là từ lòng bàn tay, Chung Hạo thấy được mũi kiếm, thân kiếm cuối cùng là chuôi kiếm nằm trong tay nam nhân.

Một thanh kiếm rất lớn, hồng sắc kiếm.

Nam nhân nhảy lên, nhào về phía Chung Hạo, xông thẳng vào một người đang ẩn nấp trong không trung.

“Vũ tộc, tạp nham.”

Một sự thật rõ ràng, Chung Hạo có thể cảm nhận được, chỉ cần là kẻ yếu ở trong lòng nam nhân đều là tạp nham.

Thân kiếm phát ra quang mang mãnh liệt khiến Chung Hạo nhắm mắt lại.

Quang mang đỏ sắc tỏa ra xung quanh hết như một tấm lưới khổng lồ, đem tất cả vật thể vướn vào nó đốt cháy không còn sót lại gì.

Lồng ngực Chung Hạo căng cứng lại, khó chịu cảm nhận luồng không khí chết chóc. Sinh vật đang lẫn trốn trong không trung bị đốt cháy chỉ kịp phát ra một tiếng quát to. Mặc dù âm thanh kia phát ra ở một phạm vi rất xa Chung Hạo không thể nghe thấy nhưng vẫn cảm nhận được làn sóng âm truyền đến, rung động khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ có linh hồn, nhưng hắn cũng cảm nhận được sự đau đớn khi bị đốt cháy. Lúc này hắn mới hiểu được, vũ tộc trong miệng nam nhân, không phải ám chỉ một người, mà là một chủng tộc. Sinh vật bị quang mang bao vây, chết thảm khốc kia, là cả một chủng tộc.

Đối với Chung Hạo khoảnh khắc này trôi qua thực dài, nhưng với nam nhân, chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Nam nhân thu hồi kiếm, hai chân một lần nữa đạp lên mặt đất.

Thanh hồng sắc kiếm so với lúc ban đầu càng xinh đẹp mỹ lệ hơn, hoa văn màu vàng trên lưỡi kiếm tựa như có sinh mệnh đang chậm rãi lưu động.

“Phụ thân.”

Chung Hạo nương theo âm thanh, nhìn thấy một thiếu niên đang đi tới, hướng về phía nam nhân cung kính quỳ xuống.

Âm thanh này rất quen thuộc a!

Chung Hạo cố gắng nhìn kỹ hơn, nhưng làm thế nào cũng không thể thấy rõ.

Đột nhiên thân thể co giật, bừng tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì, toàn thân ngươi toàn mồ hôi.”

Đột nhiên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kề sát, thực sự có chút không thoải mái. Chung Hạo chớp mắt vài cái, gõ gõ vào đầu mình.

“Đừng dùng sức như vậy, vốn đã không thông minh, chẳng lẽ còn muốn đánh mình thành ngốc nghếch sao?” Lưu Sa căn tay hắn lại, giúp hắn xoa nhẹ huyệt thái dương.

Ngón tay Lưu Sa thon dài, lực đạo vừa phải, Chung Hạo thoải mái nhắm mắt lại, ý thức cũng dần dần thanh tỉnh: “Ta vừa nằm mộng.” Hắn chậm rãi nói: “Giấc mơ rất kỳ quái.” Có chút mơ hồ, bất quá cảm giác kia vẫn còn khắc sâu trong lòng, sợ sệt, hưng phấn, rất quen thuộc: “Rất giống nơi này, bầu trời màu đỏ, mặt đất màu đỏ, còn có...một người.” Hắn chần chờ một chút, nhìn về phía Lưu Sa, nếu nói với y, chính mình có bộ dạng giống hệt tên sát nhân kia, Lưu Sa có nghĩ mình phát điên hay không.

Ngón tay Lưu Sa đặt trên huyệt thái dương ngừng một chút, tuy ngăn ngủi nhưng Chung Hạo vẫn cảm giác được. Hắn quyết định nói ra tất cả, trực giác báo cho hắn biết Lưu Sa giấu hắn điều gì đó.

Bắt đầu từ cái đêm Lưu Sa tìm đến hắn, mỗi một hành động đều lộ ra chút gì đó cổ quái.

“Người kia có bộ dáng giống hệt ta, trên tay cầm một thanh kiếm, ủa, là từ trong cơ thể nhô ra.” Chung Hạo vươn tay, tạo thành một vòng cung: “Lớn như vậy, thực dọa người.”

Lưu Sa thản nhiên nói: “Còn mơ thấy gì?”

Chung Hạo nghĩ nghĩ: “Còn có một người, nhưng mà ta không nhìn rõ mặt. Sau đó ta liền tỉnh dậy.”

Lưu Sa kéo Chung Hạo ngồi dậy: “Đừng nằm nữa, ta dắt ngươi ra ngoài dạo chơi. Mấy ngày nay đang có lễ hội lớn, có rất nhiều người.”

Chung Hạo bủi môi: “Giống như ngươi, đều là yêu tinh?”

Lưu Sa nổi giận: “Ta không phải yêu tinh.” Nhe răng nanh: “Ngươi còn nói lung tung, ta liền cắn ngươi.” Vốn chỉ định đe dọa Chung Hạo, nhưng lại vô thức nghĩ đến hình ảnh động tình của Chung Hạo sau khi bị cắn, liếm liếm môi, thật đẹp a!

Chung Hạo sợ hãi kéo chăn lên che lấy thân thể trần trụi của mình: “Ta không nói, ta không nói.”

Lưu Sa có chút tiếc nuối, mặc quần áo, đi về phía cửa: “Ta đi sắp xếp công việc, người thay đồ xong thì tìm ta.”

Chung Hạo kì kèo kéo dài, nhưng vẫn sợ chọc giận Lưu Sa, mười phút sau, thay đồ xong liền theo căn dặn của Lưu Sa đi đến phòng lớn chờ y.

Bên cạnh là một hồ sen, hoa sen nở theo gió lay động trên mặt nước xanh biếc lấp lánh, cánh hoa mềm mại trắng như tuyết.

Chung Hạo đứng bên cạnh ao, nhìn đến ngẩn người.

Bên cạnh có người lui tới liên tục, hình dáng là con người, nhưng Chung Hạo biết ở đây ngoại trừ hắn không còn ai khác là người bình thường.

Ánh mắt bọn họ rất kín đáo, không ai dám nhìn thẳng Chung Hạo, thậm chí còn có chút sợ hãi. Chung Hạo nghĩ chắc vì mình có quan hệ với Lưu Sa.

Thực sự có cảm giác cáo mượn oai hùm.

Chung Hạo cố gắng ưỡn ngực, cố gắng làm cho chính mình trông tràn đầy khí thế. Lúc này, Lưu Sa đi ra. Y vừa đi vừa hướng một người bên cạnh dặn dò.

“Chính là như vậy, các người đi làm đi!”

“Dạ.” Những người đó cung kính hướng Lưu Sa khom lưng hành lễ rồi mới chậm rãi rời khỏi.

“Cười gì.” Lưu Sa cầm tay Chung Hạo.

“Cảm giác này không tồi, trước kia chỉ có ta hướng người khác hàng lễ thôi.” Chung Hạo tủm tỉm cười.

“Người nên quen đi.” Lưu Sa nói: “Người là bạn đời của ta, bọn họ dĩ nhiên sẽ cung kính với người. Nắm chặt tay ta, trên đường đừng buông ra.”

Chung Hạo nghe lời nắm chặt tay Lưu Sa, nháy mắt, cảnh vật xung quanh đã bắt đầu biến đổi.

Là một phiên chợ cực kỳ náo nhiệt.

10. Chương 10

“Nơi này là?”

Chung Hạo tò mò nhìn xung quanh. Có rất nhiều người lui tới, yêu quái cũng có hai loại, loại có yêu lực yếu sẽ dùng áo choàng che kín, còn loại yêu quái có yêu lực cường đại sẽ để lộ ra bộ dáng kì lạ của chính mình. Chung Hạo chợt nhớ tới lời Lưu Sa, thế giới này dựa theo sức mạnh để phân giai cấp. Nói như vậy những người khoác áo choàng cũng không hẳn có yêu lực yếu đi!

Quay đầu lại nhìn Lưu Sa, mấy hôm nay đều vội vội vàng vàng, chưa có lần nào quan sát kĩ y. Hiện tại cảm thấy bộ dáng của Lưu Sa không giống với khi ở nhân gian cho lắm. Da thịt vốn trắng nõn trông như ngọc thạch, từ đầu đến chân không có điểm nào không tinh tế đẹp để khiến cho người ta phải tán thưởng.

Khó trách người xung quanh đều nhìn bọn họ.

Hình dáng của Lưu Sa, không ai có thể so sánh.

Sức mạnh của y, cũng khó có người sánh nổi.

“Hai ngày này, các yêu tộc sẽ đến đây trao đổi vật phẩm, rất náo nhiệt.” Lưu Sa thản nhiên nói. Những vật phẩm trong khu chợ quả thật rất hiếm lạ, nhưng với y mà nói, căn bản không đáng nói tới. Sợ dĩ mang Chung Hạo đến đây chỉ vì lo sợ hắn buồn chán.

Quả nhiên khi Chung Hạo nhìn đến rạp hàng rong ven đường, ánh mắt liền sáng rực. Những thứ này trước đây hắn chưa từng thấy qua. Cầm lấy một thanh đoản kiếm bảo thạch tinh thể, thích thú thưởng thức. Thanh đoản kiếm ánh màu đen, chỉ có phần đỉnh lại có màu đỏ tươi như máu.

“Đây là dùng xương của huyết nham thú khắc thành, bên trong có đựng kịch độc, dùng phòng thân rất tốt.” Người bán hàng rong vừa nhắc đầu lên, Chung Hạo liền hoảng sợ. Ánh mắt hắn toàn bộ là màu trắng, chính giữa chỉ có một đường thẳng dựng đứng.

Lưu Sa cười cười: “Xương của huyết nham thú?”

Y không có nâng cao âm thanh, nhưng người bán hàng rong bị y nhìn thoáng qua liền không tự chủ co rúm lại, biết người này không nên chọc tới: “Àn, dù không phải xương của huyết nham thú, nhưng người xem, chất lượng này...” Gã bứt một sợi tóc, để trên lưỡi dao thối một hơi, sợi tóc lập tức bị đứt làm hai: “Sắc bén như vậy, ta chỉ lấy 5000tiền, không hề mắc.”

Chung Hạo không biết giá cả ở thế giới này như thế nào, do dự liếc mắt nhìn Lưu Sa.

“Người thích cái này?” Lưu Sa nói.

Chung Hạo kỳ thực cảm thấy nó rất đẹp, nhưng nghe thấy y hỏi như vậy lập tức lắc đầu.

Lưu Sa gật đầu: “Cũng nên tìm vũ khí phòng thân cho người, đêm nay ta dắt người đi chọn.”

Chung Hạo không nghĩ tới Lưu Sa lại có ý nghĩ này trong đầu, hắn tuy từng làm bảo vệ, nhưng cũng chỉ là công việc để kiếm cơm ăn. Lưu Sa nói muốn dẫn hắn đi chọn vũ khí, kia có phải muốn hắn giao võ nghệ. Nói không thích là nói dối, thế nhưng hiện tại nợ Lưu Sa nhân tình, tương lại không phải lại càng có dây dưa mơ hồ với y sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Lưu Sa kì thật cũng không phải muốn hỏi ý kiến hắn, y từ trước đến nay luôn độc đoán: “Có tiếng ca, có lẽ có người cá tới.”

Chung Hạo nghiêng tai nghe một chút, cũng không nghe thấy gì. Đi tới một quảng, quả nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng ca, người cũng bắt đầu đông hơn, tập trung đi về một hướng. Một vòng người vây quanh trung ương quảng trường, bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy gì.

Lưu Sa nắm tay hắn, hề đi tới đâu, mọi người xung quanh hết như bị một sức mạnh vô hình đẩy dạt ra. Chính giữa là một ao lớn, tiếng ca là từ trong ao vọng ra.

“Đây là...” Đến gần, Chung Hạo mới phát hiện, nguyên lai pho tượng xinh đẹp trên cao là một sinh vật sống. Nửa thân trên là người, phía dưới là cá. Vây cá trong suốt lấp lánh, giống như một cây quạt mở bung ra. Đuôi cá cực lớn nhẹ nhàng khuấy động mặt nước, lớp vảy bóng loáng như bảo thạch. “Thật đẹp.” Chung Hạo tán thưởng. Nếu không phải thân trên bằng phẳng, hắn nhất định sẽ nghĩ đó là một cô gái xinh đẹp. Loại xinh đẹp này hoàn toàn bất đồng với Lưu Sa. Lưu Sa tràn ngập sức mạnh có vẻ đẹp khiến người ta mê muội, còn nhân ngư lại mỏng manh yếu đuối, giống hết như một con búp bê.

Người xung quanh nghe như si như túy, dường như ngay cả tâm hồn cũng bị hấp dẫn.

“Tiếng ca của nhân ngư có thể mê hoặc lòng người.”

Lỗ tai đột nhiên nóng lên, Chung Hạo không được tự nhiên xê dịch thân mình.

Lưu Sa cúi đầu cười khiến Chung Hạo sợ hãi đến xương cốt cũng nhẹ đi vài phần.

“Nhân ngư là loại sinh vật rất gian xảo, đừng để bị mê hoặc.” Tay Lưu Sa vòng qua kéo thắt lưng Chung Hạo, vuốt ve nhẹ nhẹ: “Nếu không, ngươi sẽ biến thành nô lệ của nó.”

“Buông ra, nơi này nhiều người như vậy.” Chung Hạo muốn gỡ tay Lưu Sa ra, da mặt y quá dày, hắn lại không dám làm người khác chú ý, kết quả người vô sỉ vẫn cứ vô sỉ còn người xấu hổ thì lại tiếp tục xấu hổ.

“Như vậy, lúc không có người thì có thể sao?” Lưu Sa chậm rãi nói, bàn tay đã muốn chui vào bên trong vạt áo.

“Khốn nạn.” Chung Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi, toàn bộ lực chú ý đều đặt lên người Lưu Sa, đến nỗi nhân ngư hát gì một chút cũng không chú ý tới.

“Nhìn xem, đã có người bị mê hoặc.”

Chung Hạo nhìn theo ánh mắt Lưu Sa nhìn lại, chỉ thấy một người nam nhân đi đến bên cạnh ao, ôm lấy nhân ngư.

“Bọn họ muốn đi đâu?”

“Người bị nhân ngư bắt được, sẽ không thể rời khỏi cái ao đó. Nam nhân đó...” Ánh mắt Lưu Sa có chút thâm trầm: “Sức mạnh không kém, có lẽ, nhân ngư sẽ mang về lãnh địa của mình đi!”

“Kia không phải tốt lắm sao?” Trước kia Chung Hạo có đọc một ít truyện cổ tích xưa, mặc kệ có phải do tiếng ca hay không, nhưng nhân ngư xinh đẹp có thể được vương tử bảo vệ, kết cục rất tốt đẹp.

Lưu Sa cười một chút: “Ta nói rồi, nhân ngư rất gian xảo. Người nọ...không biết tiếp theo sẽ ra sao!” Người nọ là lang tộc, nếu lang tộc vì một con sủng vật mà đại loạn thì y sẽ rất vui vẻ mà thưởng thức.

11. Chương 11

Không biết là bắt đầu từ ai, đám người bị tiếng ca mê hoặc dần dần tỉnh táo lại. Nhìn thấy bóng dáng của nhân ngư đã biến mất, một số người bắt đầu bắt măn. Đầu tiên là nhỏ giọng bàn bạc, sau đó là quát mắng.

Mỗi người đều muốn có được một nhân ngư, đó là biểu tượng của thân phận. Truyền thuyết cho rằng nếu được nhân ngư yêu mến, có thể có được sinh mệnh bất tử. Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, bởi vì cho tới bây giờ không hề có nhân ngư nào yêu thương người của tộc khác.

“Đi thôi.” Lưu Sa nắm chặt tay hắc, chậm rãi rời khỏi. Ở trong đám người hỗn loạn, có rất nhiều chuyện phát sinh không thể dự đoán trước.

Bên cạnh, đã có hai người bắt đầu tranh chấp kịch liệt.

Bắt đầu chỉ là cá nhân, nhưng rất nhanh sau đó có bạn bè bắt đầu tham gia. Lúc này, sự khác biệt với xã hội loài người bắt đầu biểu hiện rõ rệt. Yêu tộc bản tính rất hiếu chiến.

Chung Hạo cảm thấy bản thân không thể khống chế, rất nhiều người, hắc bị kẹp vào giữa đám người, cơ hồ chân không chạm mặt đất cứ trôi nổi về phía trước. Một cái chùy thiết bay về phía hắc, cũng không biết là vũ khí của yêu tinh nào. Chung Hạo theo bản năng nhắm mắt lại, thiết chùy kia, so với người hắc còn lớn hơn.

Lưu Sa vươn tay, lòng bàn tay tỏa ra một quần sáng trắng như tuyết, thiết chùy kia bị che khuất bên ngoài quần sáng.

Có người thừa dịp loạn đánh lén.

Nhận thức được điều này, ánh mắt y trở nên sắc bén, đầu ngón tay mềm mại bắt đầu mọc ra móng tay dài sắc bén.

Bàn tay siết chặt lại, thiết chùy liền biến thành bột phấn, đồng thời ở phía xa truyền tới một tiếng hét thảm thiết.

“Sao vậy...” Chung Hạo chớp mắt vài cái, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, người chung quanh giống như nhìn thấy quái vật, trong nháy mắt rời xa bọn họ.

Lưu Sa không nói gì, ánh sáng trong lòng bàn tay phát ra càng mãnh liệt, đem bọn họ bao phủ ở bên trong. Chung Hạo cảm thấy toàn thân ấm áp, rất thoải mái. Nhưng cái này chỉ vì Lưu Sa không muốn tổn thương Chung Hạo, chứ loại ánh sáng này, đối với người bên ngoài mà nói, quả thực so với lửa địa ngục còn đáng sợ hơn. Cho dù nhắm mắt lại, mí mắt vẫn cảm giác được từng trận đau đớn.

Đợi đến khi Chung Hạo mở to mắt thì đã được đưa đến một nơi an toàn.

Kỳ thực Lưu Sa hoàn toàn có thể đem hần quay trở về, nhưng đã hứa đưa hần ra ngoài dạo chơi thì nhất định phải giữ lời. Lưu Sa lo lắng nếu đột ngột đem hần về, nam nhân sẽ tức giận. Có chút bất đắc dĩ, có chút dung túng, loại tâm tình này đối với Lưu Sa mà nói vô cùng hiếm lạ.

“Không ngờ hôm nay lại có nhiều người như vậy.” Lưu Sa nắm tay Chung Hạo, nhìn xung quanh một chút: “Còn muốn đi đâu không?”

Chung Hạo có biết chỗ nào đâu mà muốn đi, thế giới này đối với hần hoàn toàn xa lạ, người có thể dựa vào chỉ có Lưu Sa. Nghe y hỏi như vậy bèn nói: “Ta khát nước.” Hôm nay trời không nắng lắm, nhưng đi suốt nửa ngày quả thật có chút khát. Chung Hạo chưa muốn quay trở về, nơi đó tuy rất trắng lẹ nhưng hần lại cảm giác đó là một nhà giam xa hoa lộng lẫy, Lưu Sa lại rất bận rộn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh hần.

Lưu Sa nghe hần nói thế, suy nghĩ một chút: “Ta biết một khách sạn ở phía trước, có rượu rất ngon.” Y đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Chung Hạo, chính là trong khách sạn, y cảm thấy Chung Hạo có chút nhớ nhà. Nhấp môi một cái, nắm chặt lấy tay Chung Hạo.

Không sử dụng pháp thuật, hai người chậm rãi đi tới. Cũng không biết khoảng cách với nơi hỗn loạn vừa rồi có xa lắm không, dù sao nơi này cũng vô cùng yên tĩnh. Chung Hạo vẫn thích thú ngắm nhìn những yêu quái cấp thấp ẩn mình trong những tấm áo choàng.

Chỉ chốc lát sau đã thấy khách sạn. Từ bên ngoài nhìn vào nơi này cũng không có gì kỳ quái, giống như một gian nhà cũ ở nông thôn. Nhưng đi vào bên trong Chung Hạo mới biết nơi này hoàn toàn khác biệt. Vô cùng rộng rãi, nhìn thoáng một cái, ước chừng cũng rộng cỡ một sân bóng đá. Chung Hạo đoán là có sử dụng pháp thuật.

Vách tường tỏa ra một làn sáng trắng óng ánh nhu hòa, đến gần mới phát hiện hóa ra trên tường được khảm dạ minh châu, mỗi viên lớn gần một nắm tay. Những người uống rượu ở đây thần thái rất bình thản, không hề để ý đến những viên minh châu kia.

Chung Hạo nuốt nước miếng một chút, nhớ đến cung điện của Lưu Sa cũng có rất nhiều châu báu, liền cảm thấy chính mình không nên phung phí như vậy.

Thế giới này mọi người không coi trọng châu báu, chỉ chú trọng đến năng lực.

Giống như nhân giới, khách sạn ngoại trừ đại sảnh, còn có rất nhiều gian phòng. Nhưng Chung Hạo muốn cảm nhận bầu không khí quen thuộc này, nên chọn một nơi tương đối yên tĩnh trong góc đại sảnh. Lưu Sa không hề so đo với Chung Hạo, thấy hần vui vẻ, liền dặn dò tiếp viên vài câu bảo đem rượu ngon nhất tới.

Nhân viên ở khách sạn tuy không biết thân phận của Lưu Sa, nhưng từ khi y bước vào cửa, đã bị khí thế của y thu hút, biết không phải người thường liền không dám chậm trễ, vội vàng chuẩn bị rượu ngon.

Bưng lên một loại rượu hồng sắc diễm lệ, đựng trong ly thủy tinh trong suốt, mỗi khi lắc lư một chút, rượu sẽ nhẹ nhàng lướt quan vách ly trong suốt, lưu lại một vệt đỏ tươi.

“Là rượu đỏ?” Chung Hạo ngửi mùi, thật thơm a, nhưng Chung Hạo không dám uống loạn, dù sao cũng là thức uống của thế giới khác a!

Lưu Sa nói một cái tên, nhìn biểu tình mơ màng của Chung Hạo cũng biết hần nghe không hiểu. Không biết vì sao, Lưu Sa lại cảm thấy Chung Hạo rất đáng yêu, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Là rượu đỏ.” Y cũng không lừa hần, rượu có màu đỏ, là rượu vang đỏ. Bưng chén lên, trước mặt Chung Hạo hớp một ngụm.

Chung Hạo yên tâm, cũng học theo Lưu Sa nhấp một ngụm. Vừa rồi chỉ ngửi một chút mùi hương thơm mát, hiện tại uống vào, cổ hương khí kia dường như cũng chui vào trong bụng: “Uống ngon lắm.” Hần suy nghĩ thêm một chút, lại nói thêm một câu: “Giống như nước trái cây.” Có chút kỳ quái, sao Lưu Sa lại chọn loại rượu này, đáng ra y nên chọn loại rượu mạnh mới đúng. Suy nghĩ một chút, có lẽ vì Lưu Sa quan tâm đến hần, sợ hần không thích ứng được với nơi này.

Chung Hạo không dễ dàng say rượu, nhưng thể chất mỗi khi uống rượu lại rất dễ đỏ mặt. Cái miệng nhỏ nhấp nhấp rượu, nhuộm đỏ màu rượu, hai má cũng bắt đầu đỏ ửng, ngồi dưới làn ánh sáng ôn hòa cực kỳ

mê người.

Ánh mắt Lưu Sa trở nên thâm sâu.

Chung Hạo suy nghĩ băng quơ, hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lưu Sa. Uống một chút rượu dễ dàng khiến người ta suy nghĩ miên man. Chung Hạo vô tình nhớ tới sự quan tâm của Lưu Sa đối với hắn mấy ngày nay. Kỳ thật hắn vẫn còn oán hận, nếu không phải Lưu Sa làm thế, hắn cũng không phải lạc tới thế giới này. Nhưng không thể phủ nhận, Lưu Sa đối với hắn rất tốt, dù sao từ khi sinh ra tới nay, chưa có ai quan tâm hắn như vậy. Chung Hạo cảm thấy rất mâu thuẫn, đầu óc có chút quay cuồng, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu lộn xộn.

Bên cạnh chợt có người nhích lại gần, Chung Hạo chậm chạp quay đầu lại, mới phát hiện là Lưu Sa. Mặc dù đang ngồi, nhưng Lưu Sa cũng cao hơn hắn một chút. Hiện tại nam nhân này cúi đầu xuống, tỏa ra một loại ánh sáng, loại khí thế này khiến hắn không tự chủ co rúm người lại một chút.

“Sao...sao vậy...”

Lưu Sa hôn lên trán hắn: “Đừng chỉ uống rượu, ăn thêm chút gì đi.”

Trên bàn có một ít đồ ăn sáng, Lưu Sa không ăn, nhưng gấp một ít vào chén của Chung Hạo.

Chung Hạo chớp mắt một chút, ngoan ngoãn nghe lời ăn một ít.

Lưu Sa hài lòng, tiếp theo trực tiếp dứt hắn ăn.

Chung Hạo đỏ mặt, xoay tay: “Ta tự ăn được.”

Lúc này âm nhạc chợt vang lên. Chung Hạo nhớ lại Lưu Sa nói sẽ có biểu diễn, liền quay đầu lại xem. Bởi vì Lưu Sa ngồi rất gần nên cho dù có ý như không thèm để ý nhưng bên tai vẫn đồ rục.

Chung Hạo có một làn da bánh mật khỏe mạnh, rắn chắc trơn bóng, vuốt ve một chút, bàn tay liền có cảm giác như bị hút vào, luyến tiếc buông ra. Lưu Sa ôm chặt lấy thắt lưng Chung Hạo, mặc kệ hắn giãy dụa, đem hắn kéo sát về phía mình, đến mức giữa hai người không còn một khe hở.

Chung Hạo có chút tức giận: “Người làm gì vậy, nơi này ...” Hắn ngừng một chút, đè thấp âm thanh xuống: “Nơi này nhiều người như vậy...”

Lưu Sa cắn cắn vành tai hắn, trầm thấp nói: “Có gì liên quan gì.” Tay y xốc quần áo Chung Hạo lên, sờ mó vào bên trong.

Chung Hạo xấu hổ, dùng sức chụp lấy cổ tay Lưu Sa. Thế nhưng sức lực nhỏ bé như hạt cát của hắn so với Lưu Sa, hệt như kiến lay cổ thụ: “Ta không thích...” Hắn hiểu tính của Lưu Sa, cố chấp gần như điên cuồng, chỉ cần là chuyện y muốn làm, không ai có thể ngăn cản được. Chính vì biết như thế nên Chung Hạo càng cảm thấy sợ hãi. Âm thanh run rẩy, gần như cầu xin nói: “Đừng ở trong này, trở về...trở về...”

Bàn tay Lưu Sa đã bắt đầu vuốt ve viên ngọc trước ngực nam nhân, ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, đầu ngón tay di chuyển vân vân khiến cho nụ hoa mềm mại run rẩy dựng thẳng. Thế nhưng Chung Hạo cầu xin khiến y mềm lòng, nắm lấy cầm nam nhân, ép hắn xoay mặt lại, cắn một cái lên cánh môi phúng phính.

Chính xác là cắn, suýt chút nữa cắn ra máu.

Chung Hạo đau đớn hít một ngụm khí, không dám kêu lên, sợ chọc giận Lưu Sa, đến lúc đó hắn càng xui xẻo hơn.

“Thực không có biện pháp với người.” Lưu Sa khép mắt lại, hai hàng lông mi thật dài tựa như hai cây quạt nhỏ mềm mại lướt qua gò má Chung Hạo: “Như vậy, như người muốn, trở về phải hảo hảo bồi thường cho ta.”

Chung Hạo nghẹn nơi ngực, quả thực khóc không ra nước mắt. Hắn tuyệt đối không muốn làm sự tình này a!

Khóe miệng Lưu Sa cong lên, đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Nhìn Lưu Sa tươi cười, Chung Hạo run rẩy một chút, không dám nói ra một chữ.

Vũ nương đi ra, vòng eo vô cùng mềm mại, kết hợp với ánh đèn mờ ảo, chỉ cần là nam nhân, nhất định sẽ động tâm.

Chung Hạo cũng động tâm, nữ nhân xinh đẹp như vậy, ở nhân gian cũng không thấy nhiều! Bất quá chỉ là tâm động mà thôi, hắn không dám biểu hiện ra vẻ mặt, bên cạnh hắn còn có một mỹ nhân xà vô cùng độc ác! Cánh tay của cự xà còn đang quấn lấy thắt lưng hắn.

Lưu Sa bưng ly rượu, nhấp một ngụm, sau đó đưa đến miệng Chung Hạo, dứt hắn uống.

Chung Hạo nhắm chặt mắt, hệt như đang uống rượu độc.

Lưu Sa ôm hắn, khẽ nhắm mắt lại, lưỡi biếng dựa vào ghe.

Lúc này có người đi tới. Chung Hạo chỉ nghĩ là đi ngang qua, thế nhưng nhìn hắn đi thẳng về phía mình, liền cảm thấy được người nọ nhất định quen biết Lưu Sa.

12. Chương 12

“Lưu Sa.” Người nọ gọi tên Lưu Sa, dừng lại phía trước bọn họ chừng ba bước.

Mùi thẳng, đường cong gương mặt mềm mại đáng yêu, bởi vì cảm hơi giờ lên, hàm dưới càng được kéo căng hơn, lộ ra vài phần kiều ngạo. Khoảng cách gần như thế, nhưng không hề nhìn thấy một lỗ chân lông. Chung Hạo nhớ đến những hình ảnh mỹ nhân trong tạp chí hắn từng xem đã được xử lý qua, người trước mặt hắn mới chân chính là mỹ nhân tinh khiết tự nhiên a!

Nhưng Chung Hạo cũng chỉ dám tán thưởng trong lòng một tiếng mà thôi. Sau khi đi vào thế giới này, nhìn thấy các loại mỹ nhân, Lưu Sa ngồi bên cạnh hắn lại là mỹ nhân xinh đẹp nhất, dung mạo không còn ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn nữa.

Lưu Sa hơi nâng mí mắt, vẫn duy trì tư thế như trước, thậm chí bàn tay ở bên hông Chung Hạo lại siết chặt thêm một chút.

Môi đặt lên gáy Chung Hạo, như có như không nhẹ nhàng lướt qua làn da vô cùng mẫn cảm.

“Lưu Sa, không ngờ lại thấy ngươi ở đây.” Người nọ đối với thái độ hoàn toàn không để ý của Lưu Sa thoáng kinh ngạc một chút, sau đó tự nhiên ngồi xuống bên cạnh. Thái độ dường như rất quen thuộc, giống như bạn bè của Lưu Sa đã nhiều năm không gặp. “Trong khoảng thời gian ngươi rời đi, có một số người rất không an phận.” Gã cầm lấy ly rượu tiếp viên đưa đến. Chất lỏng trong suốt, nhẹ nhàng lắc lư chạm mặt thành ly thủy tinh. Tùy ý theo rượu lay động, hương rượu nhàn nhạt tỏa ra. Hương vị vô cùng lạnh lẽo, hệt như băng tuyết mùa đông.

Vừa rồi không có phát hiện, khi người này ngồi xuống, Chung Hạo cảm thấy gã với Lưu Sa có chút giống nhau. Không phải dung mạo, mà là thái độ nói chuyện.

“Không phải đại sự gì, ta đã thay ngươi áp chế xuống.” Gã ngừng một chút, nuốt xuống một ngụm rượu: “Ngươi sẽ không để ý đi!”

Nụ cười ẩn trong giọng nói, khóe miệng luôn nhẹ nhàng cong lên, Chung Hạo bắt giác nhích sát lại gần Lưu Sa, người này, rất nguy hiểm.

“Vất vả cho ngươi.” Hành động Chung Hạo dựa vào người y khiến Lưu Sa tâm hoa nộ phóng, con ngươi vàng rực hiện lên tia mỉm cười hiểm thấy.

Người nọ cảnh giác, âm thầm đề phòng khi thấy bộ dáng này của Lưu Sa.

“Thời điểm tộc trưởng vắng mặt, ngươi đại diện cho tộc trưởng thì người trong tộc cũng tán thành.” Lưu Sa chậm rãi nói.

Bàn tay đặt trên đầu gối bất giác siết chặt, đầu móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt: “Hắn chính là nguyên nhân ngươi mất tích?” Đôi mắt gã chuyển hướng, dừng lại trên người Chung Hạo.

Trong nháy mắt, Chung Hạo cảm nhận được chính mình bị loài bò sát nhìn chăm chăm, ánh mắt lạnh như băng lướt qua da thịt hắn. Cơ hồ hít thở không thông.

“Người này...” Gã nheo mắt lại, khuôn mặt rất quen thuộc, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó. “Dung mạo cực kỳ bình thường, dùng làm nô lệ cũng có chút miễn cưỡng.” Quan sát Chung Hạo thật lâu, dùng hết nhãn lực cũng không nhìn ra có điểm gì đặc biệt. Cho dù là yêu quái cấp thấp nhất cũng mạnh hơn hắn, trừ bỏ nô lệ, một người không có yêu lực còn có thể làm gì khác? Thế nhưng thái độ của Lưu Sa rất bất thường, vì thế gã cẩn thận suy đoán, ánh mắt dừng lại phần eo Chung Hạo.

“Chú ý lời nói của người.” Âm thanh Lưu Sa vô cùng bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt lại lạnh thấy xương. Tương phản với bộ dáng của y, động tác vuốt ve Chung Hạo lại càng ôn nhu. Bàn tay quanh quẩn trên bụng Chung Hạo không muốn rời đi: “Hắn mang trứng của ta.”

Cái gì!

Từng làm đối thủ của Lưu Sa, nam nhân luôn che giấu cảm xúc của mình rất tốt, thế nhưng nghe những lời này, miệng vẫn không tự chủ được há to. Bình tĩnh nhìn Chung Hạo, giống như muốn trừng thành một cái lỗ: “Đây là nhân loại!” Dấu chấm thang trong câu nói dường như muốn nhảy đi ra. Đúng, hắn là nhân loại, nhưng lại là một tên nhân loại không có chút năng lực nào.

Gã khẳng định điều này.

Nhưng Lưu Sa là người thế nào. Một người mang dòng máu tàn độc nhất của tổ tiên, tại sao lại chọn một người bạn đời không thể giúp ích gì cho y.

“....mang trứng của người.” Những lời này cơ hồ từ kẽ răng thoát ra.

Gã có đọc một bộ sách, trong xã hội phong kiến của loài người, gia tộc vua chúa rất coi trọng huyết thống. Xà quốc phát triển song song với nhân loại, cũng bị bọn họ ảnh hưởng một chút. Tộc trưởng ngày nào còn chưa sinh ra người kế thừa, ngày đó tộc nhân còn không yên tâm. Trái lại, khả năng người dòng kẻ cướp lấy chính quyền sẽ nhiều hơn. Gã cùng Lưu Sa đấu tranh gay gắt như vậy chính là vì vị trí này. Năng lực, mưu kế, gã có điểm nào không bằng Lưu Sa.

Chính là vì huyết thống chết tiệt kia.

Chính thống, nhánh bên chính là khoảng cách.

“Còn chưa nói cho tộc nhân a!” Trên mặt gã đã lộ ra mỉm cười: “Nếu mẫu thân biết, không biết sẽ vui sướng thế nào!”

Để cho con người mang trứng của xà tộc, nhất định sẽ không có được dòng máu thuần khiết!

“Nhất định phải đãi tiệc lớn, trong cung đã lâu không có sự kiện nào náo nhiệt.” Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Ta về trước chuẩn bị.”

Lưu Sa gật đầu, cũng không phản đối. Chung Hạo quả thực cần một nghi thức long trọng để xác định vị trí của hắn.

Được Lưu Sa cho phép, nam nhân cũng không muốn đợi một giây nào, gã ngửi được mùi máu tươi, móng tay đã đâm nát lòng bàn tay gã.

Chung Hạo so với nam nhân kia càng kinh ngạc hơn, nghe thấy câu nói của Lưu Sa, cả người liền mù mịt.

Có trứng, cái gì bảo là có trứng!

Khó có thể tưởng tượng bụng mình to ra, rồi sinh ra một cái trứng trắng bóc, sau đó từ trong trứng bò ra một con rắn nhỏ.

Hắn xoay cổ, ngơ ngàng nhìn Lưu Sa.

Lưu Sa hôn lên môi hắn một chút: “Người mang trứng của ta.” Bàn tay đặt trên bụng hắn miêu tả: “Nó sẽ ở trong cơ thể người chừng bốn tháng, chờ sau khi trứng được sinh ra, ta sẽ truyền linh lực của mình cho nó.”

Đúng rồi, ngay từ lúc đầu, Lưu Sa đã nói nhất định sẽ làm mình sinh con cho y.

Sao có thể quên đi, đây là mục đích của y a!

Chung Hạo đột ngột cảm thấy thật ghê tởm, thân hình này, từ trong ra ngoài tất cả đều làm hắn cảm thấy ghê tởm. Hắn mang trứng của xà yêu!

“Tránh ra.” Miệng hắn run rẩy, âm thanh phát ra như vỡ vụn.

Lưu Sa sững sốt một chút: “Người nói gì!”

“Tránh ra.” Chung Hạo hung hăng đánh rớt tay Lưu Sa ra, cắn môi giận dữ trừng mắt nhìn y. Một chút hảo cảm mỏng manh, sau khi biết được chính mình đang mang trứng của xà yêu liền giống như bông tuyết dưới ánh mặt trời, tan biến không còn sót gì.

“Người dám nói thế với ta.” Lưu Sa ngồi trên cao đã lâu, bởi vì Chung Hạo là phụ thân của y chuyển thế, nên mới luôn nhìn nhện với hắn, thế nhưng hiện tại lại không thể chịu được hắn tỏ ra lạnh lùng. Bàn tay nâng lên, móng tay sắc bén vụt ra.

Chung Hạo co rúm thân mình lại một chút, đôi mắt đỏ đỏ vẫn bình tĩnh nhìn Lưu Sa.

Bàn tay đang nâng lên lại không đánh nữa, nhẹ nhàng dừng ở gò má Chung Hạo: “Người không vui? Người mang trứng của ta, trong bụng người có đứa nhỏ thừa kế huyết mạch của chúng ta.” Y cố gắng dùng giọng điệu ôn nhu. Tin tức này đối với Chung Hạo cũng quá đột ngột, hắn nhất thời không thể chấp nhận cũng có thể hiểu được.

“Ta không muốn mang trứng của người.” Chung Hạo đặt hai tay lên bụng bắt đầu dùng sức, đứng lên lui về phía sau.

Ánh mắt Lưu Sa trở nên lạnh băng chăm chú nhìn Chung Hạo.

“Nó là quái vật.” Chung Hạo cắn môi, cố chịu đựng cơn đau từ bụng truyền ra: “Không nên tồn tại, ta muốn giết nó.” Thân thể chạm vào đồ vật này nọ, phát ra một trận tiếng vang. Giống như bưng tỉnh, hắn cảm thấy chính mình phải rời khỏi nơi này. Ánh mắt Lưu Sa rất đáng sợ, y sẽ giết chết hắn.

Dưới chân giẫm phải vật gì đó, thân mình lắc lư một chút.

Chính là trong một giây, cánh tay đã bị người khác nắm lấy.

Là Lưu Sa!

Chung Hạo liều mạng giãy dụa, tốc độ này, sức mạnh này, sao hắn có thể trốn thoát được đây?

Tuyệt vọng vì bị sức mạnh này áp đảo. Rất khó chịu, bụng giống như bị kim đâm. Thất lưng cong xuống, bàn tay đụng một vật gì đó trên bàn liền cầm lấy, bèn nhón lại lạnh băng như muốn xé rách bàn tay hắn.

Lưu Sa nhảy bèn ngửi được mùi máu tươi, nhanh chóng chụp lấy tay Chung Hạo: “Người muốn tự sát.” Âm thanh y trầm thấp, quanh thân tràn ngập sát khí.

“Buông tay!” Chung Hạo đau đến mức cơ hồ không nói ra lời, cổ tay sắp cắt đứt.

13. Chương 13

Lưu Sa thả lỏng lực đạo, cho dù như vậy, nhưng sức mạnh này đối với Chung Hạo mà nói vẫn là quá lớn. Y đem Chung Hạo kéo tới trước mặt, giam đối phương vào lòng ngực mình, nhìn vết đỏ trên cổ tay, mày không khỏi nhíu lại. Nhân loại quả thực rất yếu ớt.

“Theo ta trở về.” Nếu không thể khai thông, thì cứ trở về trước rồi tính. Hắn là giống cái của mình, đây là điều không thể thay đổi.

Chung Hạo cắn răng. Lưu Sa căn bản không phải hỏi ý kiến hắn, đó là mệnh lệnh, mặc kệ hắn có đồng ý hay không cũng phải làm như thế.

Hắn chống khuỷu tay về phía bụng Lưu Sa. Bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng, Lưu Sa lắc lư thân mình, bàn tay đang nắm chặt Chung Hạo cũng vô thức thả lỏng. Thừa dịp này, Chung Hạo đẩy mạnh Lưu Sa sau đó xoay người bỏ chạy.

Khách trong khách sạn bởi vì cảm nhận được sát ý nồng đậm của Lưu Sa đã sớm tản ra xung quanh, đứng thành một vòng tròn nhìn vào. Thấy Chung Hạo chạy trốn, không ai dám ngăn cản.

Va chạm này đối với Lưu Sa mà nói hết như gãi ngứa, nhưng đã khiến y nổi giận. Con người yếu đuối, dám làm thế với y. Bản tính lãnh khốc cuộn cuộn dâng lên, muốn lập tức đem hắn trở về, nghiêm khắc trừng phạt. Không, trong bụng hắn còn đang mang con nôi dôi, như vậy chờ sau khi hắn sinh con, cướp lấy linh lực của hắn, đánh gãy tứ chi cho hắn trở thành phế nhân rồi ban cho thuộc hạ.

Ý niệm lướt nhanh trong đầu, nhưng nhìn bóng dáng Chung Hạo đang từng bước xa dần lại trở nên trống rỗng.

Thầm nghĩ, phải lập tức đem hắn trở về, khiến hắn chỉ có thể ở bên cạnh mình.

Hắn là giống cái của y, chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào y.

Trong bụng có con của y, thế còn dám có ý niệm chạy trốn trong đầu...

Khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, thân thể nhanh chóng di chuyển, chắn trước mặt Chung Hạo. Như thể nhìn qua lại giống như Chung Hạo ôm lấy hắn.

Cúi đầu, nam nhân mắt nhuốm đỏ, che kín một tầng hơi nước, căm hận nhìn y.

Bàn tay nhanh như chớp đánh vào phía sau gáy, đem hắn đánh ngất đi.

Chau mày té vào lồng ngực y, giống như một cơn ác mộng sát sao giam cầm.

Nhíu mày, ôm lấy nam nhân. Ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn xung quanh, đám yêu quái định bước tới cảm nhận được ánh mắt của y đều phải thối lui.

Trong lòng vô cùng khó chịu, ngón tay hơi toát ra mũi nhọn, rất muốn đại khai sát giới.

%%%%%%%%%

“Đây là...” Chung Hạo xoa xoa phần gáy, toàn thân vô cùng đau nhức. Ngồi yên một lát, cuối cùng nhớ ra những chuyện trước khi hôn mê. Nhìn bốn phía xung quanh, đúng là phòng của Lưu Sa, bên ngoài có bóng người lay động, hình như đã tăng thêm số thủ vệ. Tỳ nữ trong phòng cũng nhiều hơn trước, thấy hắn tỉnh lại, lập tức có một nàng đi ra phía ngoài, không cần nghĩ cũng biết nàng đi báo cáo cho Lưu Sa.

Chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy khăn mặt tỳ nữ đưa tới xoa xoa mặt, hơi nước ướt át khiến hắn thanh tỉnh một chút.

Sau đó lại có tỳ nữ đem gương tới giúp hắn chỉnh trang lại dung mạo. Đang muốn nói, hắn không phải phi tử của Lưu Sa không cần chú trọng như vậy. Nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Bàn tay vô thức xoa xoa bụng. Cơ thể vẫn còn rất mềm mại, nhưng vài tháng sau nơi này sẽ to ra, sau đó quái vật sẽ từ trong bụng hắn chui ra.

Quai hàm căng cứng, bàn tay đặt trên bụng cũng nắm chặt thành quyền.

“Thưa ngài, có muốn dùng cơm trưa không ạ?”

Thì ra đã là giữa trưa, Chung Hạo gật gật đầu. Lại nói “Đem gương xuống đi, các người ra ngoài! Ta không cần nhiều người hầu hạ như vậy.” Ánh mắt của tỳ nữ khiến hắn không thoải mái, những người này đều do Lưu Sa phái tới theo dõi hắn. Hắn vừa lộ ra một chút tức giận, sắc mặt đám tỳ nữ liền lập tức thay đổi. Cười thâm, gì chứ! Với năng lực của hắn, nữ nhân nào ở đây tùy tiện cũng có thể đem hắn bóp chết.

Đám tỳ nữ liếc nhau, sau đó chậm rãi lui ra ngoài. Bất quá theo lớp rèm cửa vẫn có thể nhìn thấy các nàng đang canh giữ ngoài cửa.

Thật sự là suy nghĩ chu đáo.

Cẩn cẩn môi, nhìn xuống bụng, xuất thần một lúc lâu sau đó mới chậm rãi cầm gương lên.

Trên mặt kính bóng loáng, xuất hiện một khuôn mặt tiều tụy.

Đây là...hắn?

Ngón tay xoa nhẹ, không dám tin. Trong gương là một người rất gầy, làn da có màu trắng xanh không hề khỏe mạnh.

Không thể thế này được.

Đem gương ném sang một bên, phải rời khỏi. Nếu Lưu Sa có thể dẫn hắn đến, như vậy nhất định có người có thể đem hắn trở về. Nếu người kia có năng lực tương đương với Lưu Sa...

Trước khi sinh ra một con quái vật, phải giải quyết chuyện này cho xong. Hắn không thể tưởng tượng được một khi hắn biến thành một con rối chỉ biết phụ thuộc Lưu Sa sẽ có bộ dáng gì nữa.

Chóp mũi ngửi được mùi thơm của thức ăn, tưởng là tỳ nữ, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lưu Sa đang bưng mâm cơm đi về phía hắn.

Thân thể không tự giác lui về phía sau một chút.

Lưu Sa chú ý tới cử động của hắn, mày nhíu lại nhưng vẫn cố gắng kiềm chế: “Đói bụng chưa, ăn một chút đi.”

Dùng thìa khuấy một chút, bát canh lập tức tỏa ra một cỗ hương khí, hấp dẫn khẩu vị của Chung Hạo.

Dù thế nào đi nữa, cứ no bụng trước đã. Ăn no mới có sức để chạy trốn.

Lưu Sa ngồi một bên, im lặng nhìn hắn ăn, thỉnh thoảng giúp hắn lau miệng một chút.

Loại hành động thân mật này lại diễn ra vô cùng tự nhiên, Chung Hạo ngày nào cũng được y quan tâm thành thói quen, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Ăn xong, tỳ nữ lập tức tới thu dọn mâm.

“Là ta không đúng.”

Chung Hạo kinh ngạc mở to mắt nhìn, Lưu Sa đang xin lỗi hắn sao.

“Ta nên biết khống chế sức mạnh.” Lưu Sa kéo hắn qua, nhẹ nhàng xoa bụng của hắn: “Bụng còn đau không?”

Thân thể Chung Hạo run một chút, muốn tránh, nhưng không so lại được với sức lực của Lưu Sa: “....không đau.”

“Vậy là tốt rồi.” Lưu Sa mỉm cười đứng lên: “Đứa nhỏ hiện tại đã hình thành, khi nó cảm nhận được bên ngoài có nguy hiểm sẽ có phản ứng. Sau này ta sẽ chú ý hơn.”

Dung mạo Lưu Sa rất đẹp, tựa như nữ nhân. Trước kia trừ bỏ khoảng thời gian cùng hắn trên giường, biểu tình lúc nào cũng lạnh như băng, mặc dù như vậy nhưng vẫn khiến Chung Hạo nhìn không chuyển mắt. Hiện tại cảm xúc y dần dần hiện ra bên ngoài, lực sát thương tăng lên đột ngột. Chung Hạo lại là người yêu thích cái đẹp, vừa rồi tự căn nhắc bản thân rất nhiều lần, nhưng hiện tại trước mặt người này lại vô thức vươn tay xoa nhẹ lên gương mặt y.

Lưu Sa không hiểu vì sao hắn lại chủ động như vậy, nhưng y tuyệt đối sẽ không cự tuyệt ngón ngon dâng lên tới miệng này.

Bàn tay giữ lấy đầu Chung Hạo, cúi đầu hôn lên đôi cánh hoa mềm mại.

Đụng chạm nhẹ nhàng khiến Chung Hạo cảm thấy rất thoải mái, chậm rãi mở miệng, tùy ý Lưu Sa tiến quân thần tốc. Mãi đến khi đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong càng quét bữa bãi, hắn mới đột ngột tỉnh ngộ. Bắt đầu dùng sức đẩy đầu vai Lưu Sa, cố gắng xoay đầu, nỗ lực thoát khỏi kiềm chế của y.

Lưu Sa một tay vòng qua thắt lưng, một tay nắm chặt lấy cằm hắn.

Chênh lệch giữa hai người lúc này mới bắt đầu biểu hiện rõ, Chung Hạo dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể lay động được Lưu Sa.

Vùng vẫy một chốc thì sức lực dần dần yếu đi, giọng mũi cũng bắt đầu trở nên ngọt ngào tình tứ hơn. Có thể nói, thân thể Chung Hạo do một tay Lưu Sa khai phá, nơi nào mẫn cảm, nơi nào dễ khiến hắn động tình nhất, Lưu Sa còn nắm rõ hơn hắn.

Chung Hạo ngã xuống giường, đáy mắt vẫn còn một chút lí trí, nhưng thân thể đã bắt đầu mềm nhũn như nước.

Lưu Sa đem đầu lưỡi rút ra khỏi miệng hắn, kéo theo một tia nước bọt trong suốt tràn ngập tình ái khiến Chung Hạo đỏ mặt.

“Không, không cần!” Thân thể nóng rực, hai chân giang rộng, cự tuyệt trong lời nói cũng vô tình mang chút ồm ờ.

Lưu Sa cười cười, thuận theo cằm hắn đi xuống mút vào phần gáy cổ, để lại sau vành tai nhũn vệt hồng nhạt.

“Ngô!” Chung Hạo ngửa đầu về phía sau, bàn tay vốn muốn đẩy Lưu Sa lại biến thành kéo y đến gần mình hơn. Nơi bị Lưu Sa liếm mút có cảm giác tê dại đến không chịu nổi, một dòng điện lưu chạy xoẹt khắp cơ thể.

Bàn tay Lưu Sa vén vạt áo tiến vào bên trong, vuốt ve từng tấc da thịt của hắn. Da thịt Chung Hạo rất trơn bóng, giống như có thể đem ánh sáng hút vào khiến cho y yêu thích không muốn buông tay. Nắm chặt lấy viên hồng châu trước ngực, tàn nhẫn ngắt véo.

“A!” Chung Hạo kêu một tiếng, con ngươi đen che phủ một tầng hơi nước: “Đau.”

“Người thích.” Lưu Sa dùng móng tay quất nhiều hồng châu, làm cho nó có chút run rẩy: “Đã muốn đứng lên.” Y cười hân hoan lên môi nam nhân: “Phía dưới... đã muốn ẩm ướt!”

Chung Hạo lắc đầu, trên mặt đã xuất hiện vẻ mặt bị làm nhục. Lưu Sa thở dốc vì kinh ngạc, cắn một ngụm lên vành tai nam nhân: “Thật muốn đem người nuốt vào.”

Dùng đầu gối đem hai chân nam nhân mở rộng hơn, xuôi theo mặt trong bắp đùi non mềm lắn mọ tới nơi riêng tư bí ẩn của nam nhân.

Chung Hạo cảm nhận được nguy hiểm, nghiêng đầu, tránh mắt liếc Lưu Sa một cái.

“Ướt đầm.” Ngón tay cắm vào hoa huyết mềm mại, quấy rối một phen, sau đó rút ra đưa ngón tay đến trước mặt Chung Hạo, đầu ngón tay chảy xuống vài sợi tơ nước trong suốt.

Chung Hạo cảm thấy thẹn quay đầu đi, biết rõ vô dụng nhưng vẫn cố gắng cự tuyệt: “Ta không muốn...” Hắn cắn môi, cố gắng đè nén luồng khoái cảm dâng lên từ đóa hoa bị đùa giỡn, dứt quãng nói: “Đứa nhỏ...người không thể...”

“Ta thật cao hứng, bây giờ ngươi còn nghĩ cho đứa nhỏ.” Lưu Sa đặt cự vật nóng rực trước miệng hoa huyết chạm một chút: “Đừng lo, ta sẽ cẩn thận. Hiện tại đứa nhỏ cũng cần bổ xung linh lực.”

Bởi vì mang thai mà cơ thể Chung Hạo trở nên mẫn cảm hơn bình thường rất nhiều. Chỉ bị gầy nhẹ vài cái, miệng huyết lập tức phóng dâng khép mở, nhụy hoa ở sâu bên trong cũng bắt đầu khó nhịn mà nhúc nhích. Mỗi lần Lưu Sa tiến vào đều có thể tạo ra luồng khoái cảm mạnh mẽ cho hắn.

“Ngô ngô.” Hắn bị giày vò đến mức thần trí cũng quay cuồng. Có lúc hi vọng Lưu Sa không làm như thế, có lúc lại hi vọng y hung hăng cắm xuyên vào, thỏa mãn dục vọng của hắn.

“Đừng cắn môi.” Lưu Sa dùng ngón tay mở cánh môi Chung Hạo, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên môi hắn.

Chung Hạo ý loạn tình mê, kìm chế không được ngậm lấy ngón tay Lưu Sa.

Đôi mắt Lưu Sa sâu thẳm, nhìn nam nhân dùng đầu lưỡi đỏ xinh đẹp từng chút từng chút liếm qua ngón tay mình.

“Ngô ngô, mau...” Không biết chính mình đang nói gì, Chung Hạo nằm dưới thân Lưu Sa bắt đầu vắn vẹo.

Đột nhiên cảm thấy khó chịu, cảm xúc dưới thân biến đổi. Đang muốn cúi đầu nhìn xuống, miệng huyết đã bị kéo căng, phần đỉnh cực lớn đã muốn tiến vào.

“A a, đau quá!” Phần lưng uốn cong, kéo căng như một cây cung: “Không giống như bình thường, không...”

Hai đùi bị tách ra thật to, hoa huyết nhỏ bé bị kéo căng đến mức cực đại, thống khổ nứt nẻ. Quái vật cực lớn kia vẫn tiếp tục tiến vào. Khi hần nghĩ đã đến tận cùng nhưng nó vẫn tiếp tục đâm vào.

Sẽ chết.

Tim hần tràn ngập sợ hãi, hần cảm thấy mình đang ngồi trên một cây côn nóng rực như lửa, thanh côn kia muốn đâm thủng bụng hần.

14. Chương 14

“Nhấn nài thêm một chút.” Lưu Sa kiềm chế nói. Y cũng nhấn nhịn hết sức vất vả, cơ thể buộc chặt, mồ hôi trên trán y không ngừng chảy xuống dưới: “Người kẹp thật chặt.” Y nâng thất lưng Chung Hạo lên, cố gắng làm cho hần cảm thấy thoải mái một chút.

Chung Hạo mở miệng to thở hổn hển, ngón tay bóp lấy bả vai Lưu Sa, muốn đem đau đớn chuyển sang y.

Mùi máu tươi nhàn nhàn thổi qua chớp mũi kích thích thú tính của Lưu Sa, nửa người dưới của y đã muốn hiện nguyên hình, y đứng dậy, đem cơ thể Chung Hạo cuốn lên, tư thế như vậy khiến cho hai bộ vị càng gắng chặt nhau hơn.

Chung Hạo hét lớn một tiếng, vật cứng rắn hết như côn thiết kia tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, cự vật phát ra rung động nhẹ nhẹ, áp lên vách tường mẫn cảm: “Sao vậy...” Hần muốn cử động cơ thể, lại phát hiện không thể nhúc nhích. Mồ hôi nhỏ giọt, đôi môi khô khốc.

Không phải va chạm của da thịt nhẵn bóng, mà giống như tiếp xúc với lớp vảy lạnh như băng.

Chung Hạo rung mình một cái, đoạn ký ức chôn dấu trong đầu xuất hiện. Cúi đầu phát hiện nửa người dưới của mình bị thân rắn to lớn mạnh mẽ cuốn lấy.

“Dừng tay, Lưu Sa, ta không thích.” Hần kêu to lại bởi vì Lưu Sa đột nhiên va chạm mà biến thành tiếng thút thít của mèo con.

“Dừng sợ, ta sẽ chậm rãi.” Lưu Sa vừa hôn hần vừa trấn an nói.

Đau đớn ban đầu giảm bớt, một cảm giác tê dại lan tràn khắp cơ thể.

Chung Hạo cắn môi, đem tiếng rên rỉ trong miệng nuốt xuống.

Bộ dáng kiềm nén này.....

Lưu Sa nhìn không được xoa nhẹ lên mặt hần, gương mặt trước mắt và trong quá khứ chồng chéo lên nhau. Rõ ràng là hai người, hoàn toàn không giống nhau! Tâm tư chính mình đối với người kia có chút ái muội đã sớm tan biến. Nhưng mà... đối với nam nhân này, y có thể tùy ý làm bất cứ điều gì.

Liếm liếm khoe miệng, hai tay tuột xuống thất lưng nam nhân, đùa giỡn với dục vọng đang giật nảy của hần.

Ngón tay Lưu Sa vô cùng linh hoạt, Chung Hạo rốt cuộc nhịn không được, lớn tiếng rên rỉ.

“Mau, nơi đó, nga...”

Lưu Sa cắn lên môi hẳn, đạt đến cao trào, ở trong rãnh hoa chật hẹp run rẩy bắn ra.

Không hề chờ chờ, chậm rãi rời khỏi cơ thể Chung Hạo.

Bởi vì đạt đến cao trào, hai lưỡi câu đặc biệt xuất hiện trên tính khí, móc chặt vào bên trong hoa huyết bắt đầu thu trở về.

Nam nhân mất hết sức lực xụi lơ ngã lên giường, một lượng lớn tinh dịch trắng đục chảy ra từ hoa huyết đỏ bừng. Lấy ngón tay gầy nhẹ một chút, hoa huyết mềm yếu tuy sưng đỏ nhưng không hề bị thương.

Qua loa giúp hẳn tẩy rửa. Cơ thể Chung Hạo hiện tại đã có trứng của y, không cần trong cùng một khoảng thời gian cho thêm một trứng vào, quả trứng đang thống trị sẽ không cho phép người khác xâm phạm lãnh địa.

Về mặt Chung Hạo uể oải, mí mắt sụp xuống.

“Nghỉ ngơi một chút, ta đi xử lý công vụ. Nếu cảm thấy không thoải mái, lập tức kêu tỷ nữ đến nói cho ta biết.” Âm thanh Lưu Sa rất ôn nhu, nhưng cũng không che dấu được bản chất cứng rắn.

Chung Hạo nghiêng đầu, lạnh nhạt.

Ánh mắt Lưu Sa tối sầm lại, vừa rồi còn nằm trong lòng y trần trọc rên rỉ, chớp mắt lại đem quãng sang một bên không thèm để ý tới.

Ầm một tiếng, cửa đóng lại thật mạnh.

Cơ thể Chung Hạo giật giật, một lát sau mới chậm rãi ngồi dậy. Không để ý đến hạ thân đau đớn, đi đến bên cửa sổ.

Xốc lên một góc bức màn, vừa lúc thấy Lưu Sa đi xuống dưới lầu. Đột nhiên y dừng lại hướng phía này liếc mắt một cái. Chung Hạo vội vàng trốn sau bức màn, đợi một lúc lâu sau mới dám lộ đầu ra. Không còn thấy bóng dáng Lưu Sa, vừa nãy không biết y có thấy hẳn không.

Mặc quần áo vào, ra khỏi cửa tỷ nữ không hề ngăn cản hẳn, Chung Hạo giả vờ như đang ngắm hoa ngoài hoa viên ven theo đường nhỏ đi về phía trước. Khi hẳn đi đến đại môn quả nhiên bị thị vệ cung kính mời quay trở lại.

Lưu Sa cho phép hẳn tự do nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi giang phòng ngủ và hoa viên nho nhỏ này.

Tường rào cao ngất, thủ vệ canh gác nghiêm ngặt, nếu không có ai giúp đỡ, muốn trốn ra ngoài so với đi lên trời còn khó hơn. Huống hồ, sau khi trốn khỏi, hẳn có thể làm được gì? Đối với thế giới này hẳn hoàn toàn không biết gì cả, những kỹ năng lúc trước học được cũng không dùng được.

“Đứng nhiều dưới mặt trời cũng không tốt.”

Chung Hạo lấp bắp kinh hãi, cảnh giác lui về phía sau.

Nam nhân này nhìn rất quen mắt.

Hắn nheo mắt lại, khuôn mặt tuần mỹ, mái tóc vàng rực rỡ, còn có khóe miệng luôn cong lên tựa tiểu phi tiểu.

Chính là người gặp ở khách sạn.

“Người là ai?” Thị vệ canh gác không tiến lên cản lại, thật kỳ quái, Lưu Sa lại yên tâm để người này tới gần hẳn.

“Lần đầu gặp mặt.” Người nọ khom thắt lưng, cầm lấy bàn tay Chung Hạo đặt lên đó một nụ hôn: “Ta là Tác Lan Đặc, là đệ đệ khác mẹ của Lưu Sa.”

Chung Hạo rút mạnh tay về, cảm thấy giống như bị xà liếm một ngụm.

Tác Lan Đặc đỡ lấy cánh tay hẳn, thần sắc cung kính: “Thỉnh cẩn thận, ngài hiện đang mang con nối dõi của Xà Vương.” Gã cơ hồ dán chặt vào lỗ tai Chung Hạo nói chuyện, tư thế vô cùng thân mật. Chung Hạo không thoải mái vùng ra khỏi tay gã. Tác Lan Đặc mỉm cười, động tác ung dung nhưng lại không cho phép

Chung Hạo từ chối: “Để ta đưa ngài trở về phòng! Muốn thưởng thức cảnh trí hoa viên, ngồi bên cửa sổ là đủ rồi. Thỉnh ngài hảo hảo chú ý sức khỏe cho đến khi sinh ra người thừa kế.”

Gã nói chuyện giọng điệu vô cùng ôn nhu, thế nhưng Chung Hạo lại cảm giác bị kim châm vào người. Mỗi câu nói lại nhắc đến con nối dõi.

“Người buông ra, ta tự mình đi.”

Tác Lan Đặc không tiếp tục giữ, chỉ yên lặng đi phía sau Chung Hạo. Gần đến phòng, Chung Hạo đột nhiên hỏi: “Sau khi sinh đứa nhỏ, ta sẽ như thế nào?”

Âm thanh hần rất nhỏ, cơ hồ như đang độc thoại.

Nhưng Tác Lan Đặc lại nghe thấy, nhú mày, không nghĩ tới Chung Hạo lại hỏi gã vấn đề này: “Ta không tinh thông y thuật lắm.” Tạm dừng một chút: “Y sư cung đình hiểu biết tinh thông, hay là ta triệu bọn họ tới.” Xét theo mức độ Lưu Sa bảo vệ người này, gã tin rằng hiện tại đã có người đem cuộc nói chuyện của bọn họ thuật lại cho y.

Chung Hạo lắc đầu, Lưu Sa thống trị nơi này, y muốn bọn họ nói cái gì thì họ sẽ nói cái đó.

“Người trở về đi, ta muốn ở một mình.” Khắp người Tác Lan Đặc tràn ngập một làn khí u ám, Chung Hạo đứng chung một chỗ với gã, mặc dù là dưới ánh mặt trời cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Hần cảm giác trong mắt người này luôn luôn có suy tính gì đó. Nhưng hần không có cách nào lựa chọn, cho tới nay Tác Lan Đặc là người đầu tiên hần được gặp dưới sự kiểm soát gắt gao của Lưu Sa.

Buổi tối, Lưu Sa quay trở lại. Nhìn thức ăn trên bàn không hề được động qua hơi nhú mày.

“Suy nghĩ gì?” Hôn lên tóc Chung Hạo, không ngoài dự tính nam nhân liền quay lưng lại: “Đừng tiếp cận với Tác Lan Đặc.”

Chung Hạo kinh ngạc nhìn y một cái: “Gã là đệ đệ của ngươi.”

Lưu Sa cười nhạo một tiếng: “Cũng là địch nhân.” Lại tiếp tục hôn lên cổ Chung Hạo: “Nghe lời, nó rất gian xảo thâm độc, nếu ngươi chơi đùa với nó sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn.”

Chung Hạo rũ mi mắt, che phủ khoảng không trước mặt. Lời nói này của Lưu Sa có ý gì, y đã biết gì rồi?

Cúi đầu nói: “Người rõ ràng còn âm hiểm xảo quyệt hơn.”

“Ân?” Lưu Sa kéo hần qua, trừng phạt nhéo bên hông hần một phen: “Lá gan lớn nhỉ, dám chống đối ta.”

Chung Hạo bị y vắn về vừa tê vừa ngứa, sợ y có hành động khác, vội vàng lăn sang một bên, kéo chăn trùm lên người mình, đem chính mình cuộn thành một khối kiên cố.

Lưu Sa vỗ vỗ mông hần: “Nếu cảm thấy buồn chán, thì ra ngoài đi dạo một chút. Hoặc gọi bọn tỷ nữ đến chơi đùa giải buồn.”

Chung Hạo rầu rĩ nói: “Người có thể cho ta ra đại môn sao?”

“....không thể.”

Chung Hạo không lên tiếng.

Lưu Sa im lặng nhìn bóng lưng hần, cũng có chút áy náy: “Trong bụng ngươi còn có đứa nhỏ, lại không có năng lực tự bảo vệ mình. Trong mắt những người kia, ngươi là một khối thịt béo thơm ngon, ta lo lắng.” Lưu Sa khó khăn giải thích.

Chung Hạo vẫn không hề nhúc nhích.

Lưu Satiển đến gần, phát hiện hơi thở hần ổn định, đã ngủ rồi. Không khỏi thở dài một hơi, nằm xuống bên cạnh hần.

15. Chương 15

Không cần Lưu Sa nhắc nhở, Chung Hạo cũng biết chính mình tốt nhất không nên tiếp xúc với Tác Lan Đặc, nhưng hắn quả thật không có cách nào. Hắn nhìn ra trong mắt Tác Lan Đặc, một điều giống như mình, đối với Lưu Sa rất bất mãn chẳng qua gã che dấu khá tốt.

Nơi này chỉ có Tác Lan Đặc có thể giúp hắn, mặc kệ gã xuất phát từ mục đích gì.

Ngày hôm sau, Chung Hạo và Lưu Sa rơi vào chiến tranh lạnh.

Kỳ thật là Chung Hạo đơn phương không thêm chú ý tới y, Lưu Sa tuy có điểm mắt húng, nhưng vẫn chăm sóc Chung Hạo kỹ lưỡng. Bởi vì năng lực của Lưu Sa rất mạnh, càng là kẻ mạnh thì càng tin rằng không có gì là mình không thể làm được, cho nên đối với thái độ thờ ơ của Chung Hạo, y cứ xem như là một cách làm nũng. Là một giống đực xuất sắc, hắn là nên có trái tim khoan dung đi.

Việc gì y cũng có thể đồng ý với Chung Hạo, nếu hắn muốn y có thể cố gắng kiềm chế vọng của mình, không đụng tới một ngón tay của hắn, chỉ trừ một sự kiện, y không cho phép Chung Hạo rời khỏi phạm vi kiểm soát của mình.

Cũng chính vì thế mà Chung Hạo rất buồn bực, Lưu Sa dính chặt lấy hắn, khiến hắn không có cơ hội nào để đi tìm Tác Lan Đặc.

Ngồi bút lướt trên mặt giấy bóng loáng phát ra âm thanh sột soạt rất nhỏ, Chung Hạo giương mắt liếc nhìn về phía Lưu Sa một cái, thấy y vẫn đang ngồi phê duyệt văn kiện, chính mình lấy một khối điểm tâm trong đĩa chậm rãi cắn.

Vì để thuận tiện chăm sóc hắn, Lưu Sa thậm chí đem phòng ngủ trở thành nơi xử lý công việc.

Ban đầu hắn nghĩ Lưu Sa rất rảnh rỗi, hiện tại mới biết làm người thống trị xà quốc, Lưu Sa quả thực rất bận rộn. Tài chính, quân sự, phân bổ hàng hóa, tuy rằng không phải tự mình làm nhưng tất cả đều hướng y xin ý kiến.

Lưu Sa nhìn sang phía Chung Hạo, cảm thấy khẩu vị hắn hôm nay tốt lắm, âm thầm nhớ kỹ loại điểm tâm kia, quả nhiên khi mang thang mọi người đều thích ăn mấy thứ chua chua ngọt ngọt gì đó.

Phủi mảnh vụn trên tay, Chung Hạo cảm thấy vô cùng nhàm chán, co giãn thân thể một chút. Phía dưới lớp y phục rộng thùng thình, mơ hồ có thể thấy được phần bụng hơi lớn lên. Động tác ngừng lại một chút, nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve. Không có cảm giác gì quái lạ, nơi này...thật sự có trứng sao?

Đột nhiên không khí rung động mãnh liệt, giống như sóng cuộn vào nhau, từ xa từng tầng từng tầng ập tới bên này.

Tầng mây trên không quay cuồng, tựa như sóng biển.

Chung Hạo bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể nghiêng ngã té xuống mặt đất, Lưu Sa lập tức ôm hắn.

Chung Hạo khó thở, ngực giống như bị thứ gì đó áp lên vô cùng đau đớn.

“Là từ Lang quốc truyền tới.” Về mặt Lưu Sa ngưng trọng, ôm chặt Chung Hạo vào ngực.

Chung Hạo tựa vào trước ngực y, linh lực Lưu Sa chậm rãi vây lấy hắn, ấm áp thoải mái.

Chung Hạo thở dài một hơi, đau đớn ở bụng chậm rãi dịu xuống.

Chấn động kia đột ngột xuất hiện cũng nhanh chóng biến mất. Chung Hạo vừa phản ứng lại thì mọi thứ lại trở về bình thường. Đáng sợ thật, so với bom nguyên tử uy lực còn khủng khiếp hơn. Hắn nghĩ đồ dùng trong phòng đều vỡ nát, nhưng nhìn sang chung quanh, ngay cả ly trà trên bàn cũng không có hao tổn gì.

Cơ hồ suy nghĩ xem có phải mình vừa nằm mơ hay không.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân đang cau mày, từ cổ kéo dài đến cằm tạo thành một đường cong duyên dáng: “Có vấn đề gì lớn sao?” Nhìn vẻ mặt bất thường của Lưu Sa, Chung Hạo nhìn không được mở miệng hỏi.

Lưu Sa cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia cười ảm áp, từ khi chiến tranh lạnh đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chủ động nói chuyện: “Không biết.” Suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Từ khoảng cách xa như vậy truyền tới, lại còn uy lực lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa hề nghe thấy ở Lang quốc có nhân vật như vậy tồn tại.” Xà quốc và Lang quốc có quan hệ rất kỳ lạ, không thể nói là bằng hữu, cũng không thể coi là địch nhân. Hiện nay không hề có xung đột nào. Nhưng huyết tộc đã bị diệt sạch, chỉ còn hai đại tộc sớm muộn gì cũng có chiến tranh xảy ra để xác định người thống trị cao nhất.

Luồng sức mạnh kia quá cường đại. Lưu Sa thầm suy nghĩ, nếu đối địch với người nọ, chính mình hoàn toàn không có khả năng thắng. Là ai? Vì cái gì mãi đến hôm nay mới hiện ra loại uy lực này?

Cảm xúc của Lưu Sa lan truyền sang Chung Hạo, hắn cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Lưu Sa buông Chung Hạo ra, nghiêm túc nói: “Trước khi làm rõ sự việc, người ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, chỗ nào cũng không được đi.”

Không thể phủ nhận, Lưu Sa đem Chung Hạo đặt vào sâu trong trái tim, mặc kệ hắn có mang con của mình hay không, y nhận ra rằng thời điểm này con người bình thường này đã bắt đầu ảnh hưởng rất lớn đến mình. Nhưng y có thói quen dùng giọng điệu cao cao tại thượng nói chuyện, theo thói quen lại sử dụng mệnh lệnh khi quan tâm hắn. Nếu Chung Hạo đồng ý tiếp nhận tình cảm của y, hoặc là lui một bước, xem Lưu Sa như người xa lạ thì sẽ không để tâm tới cách ứng xử của y. Thế nhưng tình cảnh của hai người lại khá miễn cưỡng, Chung Hạo không cách nào chấp nhận tâm ý của Lưu Sa, nhưng cũng không thể bỏ qua. Cho nên nghe thấy những lời này của Lưu Sa, từng giọt từng giọt bất mãn dần dần hội tụ lại thành đại dương mênh mông.

Môi khẽ nhếch, trên mặt tràn ngập bi thương.

Ngoan...

Lưu Sa rột cuộc đem hắn trở thành cái gì, một phế nhân chỉ biết dựa vào y?

Lưu Sa cũng nhìn thấy vẻ mặt bi ai của Chung Hạo, nhưng y không hiểu mình làm sai cái gì. Bàn tay vừa buông lỏng lại siết chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay. Y nghĩ có lẽ Chung Hạo bị chấn động lúc này làm hoảng sợ, muốn an ủi vài câu nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Ngồi xuống phía trước để nhìn rõ vẻ mặt Chung Hạo, nhưng hắn lại quay người lại đưa lưng về phía y.

Vô cùng tức giận, hung hăng nắm lấy cằm Chung Hạo ép hắn quay lại.

Y đã giảm nhẹ lực đạo, nhưng chỗ bị nắm vẫn trở nên ửng đỏ. Dùng ngón tay vuốt nhẹ một chút, dấu đỏ không biến mất ngược lại càng đậm hơn: “Để ta kêu tỷ nữ đem thuốc tới.” Da Chung Hạo rất dễ lưu lại vết ửng ngán, trong lúc làm tình, y rất thích mút lên da Chung Hạo để lại các vết hôn ngán. Nhưng hiện tại y lại cảm thấy vết hồng này rất chói mắt.

“Không cần.” Chung Hạo cứng rắn quăng ra một câu.

Lưu Sa lâm vào chán nản. Đúng lúc này, thị vệ tiến vào thông báo các trưởng lão thỉnh hắn đến phòng nghị sự có đại sự.

Lưu Sa đoán là vì chấn động ban nãy, nghĩ đến việc này có liên quan đến sự tồn vong của xà quốc, còn Chung Hạo...

Cúi đầu, liếc nhìn bóng lưng hắn, tạm thời thả hắn ra một chút! Người yêu tức giận cần có một thời gian để dỗ dành.

Lưu Sa rời khỏi phòng ngủ, Chung Hạo cuối cùng mới thở dài một hơi. Trời mới biết hắn vừa rồi có bao nhiêu nhẫn nại mới không nhảy nhồm lên lúc Lưu Sa cắn người.

Vẫy tay kêu thị nữ lại đây, nghĩ nghĩ, lại bảo nàng lui xuống. Đầu óc quả thực hồ đồ rồi, sao có thể kêu người của Lưu Sa đi tìm Tác Lan Đặc?

Đi qua đi lại trong phòng, Tác Lan Đặc hắn đã mai phục quân cờ bên cạnh Lưu Sa...

Ánh mắt hắn liếc về phía đám tỳ nữ quét tời quét lui, hắn làm sao tìm ra được ai là người Tác Lan Đặc bí mật phái tới a?

Nghĩ tới nghĩ lui, dùng rất nhiều biện pháp nhưng đều không có kết quả. Những người này đều giống như nô bộc trung thành của Lưu Sa, hắn kêu bọn họ làm gì, bọn họ liền làm cái đó chỉ cần ở trong phạm vi Lưu Sa cho phép.

Ngày chậm rãi trôi qua, một chốc nữa, Lưu Sa sẽ quay trở lại. Không biết phải chờ đến bao giờ mới có cơ hội Lưu Sa rời đi một lần nữa. Trong lòng nôn nóng hệt như có hơn mười con mèo nhỏ đang quào loạn, nhưng càng gấp gáp lại càng tìm không ra phương pháp.

Chén trà đổ ra tay, chân cũng không cẩn thận đá vào ghế dựa.

Bàn tay đau xót, ngón chân cũng đồng dạng đau đớn. Chung Hạo đau đến nghiêng răng trợn mắt.

Bọn tỳ nữ hoảng loạn, ai cũng nhìn ra Lưu Sa đối xử với Chung Hạo rất đặc biệt, nếu hắn bị một chút thương tích nào, các nàng có mấy lá gan để tiếp nhận cơn giận ngút trời của Lưu Sa?

Có người vội vàng đem được cho hắn thoa, có người bên cạnh hầu hạ, cùng có người chạy đi nói cho Lưu Sa.

Chung Hạo thấy tỳ nữ muốn ra ngoài, lập tức gọi nàng lại: “Chỉ bị chút tiểu thương, không cần khẩn trương như vậy.”

Có việc để làm, thời gian liền nhanh chóng trôi qua. Chờ đến khi bôi xong được, Chung Hạo vừa ngẩng đầu lên đã thấy trôi qua nửa giờ. Kinh ngạc, lúc này Lưu Sa còn chưa trở về, xem ra quả thực có việc lớn.

Trong lòng không khỏi lo lắng, sau đó nghĩ lại, lại âm thầm thóa mạ mình. Không phải luôn mong ước không nhìn thấy tên kia sao, sao hiện tại lại luyến tiếc? Quả nhiên thói quen vô cùng đáng sợ.

Có người đem cơm tới vào, nhìn qua một lượt đều là những thức ăn hắn thích, hơn nữa ngày hôm qua, hôm trước, mấy ngày trước nữa đều không hề giống nhau. Hắn biết người ở đây không cần ăn cơm, có khi một tháng cũng không cần ăn gì. Ở trong này, chỉ có sinh vật cấp thấp và con người mới cần ăn cơm mỗi ngày. Nhưng Lưu Sa lại nhớ kỹ khẩu vị của hắn, đường đường là Vua của xà quốc lại quan tâm đến việc nhỏ này.

Chung Hạo không phải ý chí sắc đá, cho dù vì mang trứng mà oán hận Lưu Sa, nhưng trong giờ phút này vẫn bị cảm động.

Ăn xong bữa cơm, bụng áp áp no căng, mí mắt sụp xuống, muốn đi ngủ.

Dùng khăn ướt lau mặt, cố gắng giữ vẻ mặt thanh tỉnh. Hắn có dự cảm, tối hôm nay Tác Lan Đặc sẽ tới tìm hắn.

Nửa mê nửa tỉnh một khoảng thời gian, đột nhiên cảm thấy trong phòng có một hơi thở xa lạ. Mở mắt ra, quả nhiên thấy Tác Lan Đặc đứng trước giường.

Cẩn cẩn môi, đem chăn lông kéo lên thất lưng.

Tác Lan Đặc rũ mắt nhìn xuống, ánh mắt đảo qua phần bụng đang được hắn chặt chẽ bảo hộ. Nhân loại này, xem ra so với tưởng tượng của gã rất để ý đến trứng a!

“Người biết ta sẽ đến?” Nhíu mày, Chung Hạo bình tĩnh ngoài dự kiến.

“Khó có dịp Lưu Sa không ở đây, người sao có thể bỏ qua cơ hội này?” Chung Hạo thẳng lưng: “Những tỳ nữ này?”

“Ta làm cho các nàng ngủ. Yên tâm, khi tỉnh dậy cái gì cũng không nhớ rõ.”

Chung Hạo yên lặng một chút, hắn quyết định được ăn cả ngã về không: “Ta muốn trốn khỏi đây người giúp ta đi!” Hắn dùng giọng điệu khẳng định. Mấy ngày nay, hắn từ người khác nghe được thân phận của Tác Lan Đặc. Trong bụng hắn mang trứng của Lưu Sa, nếu đứa nhỏ này ra đời, địa vị của Lưu Sa chắc chắn sẽ rất vững vàng, đối với người thứ hai có quyền thừa kế như Tác Lan Đặc mà nói, cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Chuyện này không dễ.” Tác Lan Đặc chán ghét cảm giác này, rõ ràng chỉ cần một đầu ngón tay có thể bóp chết sinh vật yếu ớt này, thế nhưng nhân loại này lại bày ra bộ dáng nắm giữ tất cả mọi chuyện trong tay: “Ngày mai Lưu Sa sẽ tới Lang quốc điều tra, sẽ rời đi một khoảng thời gian.”

Ý nói, Lưu Sa sẽ rời khỏi một khoảng thời gian, hết thấy mọi việc trong xà quốc sẽ do Tác Lan Đặc tạm thời thay mặt? Chung Hạo sâu sa nhìn Tác Lan Đặc.

“Ta sẽ an bày người và đường đi, vạn nhất bị phát hiện...” Tác Lan Đặc hé ra ánh mắt nguy hiểm.

“Tất cả không quan hệ tới người.”

Tác Lan Đặc mỉm cười, gã thích hợp tác với người thông minh.

16. Chương 16

Chung Hạo không phải là dạng người quyết đoán, hắn sẽ lại nhìn trước nhìn sau, đem hết tất cả khả năng ra dự đoán mới có thể hạ quyết tâm. Ngược lại, một khi đã có quyết định, hắn sẽ không bao giờ do dự.

Tác Lan Đặc cũng sẽ không cho hắn có cơ hội do dự. Bởi vì gã biết, một khi bị Lưu Sa phát hiện sẽ bị xử phạt như thế nào. Tình cảm trong bộ tộc này rất mong manh, nhưng gã xem bộ dáng của Lưu Sa, rõ ràng đã động tình với tên nhân loại này. Khi có chuyện gì xảy ra, y sẽ không tổn thương đến người này. Nhưng gã không giống như vậy, gã cùng với Lưu Sa bây giờ gắn bó với nhau chỉ vì huyết thống mong manh, cả hai đứng trên cương vị là người cạnh tranh thậm chí có thể xem là địch nhân. Một khi sự việc bại lộ, Lưu Sa sẽ xử trí gã như thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Cho nên trước khi Lưu Sa quay trở lại, phải che dấu hết tất cả dấu vết.

Chung Hạo bởi vì đã hạ quyết tâm, tâm tính ngược lại lại trở nên bình thản, ngay cả cơm cũng ăn nhiều hơn hai chén.

Lưu Sa rất cao hứng, trước khi đi hung hăng cắn lên miệng hắn một ngụm: “Đừng rời khỏi phòng ngủ, ta sẽ mau chóng trở về.”

Chung Hạo đáp ứng, nhìn đến vẻ ôn nhu của Lưu Sa, nghĩ đến sau này không còn được gặp lại y, trong lòng như có ngũ vị lộn xộn, mùi vị gì cũng có. Thấy Lưu Sa phải đi, bất giác cầm lấy cổ tay y.

Lưu Sa đứng lại một chút, ánh mắt dừng lại trên tay, trên mặt hiện ra dáng vẻ không thể tin: “Người...”

Chung Hạo trong lòng mềm nhũn, chỉ mới một động tác đã lộ ra vẻ mặt như vậy, hiện tại chính là Lưu Sa lúc trước đã cường ngạnh xâm chiếm mình sao. Quên đi, dù sao sau này cũng không được gặp lại y. Nghĩ như thế, tay trái đang buông lỏng cũng đặt lên lưng Lưu Sa.

Qua lớp quần áo nhìn không ra, đến khi khi ôm lấy mới biết thân thể mảnh khảnh trước mắt lại chứa một sức mạnh cường đại như vậy. Hai người đụng chạm nhau trong nháy mắt, đều cảm nhận được thân thể đối phương cứng nhắc một chút.

Lưu Sa nhất thời kinh ngạc qua đi, dùng sức ôm lấy Chung Hạo. Khí lực của y rất lớn, ôm chặt khiến Chung Hạo suýt chút nữa không thể thở nổi: “Không muốn tách khỏi ta sao?” Nghiêng đầu, hôn lên mái tóc ngắn ngủn của hắn.

Chung Hạo cúi đầu nói một câu gì đó.

Lưu Sa không nghe rõ, nhưng hơi thở trên người Chung Hạo truyền tới khiến cho y bắt đầu nóng rực lên. Ôm lấy nam nhân, bàn tay dần trượt xuống thắt lưng tinh tế: “Ta không đi.”

“Không.” Chung Hạo bình tĩnh dậy, xấu hổ thối lui về sau một chút, đầu gối của Lưu Sa đã muốn duỗi đến giữa hai chân hắn, ái muội vuốt ve: “Không phải có chuyện quan trọng sao.” Hắn cố gắng hồi phục hô hấp

bình thường: “Ta sẽ hảo hảo chiếu cố chính mình.” Bởi vì chợt dạ hần rũ mắt xuống không dám nhìn Lưu Sa.

Lưu Sa thấy hần cúi thấp đầu, nga cả khoe mắt cũng bắt đầu đỏ, biết da mặt hần mỏng, không tiếp tục trêu đùa: “Hảo, ta sẽ trở về sớm một chút.” Bởi vì Chung Hạo chủ động, tâm tình y rất tốt, trong mắt và đuôi chân mày đều nồng đậm ý cười.

Bộ dạng này, hệt như một đôi vợ chồng trẻ đang tiễn biệt.

Chung Hạo trong lòng có chút buồn bực. Nghe đến tiếng vẫy tay áo, nhin không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Chính là cái liếc mắt này, sẽ làm hần ghi nhớ cả đời.

Thanh niên tuổi mỹ phi phàm đứng dưới ánh mặt trời, đôi mắt vàng rực giống như hồ nước mùa xuân, khiến cho người ta kiềm không được chìm đắm trong đó.

Nhìn theo bóng dáng Lưu Sa rời đi, Chung Hạo ngơ ngác đứng ở cửa, cho dù bóng dáng màu trắng kia đã muốn biến mất, hần vẫn ngơ ngác nhìn về hướng Lưu Sa. Trong lòng trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ tới, việc gì cũng không làm được.

Lưu Sa rời đi nửa ngày, hần ở trong phòng ngủ ngơ ngác nửa ngày. Nước trà trước mặt đã được đổi ba, bốn lần. Bàn tay cầm sách cũng buông thả sang một bên.

Tỳ nữ hầu hạ đã sớm được Lưu Sa căn dặn, tuyệt đối không được rời Chung Hạo nửa bước. Mỗi người đều nhìn ra Chung Hạo có tâm sự, nhưng ai cũng đoán rằng hần đang nhớ Lưu Sa. Không khỏi vì chủ nhân mà cảm thấy cao hứng, nhần nại lâu như vậy, cuối cùng cũng có kết quả.

Bên ngoài truyền tới âm thanh ầm ĩ, một tỳ nữ ra ngoài hỏi chuyện, thì ra là cung điện cách đây không xa bị cháy. Ban đầu mọi người đều không để ý tới, thị vệ nhiều như vậy, chỉ một chút lửa sao không dập được? Không ngờ chỉ chốc lát sau, hỏa liên bùng lên mãnh liệt, ngay cả Chung Hạo cũng cảm thấy không khí trở nên nóng nực.

“Thỉnh ngài tránh sang nơi khác một chút.” Có một tỳ nữ đi tới, Chung Hạo nhận ra nàng, là tâm phúc của Lưu Sa.

Chung Hạo đương nhiên không có dị nghị, theo nàng ra ngoài, đi một đoạn đường, càng ngày càng xa. Chung Hạo bắt đầu cảm thấy ngột ngột, cho dù hần không rành đường trong cung, nhưng yên lặng như thế, cũng quá bất thường đi! Quay đầu nhìn lại, tỳ nữ và thị vệ vốn đi phía sau cũng không thấy đâu.

Trong lòng rung mình, dừng lại cước bộ.

Hần dừng lại, tỳ nữ phía trước cũng đứng lại. Thần thái vẫn cung kính như cũ, nhưng gương mặt đã có chút gì đó khang khác.

Thấy nàng hướng phía trước hành lễ, Chung Hạo mới phát hiện, không biết từ lúc nào Tác Lan Đặc đã đứng đây chờ sẵn.

“Đã an bài tốt lắm.” Tác Lan Đặc nói.

Tỳ nữ bên cạnh lập tức đưa cho hần một cái bọc.

“Bên trong có một chiếc vòng tay, có thể chứa rất nhiều vật dụng, dễ dàng cho người mang theo. Còn có quần áo, người lập tức thay ra. Nơi này đang rối loạn lập tức sẽ bình ổn. Người đi theo nàng, có thể bình yên ra khỏi đại môn. Nhưng sau này, sẽ do chính bản thân người.”

Chung Hạo mở bọc đồ, bên trong quả nhiên đã chuẩn bị đầy đủ. Run rẩy cởi quần áo, đưa Lưng về phía Tác Lan Đặc thay đổi, đem tóc gảy một chút. Nếu không nhìn kỹ, chỉ tưởng là một thị vệ bình thường.

Hiện tại Chung Hạo không khỏi cảm ơn sự độc chiếm của Lưu Sa, bởi vì ngoại trừ tỳ nữ hầu hạ ở phòng ngủ, bên ngoài không hề có người khác nhận biết hần.

“Ta sẽ giữ lời hứa, vĩnh viễn không xuất hiện ở xà quốc.” Hần dừng một chút, lại nói thêm một câu: “Cũng sẽ không gặp lại Lưu Sa.” Hần vẫn luôn chú ý đến về mặt Tác Lan Đặc, thời điểm hần nói ra câu đó, hần phát hiện ánh mắt Tác Lan Đặc rõ ràng trầm tĩnh lại.

Tác Lan Đặc gật gật đầu, nhìn Chung Hạo rời đi.

Một đường rất thuận lợi, nhưng thị vệ ở đại môn có chút nghi ngờ. Chung Hạo khẩn trương đến bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Tỳ nữ kia không hổ là tâm phúc của Tác Lan Đặc, thần sắc vẫn bình thường, đối đáp trôi chảy.

Dễ dàng thông qua kiểm tra, đi ra ngoài thành, tỳ nữ dừng cước bộ. Chung Hạo biết con đường kế tiếp phải dựa vào chính mình, đối nàng gật đầu một cái, đeo vòng tay ngang nhiên mà đi.

Ngoài thành là một mảnh rừng cây rậm rạp, có rất nhiều sinh vật tà ác ngủ đông trong bóng tối. Chung Hạo lấy bản đồ trong vòng tay Tác Lan Đặc đưa, trên bản đồ vạch rõ một đường hồng tuyến là lối đi an toàn.

Chung Hạo suy nghĩ một chút, không dựa theo lối đường nhỏ Tác Lan Đặc vạch ra mà xoay người đi vào rừng cây.

Hắn tin tưởng Tác Lan Đặc thật tâm giúp hắn rời khỏi Lưu Sa, nhưng càng tin rằng vì vương vị Tác Lan Đặc sẽ không từ bỏ thủ đoạn nào. Rừng cây tuy có nhiều sinh linh tà ác tồn tại, ngoại trừ cản trở chính mình, cũng có thể ngăn cản truy binh phía sau.

Không biết khu rừng này đã tồn tại bao lâu, Chung Hạo vừa đi vào liền có một cỗ hàn ý dày đặc. Ngắc đầu, cành lá che dày đặc, rõ ràng là đang ban ngày, nhưng hắn lại không nhìn thấy một tia sáng, chỉ có thể nhìn bức xạ từ là cây mà đoán được là ban ngày hay ban đêm.

Dưới chân phủ đầy lá cây mục nát, hơi dùng sức một chút sẽ lồm xuống. Chung Hạo đi rất cẩn thận, mỗi bước chân đều phát ra tiếng vang kịt kịt kịt kịt. Ngẫu nhiên cũng có âm thanh một vài tiểu động vật phát ra, nhưng không biết vì cái gì, một âm thanh thê lương vang lên thảm thiết. Chung Hạo nuốt nước miếng, dùng ánh sáng yếu ớt từ vòng tay dò xét bản đồ một chút, may mắn bản đồ chỉ dẫn rất rõ, ngay cả đường nhỏ cũng có đánh dấu.

Hắn đi một hồi lâu, nghĩ ngợi vài lần, phía trước đột nhiên xuất hiện một tòa thạch bích cao cao. Hắn ngạc nhiên, đối chiếu với bản đồ, phương hướng không có sai, tiếp tục đi về phía trước sẽ thoát khỏi rừng cây.

Hắn không thể tin được, bàn tay sờ sờ thạch bích. Cảm giác cứng rắn lạnh lẽo, không phải là ảo giác.

Khí lực toàn thân giống như bị tát cạn, suy sụp ngã xuống mặt đất.

Ngửa đầu, thạch bích rất cao, cơ hồ nhìn không tới đỉnh.

Nên làm sao đây?

Nếu Lưu Sa ở đây, chút việc nhỏ này căn bản không đáng nhắc tới.

Bật cười, nếu Lưu Sa ở đây, hắn nhất định sẽ phiền não không biết đối mặt với cơn giận ngút trời của Lưu Sa như thế nào a!

Không nghe theo mệnh lệnh, còn làm cho con nôi dôi của y rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm này.

Mở vòng tay, lấy thức ăn bên trong ra. Bởi vì bị đặt trong một không gian chật kín, bánh mì trở nên rất mềm và ngọt. Nguyên lai không hề cảm thấy đói khát, vừa nghe tới mùi thơm, bụng lập tức kêu gào. Cầm lấy bánh mì, đưa lên miệng.

Môi vừa chạm vào bánh mì, trong nháy mắt hắn dừng lại.

Đây là do Tác Lan Đặc chuẩn bị...

Suy nghĩ, vẫn là đem bánh mì đặt trở vào vòng tay.

Đang muốn đứng dậy, lỗ tai lại chợt nghe thấy gì đó.

Có người.

Ở đây đụng chạm người, chỉ có hai khả năng. Một là lữ khách lạc đường, còn lại chính là sát thủ do Tác Lan Đặc phái tới.

Hắc Âm Sâm Lâm, đây là một trong những cái tên nghe thấy từ Lưu Sa.

“Đó không phải là một nơi tốt.”

Hắn còn nhớ rõ về mặt Lưu Sa khi đó, khỏe miệng lờm nhẹ, thần sắc không thể nói là thoải mái, cũng không phải là ngưng trọng. Lưu Sa quá mạnh mẽ, trình độ sinh vật ở đó hoàn toàn không đủ để uy hiếp y.

Nhưng số người có sức mạnh đến khác thường như Lưu Sa chỉ là một con số ít ỏi, có lẽ khách nào lại ngu ngốc đặt chân vào Hắc Âm Sâm Lâm để thám hiểm?

Chung Hạo hướng đến khả năng thứ hai.

Hắn nương theo hướng gió, ẩn mình. Vừa mới trốn hảo, thì những người đó xuất hiện.

Nhìn thấy dấu vết của Chung Hạo, lập tức tản ra bốn hướng.

Tác Lan Đặc quả nhiên muốn đuổi tận giết tuyệt. Chung Hạo âm thầm cắn răng.

“Dấu chân biến mất, chắc chắn chỉ ở gần đây.” Dáng vẻ như đầu lĩnh cúi người xem xét.

Chung Hạo thầm kêu không xong, vừa rồi hắn trốn quá vội vàng không hề che dấu tốt dấu vết.

Người không may thì ngay cả uống nước cũng bị vươn kẻ rằng. Hắn càng lo lắng, thì càng gặp phải. Những người đó đi theo dấu chân của hắn, chậm rãi tới gần chỗ ẩn nấp.

Chung Hạo ngừng thở, đem thân thể ép sát vào, hi vọng bụi cỏ có thể đem hắn che lấp hoàn toàn. Chiếc vòng trên cổ tay nhưng hắn không dám lật ra xem, sợ gây ra âm thanh. Huống chi Tác Lan Đặc phái sát thủ tới, sao có thể chuẩn bị vũ khí cho hắn trong vòng tay chứ?

Mặt đất tràn ngập lá khô mục rữa, những người này tuy cố gắng phóng nhẹ cước bộ, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng sát...sát...

Chung Hạo cắn môi đến bật máu, mỗi bước chân bọn họ tới gần, hắn liền cách cái chết gần hơn một bước.

Quyết định được ăn cả ngã về không, nhảy ra khỏi bụi cỏ nhanh chóng chạy sang hướng bên cạnh.

Bạch quang chợt lóe sượt qua bên tai, hắn nghiêng đầu tránh được, vài sợi tóc đen đung đưa rơi xuống.

Động tác của hắn rất nhanh, nhưng những người kia càng mau hơn. Trong chớp mắt, con đường chạy trốn đã bị chặn kín, năm người vây xung quanh hắn.

Hắn nắm chặt tay, ánh mắt dừng lại trên ngón tay bọn họ. Giống như Lưu Sa, móng tay dài, bén nhọn lạnh như băng.

Hoàn toàn không có phần thắng.

Hắn nhếch môi, nắm tay siết chặt. Cho dù chết cũng phải kéo theo một vài tên làm đệm lưng.

17. Chương 17

Chung Hạo lẳng lặng đứng hệt như con thỏ bị bầy sói vây quanh. Nhưng nhóm sát thủ quên đi một chuyện, con thỏ nóng nảy rất hay cắn người.

Xem xét một khe hở, Chung Hạo né tránh một công kích chí mạng, đồng thời bắt lấy cổ tay mất thể không kịp thu về, dùng sức kéo. Tuyệt đối không phải sức mạnh Chung Hạo vượt trội hơn bọn họ, mà chỉ là sử dụng góc độ rất khéo léo. Nam nhân bị nắm lão đảo té ngã trên mặt đất. Gã vốn được huấn luyện, ngay khi thân thể tiếp xúc với mặt đất lập tức chống đỡ bật dậy.

Chung Hạo thầm kêu đáng tiếc. Xương chẩm sau não là nhược điểm của xà tộc, nếu có thể đánh nát nó, sức mạnh cường đại cũng không thể chữa trị được.

Hắn không dám đánh bừa, đối thủ bắt đầu có phòng bị, so với lúc này hắn càng mạo hiểm hơn nữa.

Thở hổn hển, nhờ cây cối mà may mắn trốn thoát được vài lần công kích.

Địa thế rừng cây chật hẹp phức tạp, dù xà tộc có sắc bén cũng sẽ bị thân cây tráng kiện cản trở.

Phía sau không ngừng truyền tới âm thanh cây gỗ vỡ vụn, thân thể thỉnh thoảng vì né tránh mà đập vào tảng đá hay cành cây. Tốc độ chạy của Chung Hạo dần dần chậm hơn, hắn cảm thấy sức lực trong cơ thể không ngừng thoát ra. Quả nhiên sống trong sung sướng một thời gian, ngay cả thân thể cũng không thể điều khiển.

Bả vai bị nắm chặt, móng vuốt sắc bén cắm vào cơ thể.

Hắn đau đến mức trước mắt biến thành một màn đen, cổ tay bị đối phương bắt lấy. Chỉ một phút do dự liền bị đuổi kịp. Tay hắn bị xoay ra phía sau, khí lực cực lớn, quả thực ngay cả xương cốt cũng đều bị vặn gãy.

Chung Hạo bị ấn vào thân cây, máu tươi đầm đìa trên vai.

“Trì hoãn quá lâu rồi.”

Chung Hạo nhìn bàn tay tay người nọ giơ cao, quang mang chói mắt khiến cho hắn nhìn không được nheo mắt lại.

Đùng đột nhiên đau nhức, giống như có gì đó vùng vẫy điên cuồng bên trong. Đau đớn chưa từng gặp khiến cho Chung Hạo lăn lộn trên mặt đất kêu rên.

Nhóm sát thủ liếc nhau, nhanh chóng bị luồng sức mạnh trên người Chung Hạo hấp dẫn.

“Trứng?”

Móng vuốt đang giương trên cao, trên mặt lộ ra vài phần do dự. Đối với sinh vật khó sinh sản như xà tộc, mỗi cái trứng đều cực kỳ quý báu. Nhưng nam nhân này đang mang trứng của Lưu Sa...

Giết chết, tuyệt đối không được để nam nhân này sống sót.

Trên người Chung Hạo xuất hiện một tầng ánh sáng nhàn nhạt, đây là năng lượng bảo hộ hình thành. Trứng còn chưa thành hình, đã có sức mạnh lớn thế này. Bất quá vẫn chưa đủ để ngăn cản bọn họ.

Nhắm ngay đầu Chung Hạo, nhanh chóng đâm xuống.

Móng vuốt sắc bén có thể xuyên qua nham thạch vậy mà không thể chạm vào tầng ánh sáng mềm mại kia. dòng khí cực nóng nung theo đầu ngón tay, xâm chiếm lên cánh tay.

Đám sát thủ nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của đồng nghiệp, giống như thấy việc gì đó không thể tin.

Căn bản không cảm giác được đau đớn, làn da, xương cốt trong nháy mắt tan chảy biến mất trong không khí.

Hai mắt mở to nhìn người bạn đồng nghiệp biến mất trước mắt mình, cái gì cũng không thể làm.

Tên nhân loại Chung Hạo này....

Không, hắn căn bản không phải là người.

Loại khí lực mạnh mẽ đến khủng bố này, sao có thể là nhân loại được!

Trong đầu kêu gào nguy hiểm, hai chân lại như bị đóng đinh đứng im một chỗ.

Ngẩng đầu, nhìn nam nhân đang lơ lửng giữa không trung. Hai mắt nam nhân mở cực to, mơ hồ có thể nhìn thấy con người vàng rực dựng thẳng.

Tầng mây cuộn cuộn, từ không trung áp chế xuống hình thành một cuộn lốc xoáy thật lớn bên cạnh nam nhân.

Là trứng. Không đúng, trứng không thể có sức mạnh này.

Quần áo bị gió thổi bay, dính sát vào trên người. Chưa bao giờ nghĩ tới, gió cũng có thể biến thành vũ khí sắc bén như vậy. Hơi nước nhanh chóng bị hút mất, làn da nhăn nhúm lại. Luồng gió cường đại áp ngũ tạng lục phủ thành một đoàn.

Mùi thịt sống tanh tươi bốc lên yểu hầu, ngay cả một động tác cũng không thể làm.

Bọn họ phía lưng nam nhân, cơ hồ có một bóng dáng khác chổng chéo lên.

Trên tay cầm cự kiếm đỏ tươi, ánh mắt lạnh băng tàn khốc.

“Vương...” Bàn tay run rẩy nâng lên, muốn chạm tới ảo ảnh trước mắt.

Thân kiếm như lửa, bùng cháy như lốc xoáy, bỗng chốc chém xuống.

Thân thể ba người trong nháy mắt bị ngọn lửa nuốt trọn. Không khí nóng rực, cánh rừng sum xuê biến thành tro tàn.

Xa xa...

Lang tộc đang cư ngụ trên dãy núi cao lở tai nhỏ chợt run rẩy, cảnh giác ngẩng đầu nhìn về phía Xà quốc.

Một thanh niên của huyết tộc đang ngủ đông trong bóng đêm liềm liềm móng tay sắc nhọn: “Thú vị.”

Lưu Sa đang chạy tới Lang quốc chợt dừng cước bộ: “Chung Hạo?” Trong lòng chợt cảm thấy bất an, cảm giác được con nôi dỗi đang hướng ý cầu cứu: “Không đúng.” Im lặng cảm nhận dao động trong không khí, đôi mắt bỗng nhiên trợn to: “Đây là....phụ thân!”

Hoàn.

18. Chương 18: Phiên Ngoại - Làm Bạn Cả Đời

Lưu Sa và Chung Hạo thảnh thơi nói chuyện với nhau một lần, cuối cùng cả hai đều mở rộng lòng mình. Nhớ lại trước đây, trong lòng cảm thấy chua xót cũng không nên được buồn cười. Trước kia cứ nghĩ rằng không cần đem tâm ý nói ra miệng, chỉ cần hành động thì đối phương có thể cảm nhận được. Nhưng trong mắt tình nhân lại không thể chấp nhận được một hạt cát, dù thích lẫn nhau, nhưng cũng là hai người. Hai cá thể hoàn toàn khác nhau, làm thế nào lại có thể tâm ý tương thông?

Nghi kỵ, dò hỏi, làm tổn thương đối phương, cuối cùng cũng làm chính mình bị thương.

Lưu Sa nghĩ lại những khổ sở Chung Hạo phải chịu đựng, thật sự vô cùng hối hận. Y thề, không bao giờ để Chung Hạo chịu một chút thương tổn nào nữa.

Bởi vì năng lực thức tỉnh nên trứng trong bụng Chung Hạo lớn hơn so với bình thường rất nhiều, lúc đầu nhìn thấy, cứ thấy giống như có hai cái trứng.

Có phải là thai song sinh không a?

Lưu Sa triệu thầy thuốc đến hội chẩn cẩn thận, phủ định phỏng đoán này. Xà quốc chưa bao giờ có trường hợp sinh hạ song sinh, nói thẳng ra, trứng có thể sinh hạ thành công đã là một kỳ công.

Nhìn phần bụng đã nhô cao của Chung Hạo, Lưu Sa không nên nổi lo lắng, trứng quá lớn, thời điểm sinh dục chỉ sợ có chút khó khăn.

Chung Hạo đoán được lo lắng của y, liền an ủi. Nói ra thì nhìn có chút đáng sợ thôi, kỳ thật hẳn không hề cảm thấy khó chịu. Nếu hẳn đã có thể mang thai trứng thì cũng có thể thành công sinh hạ a.

Hiện tại Chung Hạo còn không biết, sinh sản và sinh dục mà Lưu Sa nói hoàn toàn khác nhau.

Lưu Sa đếm từng ngày, nhìn bụng Chung Hạo giống hệt quả khí cầu ngày càng lớn, thần sắc trên mặt y lại càng ngưng trọng. Mỗi ngày thức dậy, chuyện đầu tiên là lấy tay vòng quanh bụng Chung Hạo, xem xem có phải nó lại to hơn một chút.

Ngày ngày trôi qua, ngay cả tay của Lưu Sa cũng không thể ôm trọn thắt lưng Chung Hạo. Buổi tối khi đi ngủ, Chung Hạo phải nằm nghiêng đưa lưng về phía y, như vậy y mới có thể từ phía sau ôm chặt lấy cơ thể người yêu.

“Ta không nhìn được mặt người.” Rầu rĩ nói nhỏ bên tai Chung Hạo, giống như một đứa nhỏ bị ủy khuất.

Chung Hạo bắt lấy tay y, xếp chồng lên nhau nhẹ nhàng xoa bụng. Trứng nguyên bản đang im lặng trong bụng, bởi vì cảm nhận được hơi thở của phụ thân, hưng phấn nhẹ nhàng va chạm vào khoang bụng. Chung Hạo nhướn mày: “Thật là một đứa nhỏ nghịch ngợm. Mấy tháng nữa, chúng ta có thể nhìn được nó.”

Lưu Sa thở dài một hơi, dịu dàng hôn lên má Chung Hạo: “Hi vọng nó có thể ra ngoài sớm một chút, người cũng không chịu khổ nhiều như vậy.”

Lưu Sa căn bản không nghĩ tới, nhưng lại đoán rất chính xác. Đứa nhỏ nghịch ngợm này ra đời sớm hơn dự đoán.

Một ngày nọ, Chung Hạo như bình thường tản bộ trong vườn. Hiện tại hắn đã không thể thấy được chân mình, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận. Hắn mơ hồ nhớ rằng, sản phụ ở nhân loại trước khi sinh thường đi lại rất nhiều, như vậy mới có sức lực để sinh hạ cục cưng.

Hắn vừa mới đi tới tàng cây, bụng liền cảm thấy có chút không ổn. Trưởng trưởng, tựa hồ có gì đó muốn chui ra.

Thầm kêu một tiếng không tốt, kêu tỷ nữ bên cạnh dìu hắn trở về, đồng thời một người nhanh chóng chạy tới kêu Lưu Sa.

Kỳ thực không cần hắn phân phó, bọn tỷ nữ đã sớm chạy đi. Một đội thị vệ nâng hắn đặt lên một chiếc giường nhỏ mềm mại.

Chung Hạo đau đến sắc mặt trắng bệch, cơ hồ nhìn thấy bọn thị vệ đang nâng giường cùng chính mình ra ngoài: “Các người muốn đi đâu?” Hắn hỏi, vì quá đau đớn mà âm thanh yếu ớt đến đáng thương.

“Thưa ngài, ty chức phải đưa ngài vào thần điện.”

Bây giờ đi thần điện làm cái gì, không phải đi tìm thầy thuốc sao?

Ngẩng đầu, người đứng ở cửa thần điện chiếm lấy toàn bộ tâm thần hắn. Đứng ngược ánh sáng, không thấy rõ mặt, nhưng hắn biết người đó là Lưu Sa.

Cánh tay kiên cố vững vàng ôm lấy hắn, nhanh chóng tiến vào thần điện.

Mũi người thấy hơi thở của Lưu Sa, nghe thấy nhịp tim ổn định, cho dù đang bị đau đớn tra tấn, cũng không còn vấn đề gì.

Bỏ đi áo khoác rộng thùng thình, chỉ lưu lại nội y trắng như tuyết. Lưu Sa ôm lấy hắn, chậm rãi ngồi vào trong ao.

Dòng nước ấm áp chảy qua cơ thể, làm dịu lại đau đớn của Chung Hạo.

“Thả lỏng cơ thể, ta sẽ giúp người dần trướng ra.”

Trướng lớn như vậy, sao dẫn ra được?

Lưu Sa vươn tay đặt lên bụng Chung Hạo, lòng bàn tay tỏa ra một làn ánh sáng dịu mát. Chung Hạo cảm thấy cơ thể mình dần nóng lên, một luồng linh lực từ lòng bàn tay Lưu Sa chui vào bụng chính mình.

Đau đớn một chút sau đó một sợi khí xanh nhạt xuyên thấu qua làn da, từ trong bụng chui ra.

Thần sắc Lưu Sa ngưng trọng, ánh mắt chớp cũng không chớp chăm chú nhìn làn khí xanh nhạt kia. Hai tay tạo thành nửa vòng tròn, cẩn thận dùng ánh sáng trắng đem nó bọc lại. Luồng khí xanh ngày càng

đậm, nó va chạm hết bên trái tới bên phải, tựa như muốn chạy trốn ra bên ngoài, nhưng cuối cùng lại bị Lưu Sa bức ép trở về, dần dần ngưng tụ lại thành một hình cầu màu xanh.

Ước chừng qua khoảng hai canh giờ, khí xanh rốt cuộc được dẫn ra toàn bộ, phần bụng nhô cao như cái trống của Chung Hạo cũng bắt đầu khôi phục lại bằng phẳng bình thường.

Khóe miệng siết chặt dần thả lỏng: “Tốt lắm.”

Thân thể Chung Hạo vô cùng mệt mỏi, tựa như trải qua một cơn bệnh nặng. Nghe Lưu Sa nói như vậy, đôi mắt lại sáng lên, hi vọng nhìn về phía bàn tay Lưu Sa.

Người yêu của hắn đang cẩn thận nâng một cái trứng màu xanh nhạt.

“Đây là trứng?” Đầu óc Chung Hạo có chút choáng váng: “Ta còn tưởng...” Chính mình suy nghĩ nhiều ngày như vậy hóa ra lại công cốc, liền hung hăng liếc Lưu Sa một cái: “Sao ngươi không nói sớm cho ta biết, để trứng lại dễ dàng như vậy.”

Lưu Sa có chút ủy khuất: “Ta tưởng ngươi đã sớm biết.” Vội vàng lấy công chuộc tội giải thích với Chung Hạo.

Nguyên lai trứng xà tộc không giống bình thường, nó ở trong cơ thể mẹ là một luồng khí, đến khi đầy đủ trọn vẹn thì nương theo linh lực của phụ phân dẫn dắt ra. Cuối cùng khi ấp trứng mới bắt đầu phát triển thân thể.

“Còn phải ấp trứng a!” Chung Hạo chọc chọc quả trứng tròn vo: “Sao ấp trứng a? Đặt trong hộp giữ ấm sao?”

Lưu Sa khẽ cười, thương tiếc hôn lên mái tóc bết mồ hôi của Chung Hạo: “Ngươi không cần lo lắng chuyện này. Ấp trứng là niềm tự hào của phụ thân a.”

Lưu Sa dặn dò tỷ nữ chăm sóc Chung Hạo cẩn thận, liền ôm trứng ra ngoài.

Khi Chung Hạo tỉnh dậy, đã không còn thấy bóng dáng Lưu Sa. Hỏi tỷ nữ, các nàng nói chủ nhân đang ở thần điện.

Thần điện có thị vệ canh gác nghiêm mật, ngay cả Chung Hạo cũng không cho vào.

Chung Hạo đứng ngồi không yên, đã một tuần không nhìn thấy Lưu Sa. Thân phận của hắn vô cùng đặc biệt, thị vệ tuy ngăn cản hắn nhưng lại vô cùng lễ độ.

Chung Hạo đi tới đi lui bên ngoài thần điện, trong đầu chỉ có một ý niệm. Nếu không có ai trông coi, hắn có thể nhìn thấy Lưu Sa.

Nói cũng kỳ quái, đám thị vệ lại nhắm mắt lại, té nhào xuống mặt đất mê man.

Chung Hạo vừa mừng vừa sợ, năng lực kiếp trước vẫn còn sót lại. Đáng tiếc có lúc linh có lúc lại không.

Thần điện tĩnh mịch yên lặng, theo trí nhớ Chung Hạo đi về phía cuối thần điện.

“Lưu Sa...” Hắn nhìn thấy một cự xà thật lớn trên đầu có sừng, cuộn thành một đoàn, canh giữ quả trứng nhỏ.

Nghe thấy tiếng gọi của Chung Hạo, cự xà cúi thấp đầu, ôn nhu chạm nhẹ vào thân thể người yêu.

“Nhiều ngày như vậy, ngươi đều ở trong này ấp trứng của chúng ta.” Chung Hạo vuốt ve lớp vảy rắn: “Ta giúp ngươi! Ta muốn nhìn thấy con của chúng ta ra đời.”

Cự xà gật gật đầu, chuyển động thân mình.

Chung Hạo cẩn thận chạm vào lớp vỏ trứng, cảm giác ấm áp, vòng sáng bên ngoài dường như đang di động, lớn hơn trước một chút.

Giống như cảm nhận được hơi thở của phụ thân, quả trứng đột nhiên sáng rực lên, còn lăn một vòng trong ngực Chung Hạo.

“Nghịch ngợm.” Chung Hạo vỗ nhẹ lên vỏ trứng, bắt nó lăn về dưới thân Lưu Sa: “Nhất định là một đứa nhỏ đáng yêu.”

%%%%%%%%%

Ước chừng qua một tháng, đứa nhỏ cuối cùng cũng ra đời.

Lưu Sa biến trở về hình người, cùng Chung Hạo chờ đợi đứa nhỏ giáng sinh.

Quả trứng giật giật, mặt ngoài vỡ ra vài khe hở nhỏ. Một lát sau, cái khe ngày càng lớn, cuối cùng nứt ra mấy khối. Một đứa nhỏ nằm giữa những mảnh trứng vỡ vụn oa oa khóc lớn.

Đó là một đứa trẻ xinh đẹp, da thịt vô cùng mịn màng, mái tóc vàng ươm sũng dấp sát vào hai bên má.

Chung Hạo kiểm chế vui sướng, cẩn thận bế đứa nhỏ lên.

Đứa nhỏ mở mắt ra, con ngươi đen bóng xinh đẹp như quả nho, vô cùng sạch sẽ, vô cùng thuần khiết.

Cùng đứa nhỏ đối diện trong nháy mắt, Chung Hạo đột nhiên ý thức được trách nhiệm trên vai mình. Hắn không phải có một mình, hắn có đứa nhỏ, còn có Lưu Sa.

Quay đầu lại, người yêu ôn nhu hôn lên môi hắn.

Mặc kệ có gặp phải gian nan khó khăn thế nào, đã có một đôi tay kiên cố chống đỡ hắn.

Mặc kệ tương lai có khôn khổ ra sao, cũng có người bên cạnh cùng hắn vượt qua.

Toàn vẹn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-phuoc>